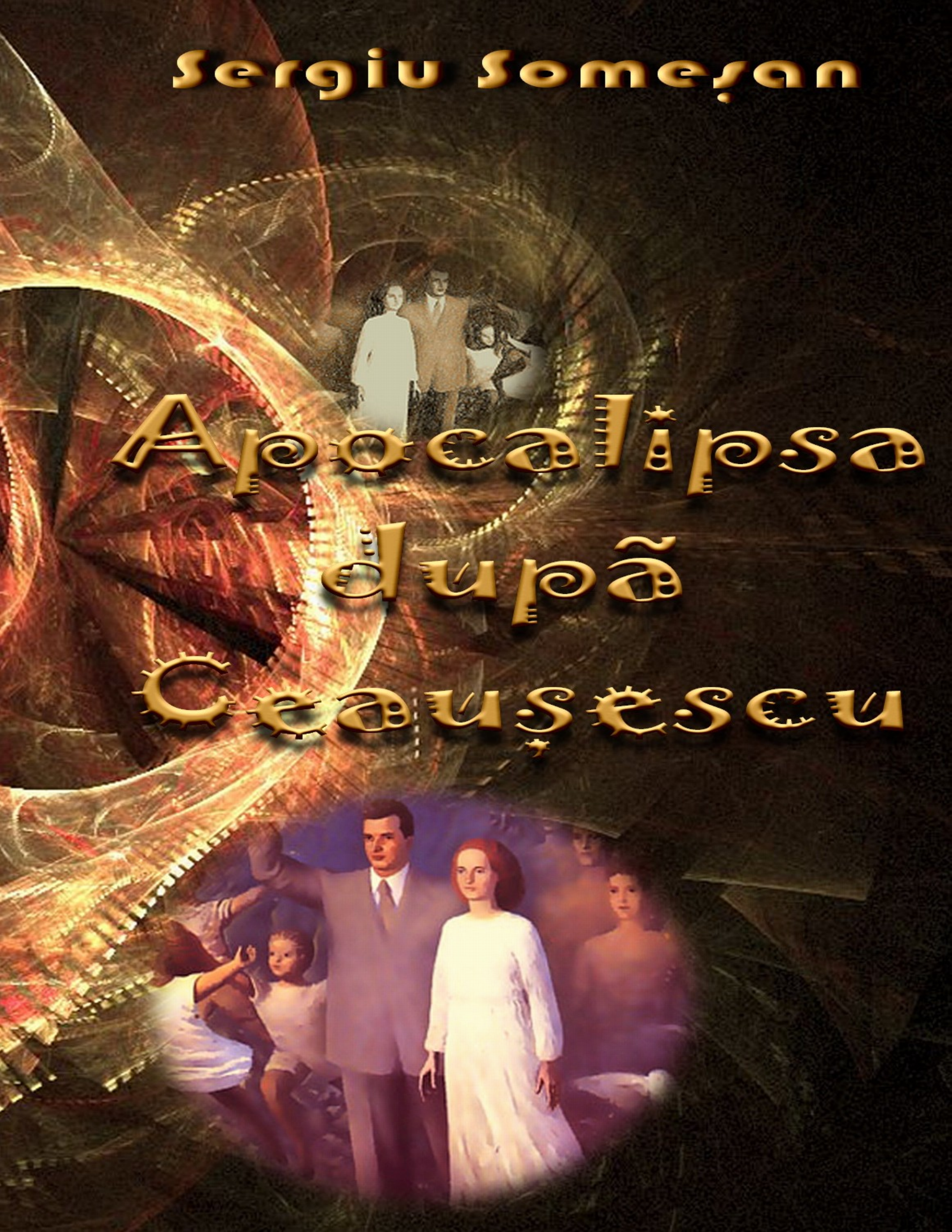

Sergiu Someșan
Apocalipsa
după
Ceaușescu

SERGIU SOMEŞAN

APOCALIPSA DUPĂ CEAUŞESCU

Roman SF

Cu o prefaţă de Ştefan Ghidoveanu

2012

UN SCRIITOR „VERTICAL” ŞI UN ROMAN-AVERTISMENT[1]

Deşi ne ştim de foarte mulţi ani, nu cred că l-am întâlnit vreodată, faţă în faţă, pe SERGIU SOMEŞAN. Pare ciudat ce spun, nu-i aşa? — dar acesta e adevărul. Cu diverse ocazii, destinele noastre s-au încrucişat, dar nu cu ajutorul prezenţei fizice, reale, ci prin situarea în sfera aceloraşi evenimente la care am participat sau contribuit amândoi, dar pe paliere temporale diferite. Chiar şi acum, când colaborăm foarte strâns, tot nu ne-am văzut la faţă altfel decât prin fotografiile postate în diverse locuri, pe blogurile personale ori pe internet. Ba aş îndrăzni să spun chiar că am devenit prieteni, că încrederea şi respectul reciproc — dar şi întrajutorarea — presupuse de o asemenea relaţie se situează la un nivel mult mai înalt decât în alte cazuri, ceea ce — iarăşi! — poate să fie o ciudăţenie pentru foarte mulţi oameni.

Cum spuneam, ne ştim de 26 de ani... Practic, de aproape jumătate din viaţa fiecăruia dintre noi. Dar tot îmi aduc aminte de Momentul Zero, de clipa când Sergiu Someşan (cunoscut de mulţi şi sub pseudonimul Serso, provenit de la silabele de început ale numelor sale de botez şi de familie) pătrundea în universul meu dedicat

[1] Romanul a apărut in foileton în luna septembrie 2012 pe http://moshulsf.wordpress.com/

science fiction-ului prin intermediul unui plic!!! Da, era o scrisoare expediată în vara anului 1986 pe adresa emisiunii „Exploratorii lumii de mâine”, difuzată la acea vreme pe lungimile de undă ale programului III ale Radioului Național, program devenit după 1989 Radio România Tineret. Eu mă ocupam atunci de rubrica de radiocenaclu intitulată „Steaua Polară”, unde — ca la orice poştă a redacției — citeam prozele primite de la ascultători şi le comentam pe post, o dată la două săptămâni. i pot să spun că făceam totul la modul foarte serios, ca şi cum aş fi avut în față lucrările unor scriitori adevărați — chiar dacă mulți, în aspirațiile lor, nu aveau să ajungă niciodată aşa ceva. Important era să depistez talentul, calitățile personale şi reuşitele fiecăruia, să păstrez lucrurile bune deja câştigate şi să contribui prin sfaturi şi observații la progresul şi la perfecționarea ulterioară a celor ce promiteau să confirme în domeniul literaturii SF. Iar rezultatele, uneori, au fost de-a dreptul surprinzătoare...

Ca să n-o mai lungesc, în clipa când am început să citesc textele trimise de Sergiu mi-am dat seama că aveam de-a face cu un scriitor în devenire, cu şanse de a deveni unul autentic. Cel puțin asta era credința mea de moment... Nu aveam să aflu decât mult mai târziu că autorul îşi începuse de fapt cariera încă din 1971, publicând poezii în revistele *Orizont* (Timişoara), *Convorbiri literare* (Piteşti) şi *Tomis* (Constanța), pentru a continua cu proze (din anul următor) apărute în *Vatra*, *Revista Magazin*, *Viața militară*, *Pentru patrie* etc. În plus, avea deja un volum de versuri la Editura Litera, intitulat **Cuvinte de vânzare**. În 1986 însă, voia să-şi încerce

puterile şi în domeniul ficțiunii speculative, abordând mai întâi science fictionul, aşa că — om prevăzător aidoma oricăruie ardelean aşezat — a dorit să cunoască şi părerea altora, situați mai interiorul fenomenului şi cu mai multă experiență. Ca urmare, a trimis două lucrări scurte pe adresa emisiunii „Exploratorii lumii de mâine”. Care au fost date mai departe realizatorului rubricii de radiocenaclu... Care eram eu... Care le-am citit... Şi mi-au plăcut... i-am spus despre ele următoarele:

„Cele mai reuşite mi se par a fi lucrările lui ***SERGIU SOMEŞAN****.* O cască albă şi un copil în ploaie*, precum şi* Şansa noastră s-a numit Adam *sunt texte mature, cu o scriitură elaborată şi idei interesante, lăsând să se întrevadă un autor de viitor, cu perspective promițătoare. Primul text menționat, având drept temă un îndepărtat război al viitorului, purtat între două armate de androizi ce se disting între ele prin culoarea albă şi culoarea neagră a căştilor purtate de componenții lor, reuşeşte să zugrăvească un tablou viu al ororilor născute de confruntările militare, indiferent de epoca în care au ele loc. În cazul de față, „clou”-ul povestirii îl dă destinul umilitor al umanității, redusă la stadiul ei cel mai de jos, după o ipotetică înfruntare nucleară. (...) Această implacabilă şi absurdă programare va genera de altfel şi deznodământul, când unul dintre androizii-cercetaşi va împuşca din greaşeală un om ce purta o cască având culoarea armatei adverse. În acest punct, schița atinge momentul culminant, iar simbolurile devin tot mai ample şi mai profunde, dând universului înfățişat naturalețe şi pregnanță. Atitudinea autorului față de problemele păcii şi războiului, condamnarea firească a acestuia din urmă, nu prin*

lamentație, ci prin notația seacă, indirectă, răzbat şi mai bine în finalul povestirii, în care ***Sergiu Someşan*** *îşi arată cel mai bine măsura talentului.*

Cel de-al doilea text al lui ***Sergiu Someşan*** *este, spre deosebire de primul, unul umoristic. Adam B., prototip al eroului ghinionist, filosof de ocazie, dar nu mai puțin simpatic, întâlneşte într-o seară, într-unul dintre parcurile oraşului în care locuieşte, o navă extraterestră al cărei echipaj este în căutare de energie. Şi o găseşte, sub forma energiei degajate de... râsul uman! Această premiză, o dată lansată de autor, oferă prilejul unei subtile şi fine ironii vizavi de natura umană şi de laturile ei negative, aducându-ne dinainte un tablou — în mic, al societății umane, în general. O societate care a uitat valoarea terapeutică a râsului, preocupată cum este de micile ei ambiții deşarte, lipsite de importanță din punct de vedere social. Urmând exemplul lui* **Frederic Brown***, din schița* Un om exemplar**,** *publicată şi în româneşte, în Almanahul „Ştiință şi tehnică" 1982,* ***Sergiu Someşan*** *îl învesteşte pe Adam B. cu statutul de salvator al omenirii, într-un final care, deşi ironic, este mai degrabă trist. (...) Grotescul, umorul negru împins uneori până la absurd, ca şi înlănțuirea uneori aberantă de false situații-limită sunt procedee pe care* ***Sergiu Someşan*** *le stăpâneşte cu destulă dezinvoltură, dându-ne certitudinea unui autor lipsit de complexe, matur şi cu o bună pregătire literară. Mărturisesc că sunt curios să-i urmăresc evoluția în continuare, dându-i totodată şi un sfat: mai multă atenție la scriitura în sine."*

Asta se întâmpla pe data de 2 iulie 1986... În primăvara anului următor, la concursul de proză scurtă

organizat de Clubul Helion şi de Casa Universitarilor din Timişoara, Sergiu obținea premiul I, cu lucrările ***Să n-o săruți pe Isabel*** şi — atenție! — ***O cască albă şi un copil în ploaie***!!! Quod erat demonstrandum... Să mai spună cineva că n-am talente de scouter!

De aici încolo, lucrurile au mers de la sine (şi fără mine!). După ce publică proză SF în *Almanahul Anticipația 1987*, cu începere din 1990 Sergiu îşi încearcă puterile ca editor de reviste, redactor, manager de publicații literare, difuzor, contabil şi dumnezeu mai ştie ce presupune munca editorială! Cele trei reviste pe care le-a „păstorit" nu au însă o viață prea lungă, într-un context economic în care experimentele de orice fel se nasc greu şi mor repede, aşa că în cele din urmă Sergiu hotărăşte să se ocupe doar de scris. Rezultatul? Primul său volum de proză, **Să n-o săruți pe Isabel**, apărut în anul 2000, la Editura Arania din Braşov. Deşi nu se bucură de o distribuție prea grozavă (meteahnă mai veche în cazul SF-ului de la noi!), cei care ajung s-o citească o apreciază şi-l consideră pe autor drept un scriitor de viitor, lucru pe care Sergiu avea să-l confirme în anii următori, când — în intervalul 2001-2008 — mai publică încă şapte cărți de proză fantastică (asta consideră el că este ceea ce scrie), după cum urmează: **Carte de magie** (2001 - Editura Arania, Braşov); **Cadouri de Crăciun** (2003 - Editura Karmat Press, Ploieşti); **Aproape îngeri** (2004 - Editura Cartea Românească); **Numărul fiarei** (2004 - Editura Vremea XXI); **Poiana îngerilor** (2004 - Editura Aldus); **Şapte flori erotice** (2006 - Editura Vremea); **Do Not Kiss Isabel** (2008 - Editura Infarom Publishing) — ultima culegere, în limba engleză, cuprinde

o selecție din cele mai reuşite texte apărute în volumele anterioare. Despre toate acestea, spun acum ce-am spus şi în 1986: *„Sergiu Someşan – după opinia mea – ar fi devenit scriitor indiferent cui ar fi trimis primele lui încercări şi indiferent de răspunsul primit. Şi asta pentru că are în el* **chemarea**, *apetitul pentru literatură şi în special pentru fantastic.”* Ceea ce am putut să remarc în plus, odată cu scurgerea anilor, este rafinamentul stilistic şi tehnica literară deosebită de care dă dovadă şi pe care le tot şlefuieşte, cu fiecare dintre cărțile apărute. Povestirile sale, concepute într-un regim cât se poate de clasic, devin repede neobişnuite, bizare sau chiar şocante pe alocuri, grație inserării ideilor fantastice într-o realitate uneori crunt de banală. Contrastul iscat din acest proces surprinde şi încântă, stârnind acel *sense of wonder* de care dă dovadă orice literatură cu adevărat bună. Iar proza lui Sergiu „suferă” şi ea de acest „defect”!

Spuneam în titlul acestui cuvânt înainte că avem de-a face cu un „scriitor vertical”. Înțeleg să vă explic acum şi la ce mă refer…

Întâi şi întâi, este vorba despre faptele de viață ale autorului. Absolvent al Institutului de Mine din Petroşani, nu s-a mulțumit cu meseria de inginer. Dovada?

Între 1972 şi 1990, a încercat mai multe meserii, în cele mai diverse domenii: topograf la Mina Dalja din Petroşani, merceolog, tehnician, armurier, electronist, instructor la un club de radioamatori, profesor suplinitor de limba şi literatura română, director la Casa de cultură a sindicatelor din Codlea… Despre această perioadă a vieții sale, Sergiu Someşan afirmă că este una foarte importantă în formarea lui ca scriitor şi că în proza pe

care o scrie se regăseşte experiența acumulată în toți aceşti ani „de căutare”.

Cum — din 1990 până în anul 2000 — a ocupat mai multe funcții în administrația publică locală, în cadrul Primăriei municipiului Codlea, iar după 2000, a avut mai multe perioade în care a lucrat în străinătate, se pare că experiența continuă!

Iar în 2012 — an în care evenimentele politice din România nu i-au prea scos din casă pe scriitorii autohtoni, darămite să-i mai şi determine să scrie! — Sergiu Someşan a fost singurul care a avut îndrăzneala să-şi exprime, prin creația sa, atitudinea față de cele întâmplate la referendumul care a transformat în „oameni invizibili” aproape 8,5 milioane de alegători români. Povestirea sa ***Făuritorul de vise***, publicată deocamdată numai on-line pe blogul http://moshulsf.wordpress.com, a fost citită şi apreciată în doar câteva zile de peste 700 de internauți — mai mulți decît tirajul mediu actual al unei cărți în România!!! Iar dacă vă întrebați de ce a luat atitudine într-un subiect pe care cei mai mulți colegi de breaslă l-au „băgat sub preş” sau s-au făcut că nu există, atunci vă dau şi o explicație: pentru că — dacă-i citiți lucrările — veți descoperi că este un scriitor „vertical”, cu atitudine, un om pentru care societatea reprezintă atât obiect cât şi subiect de discuție, în majoritatea cazurilor la modul foarte responsabil. Aşa cum unii se pricep să manevreze sabia, puşca, securea sau sulița, eventual tancul sau racheta intercontinentală, Sergiu Someşan ştie să manevreze CUVÂNTUL. Şi o face pentru cauze nobile… şi o face foarte bine! Aşa cum veți vedea şi din

romanul ce urmează după aceste pagini (sper eu, nu chiar nefolositoare).

Dar chiar? Despre ce va fi vorba? Evident, despre Ceauşescu. Însoţit, evident, de sinistra lui soţie. Cu scopul, evident, de a prelua conducerea României în luna august a anului de graţie 2012. Şi de a o duce, evident, spre „noi culmi de progres şi civilizaţie". Va reuşi sau nu? Evident, n-am să vă spun, căci secretul trebuie păstrat cu străşnicie până la finalul-surpriză. Care, evident, va răsturna la 180 de grade tot ceea ce veţi fi citit până atunci şi vă va pune pe gânduri. V-am povestit destul? Nu? Atunci, evident, nu aveţi decât o singură soluţie: să începeţi să citiţi cartea...

Care — nu ştiu dacă v-am spus — este prima dintr-o trilogie. Veţi fi, prin urmare, multă vreme în contact cu Apocalipsa. După Ceauşescu, după Virgil, după... Ups, era să spun deja mai mult decât trebuie. Cu speranţa că vom trece de apocalipsele din decembrie şi vom apuca 2013, ca să putem citi şi celelalte volume, vă îndemn să-l daţi gata cât mai repede pe acesta de faţă. Vă asigur, n-o să vă pară rău...

Lectură plăcută!

ŞTEFAN GHIDOVEANU
24 septembrie 2012, Bucureşti

Capitolul 1
O MIE DE CĂRŢI

Braşov, sâmbătă, 18 august 2012, ora 21.00

Problema care mă frământa în seara în care a început totul era simplă: eram pensionar de două luni când am observat că, deşi dispuneam acum de tot timpul din lume, nu puteam citi mai mult de o carte pe săptămână pentru ca lectura să rămână ceea ce trebuie să fie, adică o delectare intelectuală, şi să nu se transforme într-o corvoadă. Din păcate, în ultimii ani, învățământul se complicase atât de mult şi în mod atât de inutil, încât îmi consumase aproape tot timpul pe care se presupunea că ar fi trebuit să îl am liber, astfel că rămăsesem nepermis de mult în urmă cu lectura, care era, dacă nu scopul meu în viață, în mod sigur ocupația mea preferată. Mai mult din banii pe care mi-i trimiteau cei doi copii plecați în străinătate – unul în Canada şi celălalt în Anglia – decât din salariul modest de profesor, reuşeam să cumpăr toate cărțile care mi se păreau interesante, cu speranța că după ieşirea la pensie le voi citi într-un ritm accelerat.

Totuşi, nu reuşeam să citesc mai mult de una pe săptămână şi aveam peste o mie de cărți necitite! Era grav. După părerea mea, era foarte grav.

Chiar a doua zi după ce am primit decizia de pensionare, am făcut o selecție riguroasă printre cărți: tot ce am reuşit a fost să le împing pe unele mai în spate în

bibliotecă, iar pe altele să le aşez mai în faţă, dar din cele cumpărate de-a lungul timpului nu a fost nici măcar una la care-aş fi putut renunţa cu inima împăcată. Fiecare mi se părea că are ceva care mă incita şi care mă făcuse s-o cumpăr după ce citisem cele câteva rânduri de prezentare de pe supracopertă.

După cum am spus, problema era simplă, dar fără o rezolvare rezonabilă: aveam 65 de ani, iar tatăl meu murise împăcat cu el şi cu lumea la 75 de ani. Dacă tot atât se presupunea că voi trăi şi eu, mai avem vreo zece ani de viaţă, adică 120 de luni, şi cum citeam DOAR patru cărţi pe lună, asta înseamnă că aş fi izbutit să citesc numai 480 de volume din totalul de o mie care mă aştepta. Urâtă treabă! Poate că aş fi reuşit să mai câştig un an, doi de viaţă, devenind vegetarian şi renunţând la dulciuri şi la cele două, trei pahare de gin pe care le beam săptămânal. Sport nu făceam pentru că eram destul de leneş şi-apoi, dacă aş fi făcut sport, ar fi trebuit să renunţ la timpul dedicat lecturii. Aş fi câştigat astfel poate un an, doi, dar în loc să-i folosesc citind, ar fi trebuit să-i petrec alergând prin parcuri cu haite de câini fugărindu-mă întărâtaţi, oprindu-mă din zece în zece minute să le explic poliţiştilor comunitari că nu, nu fusesem jefuit şi că în mod sigur nici nu voiam să jefuiesc pe cineva. În oraşul nostru, oricât de cosmopolit părea la prima vedere, alergatul nu reprezenta în mod sigur o soluţie pentru prelungirea vieţii.

— Te rezolv eu, mi-a spus într-o seară Virgil, singurul prieten care mă mai vizita în ultimul timp. Îţi fac eu rost de zece ani, deşi ar fi mai simplu să citeşti opt cărţi pe lună în loc de patru şi să nu te mai plângi peste tot de

asta. Până şi tanti Maria, de la aprozarul de la parterul blocului, îți plângea ieri de milă, în timp ce-mi cântărea roşiile. Opreşte-te, că te rezolv!

Nu ştiam prea bine ce fel de inginer fusese el, bănuiam că ceva cu şuruburi şi roți dințate, pentru că mereu avea aşa ceva prin sertarele de acasă, aşa că mi-am permis să-l persiflez:

— Bănuiesc că o să-mi faci la strung vreo zece ani noi. Te rog, să fie, dacă se poate, din oțel inox, să nu se uzeze prea repede…

— Auzi la el… oțel inox, a aflat şi botanistu' lu' peşte de oțel inox!

Deşi fusesem profesor de istorie, predasem sporadic şi biologia, atunci când se ivise ocazia, pentru că în tinerețe făcusem vreo trei facultăți, poate doar din dorința de a amâna maturizarea – lucru complet de neînțeles pentru Virgil.

Cum discuția avea loc la mine în apartament, în fața celor o mie de cărți necitite, m-a privit urât şi a plecat trântind uşa. Nu era prima dată când nu-mi suporta ironiile, aşa că nu prea l-am băgat în seamă, deşi, Doamne, ce bine ar fi fost să îi ascult sugestiile şi să citesc opt cărți pe lună în loc de patru…

Virgil era un inginer mecanic, pensionar ca şi mine, pe care-l cunoşteam încă din liceu. Fusese destul de respectat în oraş, predase într-o vreme şi ceva cursuri pe la facultate, apoi se lăsase păgubaş pe motiv că avea studenți prea proşti: „Ăştia vor un carton, nu vor să învețe!" Era înalt, slab şi nu prea ținea la etichetă, pentru că umbla destul de ponosit îmbrăcat şi aproape tot timpul era nebărbierit. Dintotdeauna fusese cam ciudat,

dar acum vreo doi ani, într-o seară, după ce se amestecase într-o ceartă dintre câțiva tineri, mi s-a părut că a luat-o razna rău de tot. Până au sosit Poliția şi Salvarea, pe trotuar, cu capul spart şi cu un picior rupt, mai era doar Virgil, care vorbea singur despre tensori şi formule îmbricate. Nu înțelegea nimeni ce spunea şi, din cauza înfățişării, la început polițiştii l-au confundat cu un om al străzii. Abia la spital s-au lămurit cine este şi l-au internat. După câteva luni petrecute acolo, când şi-a făcut ieşirea, a apărut la uşa mea – palid şi mai slab ca de obicei.

— Să ştii că văd sunete şi aud tensori…

— Ce-s ăia tensori? l-am întrebat, dar el, în loc să îmi răspundă, a început să se plimbe şchiopătând prin casă.

Avea un baston din lemn de mahon, cu o măciulie metalică la capăt, de care făcea mare paradă, şi aveam impresia că-şi accentuează în mod intenționat şchiopătatul, pentru a semăna mai mult cu doctorul House, eroul lui preferat de film.

— Nu contează, a spus, o să-ți explic eu cândva.

Nu mi-a mai dat niciodată explicația şi adevărul este că nici n-o aşteptam cu cine ştie ce interes, dar, după ce m-am plâns tuturor cunoscuților că aş mai avea nevoie de încă zece ani de viață ca să pot citi toate cărțile rămase nelecturate, dintre toți prietenii mei el a părut a fi singurul care să ia problema în serios – spre deosebire de mine, care nu vedeam cum un inginer ar putea rezolva o astfel de problemă chiar dacă auzea tensori şi vedea sunete. După cum am spus, îl suspectam că face toate astea pentru a părea mai interesant, deşi, la cât de bine ne cunoşteam, nu era cazul să încerce astfel de trucuri

cu mine. Adevărul este că putea fi tare copilăros uneori. Într-o seară, târziu, a apărut la uşa mea şi a bubuit cu bastonul în ea până i-a trezit pe toți vecinii de pe palier. Tocmai mă culcasem şi, până m-am trezit, până mi-am luat halatul pe mine şi i-am deschis, deja încropise un pui de ceartă cu un vecin mai sensibil. Cred că numai bastonul solid de abanos, cu măciulia zdravănă de metal în cap, pe care-l agita ostentativ, a aplanat cearta.

— Mai vorbim noi, i-a aruncat el în fugă vecinului, apoi a năvălit în apartament fluturând în mână o carte pe care a trântit-o provocator pe măsuța din sufragerie. Uite, aici! Să nu te mai plângi că n-am grijă de tine: „Mitul longevității sau Cum să trăim două sute de ani“ de Lucian Boia…

S-a aruncat mândru într-un fotoliu, şi-a turnat o porție generoasă din sticla de gin de pe masă şi m-a privit încântat, ca un copil care vine acasă de la şcoală cu prima lui notă de zece.

Urma să-l dezamăgesc: privindu-l în ochi ca un şarpe care îşi hipnotizează prada, m-am apropiat cu spatele de rafturile cu cărți şi am început să le pipăi pe rând: aveam pretenția că o carte – odată citită – puteam s-o găsesc oricând, în cel mult un minut. N-a durat chiar atât şi am scos exemplarul meu, care, spre deosebire de al lui, era ferfenițit de atâta lectură şi cu zeci de semne de carte puse în el.

— Ai şi tu cartea? m-a întrebat el dezamăgit şi a dat ginul pe gât. Credeam că-ți fac o surpriză şi-ți rezolv şi obsesia aia a ta, cu zece ani în plus. Sunt o mulțime de metode prin care poți să prelungeşti viața, a spus el şi şi-

a mai pus o porție generoasă de gin. Apă tonică nu ai? E cam sec aşa...

Am adus din frigider o sticlă de apă tonică, apoi m-am aşezat pe celălalt fotoliu, cu cartea în mână, şi am deschis-o la întâmplare.

— Uite aici, Virgile... una dintre metodele prin care poți să-ți prelungeşti viața ar fi să consumi mult iaurt bulgăresc, întrucât ciobanii din Bulgaria, care consumă cu predilecție iaurt, sunt majoritatea centenari. Acest iaurt, numit în mod curent chefir, este recomandat de doctorul Ilia Mencinkov, laureat al Premiului Nobel pentru medicină în anul 1908. Problema este că degeaba consumi tone de iaurt dacă nu adopți şi stilul de viață al ciobanilor bulgari... care mă îndoiesc că citesc patru cărți pe lună. Iar pe de altă parte, Ilia Mencinkov, după ce a consumat în ultima parte a vieții vagoane de iaurt bulgăresc, a murit la doar 71 de ani!

Am mai dat câteva pagini.

— Uite aici altă alternativă: doctorul Voronin propunea grefarea de testicule de cimpanzei tineri pentru prelungirea vieții şi pentru întinerirea bărbaților în vârstă. Un efect secundar era acela că, după câteva luni de relativă tinerețe, subiecții decedau de delirium tremens.

A făcut ochii mari şi mi-a luat cartea din mână; a citit pasajul respectiv, apoi a început să chicotească.

— Iote că pe asta n-o citisem, că nu-ți mai aduceam cartea. Va trebui să inventăm altceva, a conchis el şi şi-a mai turnat o porție generoasă de gin, pe care a dat-o peste cap, apoi a plecat ca un vârtej, aşa cum făcea de obicei.

După ce, cu ani în urmă, am divorțat şi fosta mea soție s-a recăsătorit cu un pastor baptist tocmai în Australia, iar copiii au plecat şi ei care încotro în lume, dintre foştii colegi doar cu Virgil ce mă mai vedeam de două, trei ori pe săptămână. Uneori era prea mult şi atât, dar părea că lipsise cu desăvârşire de la lecțiile la care se predase politețea, pentru că nu reacționa în nici un fel când îi dădeam de înțeles că vizita lui se prelungea prea mult.

Din mai multe motive, pentru mine sâmbătă seara era sfântă şi o aşteptam de fiecare dată cu o plăcere ascunsă. În primul rând, pentru că – nefiind bisericos – duminica puteam dormi până târziu fără grija că întârzii la biserică, spre supărarea prost ascunsă a vecinelor mele, care mi-au depistat până la urmă meteahna, deşi probabil că se aşteptau să le însoțesc la biserică, pentru că aproape săptămânal ba una, ba alta îmi vorbeau de vârsta când ar trebui să ne împăcăm cu Dumnezeu. „Dar eu nu m-am certat niciodată cu El, ca să fiu nevoit să mă împac!“, încercam să scap cu o glumă, însă nu obțineam decât priviri consternate şi dezaprobatoare.

Prin faptul că puteam dormi târziu duminica, reuşeam să mă delectez sâmbăta cu lectura până pe la două-trei noaptea. Era un adevărat vertij intelectual: cu o muzică de relaxare dată în surdină, citeam şi mai ales reciteam cele mai alese cărți din colecția mea, deloc mică. Din nefericire, cam tot sâmbătă seara îşi făcea şi Virgil apariția şi ştiam că degeaba aş fi încercat să-l alung.

După cum mi se pare că am mai spus, când a început totul era chiar o astfel de sâmbătă seara şi, dacă aş fi

bănuit ce urmează, aş fi putut spune mai ferm ca de obicei:

— Du-te, Virgile, acasă! Azi nu vreau să te văd!

În loc de asta, atunci când i-am auzit ciocănitul bastonului în uşă – de când şchiopăta renunțase cu totul să mai folosească soneria – am alergat să-i deschid, bucuros în sinea mea că tocmai aşezasem, în sfârşit, pe două rânduri, cele o mie de cărți necitite şi astfel păreau acum ceva mai puține. Şi, oricum, el nu mai fusese de câteva săptămâni bune pe la mine…

Când am deschis, a rămas proțăpit în uşă, cu un zâmbet larg pe față, fără să-l intereseze prea mult că probabil era atent studiat prin vizoarele de la uşile de pe palier, ca la fiecare vizită, de altfel.

— Boşorogule, fii fericit! Pune un gin, că tocmai ți-am făcut rost de zece ani în plus de viață.

Acolo, în prag, m-a îmbrățişat şi m-a pupat pe amândoi obrajii, apoi s-a strecurat în apartament către sticla cu gin. Spre uimirea mea, îşi cumpărase o haină nouă din piele, dar tot nebărbierit era.

Am închis uşa în urma lui şi l-am urmat în sufragerie, bombănind:

— Boşorog eşti tu! Nu uita că eşti mai bătrân decât mine cu o jumătate de an…

Dar nu părea să mă audă.

Cum ştia destul de bine rosturile casei, de data asta nu a mai aşteptat să-i aduc eu nimic, ci, lăsându-şi bastonul sprijinit de fotoliu, a început să se mişte ca un titirez prin casă după pahare şi apă tonică, pentru că ginul era deja pe masă. În timp ce el turna în pahare, mie mi-a căzut privirea pe baston: ceva mi se părea schimbat

la el. A durat destul de mult timp până să-mi dau seama că era vorba de măciulia din capăt. Era mai mare şi parcă mai elegantă, mai strălucitoare.

S-a apropiat cu cele două pahare de gin în mână şi a văzut la ce mă uitam.

— Argint, a spus el sec şi mi-a întins paharul.

Am luat băutura, nu înainte de a cântări bine în mână bastonul: era greu.

— Un kilogram de argint? am întrebat eu şi l-am privit lung.

— Un kilogram şi jumătate, a precizat el. Am vrut să-l fac din aur, dar mi s-a părut prea ostentativ. Şi, la cât sunt de distrat, sunt sigur că mi l-ar fi furat imediat.

Cred că aveam o figură destul de nedumerită, pentru că m-a lămurit sec:

— Am câştigat la loto, dar nu de asta sunt aici.

Ridică paharul să ciocnească cu mine.

— Vreau să toastăm pentru cei zece ani suplimentari de care ți-am făcut rost.

L-am privit bănuitor.

— Să ne înțelegem, am spus apăsat: nu îmi grefez testicule de cimpanzeu, nici nu fac baie în chefir şi nici nu mă cațăr pe munți!

— Nici vorbă de aşa ceva, s-a ofensat el. De data asta, am studiat foarte bine problema şi nu poate să dea greş.

Se tot învârtea cu paharul după mine să ciocnim, dar eu m-am ferit precaut.

— Nu toastez până nu-mi spui despre ce este vorba. Cine ştie ce idee nebunească ai iarăși în cap. Spune!

A fost rândul lui să se împotrivească.

— Nu pot să-ți spun. Dar îți dau cuvântul meu că totul va fi bine.

A dat paharul peste cap, fără să mai aştepte să ciocnim.

— Totul va fi bine, a repetat obsesiv, dar am nevoie de ajutorul tău câteva zile…

L-am privit fără să spun nimic: parcă era schimbat şi nimic din ce îmi spunea nu-mi inspira încredere. Cum nu-mi inspira încredere nici bastonul cu sfera de argint din capăt sau haina lui din piele. Nu i se potrivea nici una, nici alta. Nu-mi dădeam seama cum, dar era schimbat. Şi nu neapărat în bine. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a pus paharul pe măsuță şi s-a apropiat de mine.

— Uite, îți dau cuvântul meu că am găsit o metodă sigură, pur inginerească, prin care poți să-ți prelungeşti viața cu cel puțin zece ani. Dar pentru asta am nevoie de ajutorul tău. Numai şapte zile! Atât! Ce zici, merită schimbul? Zece ani pentru şapte zile!

— Parcă ai fi Mefisto, Virgile, m-am cutremurat. Trebuie să semnăm vreun pact, ceva?

— Nu, nici vorbă, a hohotit el voios. Doar că trebuie să mergem până la Oradea.

— Ce naiba să căutăm la Oradea? am întrebat, din nou suspicios.

— Cei zece ani ai tăi! Acolo sunt ascunşi, a hohotit, însă râsul lui mi se părea puțin forțat.

S-a descheiat la haină şi a scos un bilet de tren.

— Uite, am rezervat o cuşetă pentru noi doi. Ar fi bine să te grăbeşti, peste o jumătate de oră pleacă trenul. Şi ia şi sticla de gin cu tine: o să fie o noapte lungă!

— Virgile, e sâmbătă seara, nu plec nicăieri. Vreau să citesc!

— Nu-ți lua prea multe bagaje, o să cumpărăm de acolo tot ce avem nevoie.

Şi-a desfăcut iarăși haina din piele şi am văzut că-şi pusese o mulțime de buzunare interioare şi toate erau pline cu teancuri de bancnote.

— Virgile, să fie clar, nu plec nicăieri.

— Să-ți iei numai vreo carte, două, să ai de citit. Şi un slip, că acolo sunt multe ştranduri cu ape termale…

— Virgile, nu plec!

Capitolul 2
SPRE ORADEA

Braşov, sâmbătă, 18 august 2012, ora 23.00

Chiar dacă blocul în care îmi aveam apartamentul era chiar peste drum de gară, tot am făcut vreo zece minute din casă până la peron. Era în toiul verii, iar lumea pleca sau venea în și din concediu. În holul mare al gării ne-am făcut loc cu greu printre munți de bagaje, copii care fugeau în toate părțile şi mame care alergau după ei să-i recupereze. Un stol de vrăbii intrate nu ştiu pe unde pândea de pe balustrada de sus orice mişcare şi recupera fără frică fiecare firimitură scăpată pe jos de călători.

Am ajuns la timp totuşi, am urcat în vagon iar Virgil, cu nonşalanța unui miliardar american, a plasat o bancnotă în buzunarul însoțitorului de vagon.

— Să nu fim deranjați, te rog! Şi să ne bați în uşă, la Oradea, în cazul în care nu ne trezim…

Se vede treaba că bancnota era de valoare destul de mare, pentru că însoțitorul a scos un „Să trăiți!" sonor şi, cu ochii la măciulia din argint a bastonului, ne-a deschis larg uşa cuşetei.

În ciuda grabei cu care ne făcuserăm bagajele, Virgil nu uitase să mă atenționeze de câteva ori să iau ginul şi apa tonică, aşa că le-am scos împreună cu paharele aferente din buzunarele laterale ale valizei.

Nu-mi venea încă să cred că mă convinsese atât de uşor, dar adevărul este că, în ultimul timp, îmi pierdusem vacanțele citind şi iar citind, în apartamentul meu modest din preajma gării. Nu vedeam nici un motiv să plec undeva, la sute de kilometri de casă, doar pentru a citi, aşa că poate în sinea mea recunoşteam că o asemenea existență de huhurez, fie el şi cititor împătimit, nu poate să fie prea normală. Înainte să plece trenul, am deschis geamul şi m-am uitat spre clădirea gării: era prea înaltă şi nu se vedea deloc blocul în care locuiam. În timp ce priveam afară, o buburuză rătăcită a venit de undeva şi s-a aşezat pe mâna mea.

— Ce mai faci tu, micuță Coccinella? am întrebat în şoaptă, dar Virgil m-a auzit şi a început să râdă.

— Ce faci? Acum vorbeşti cu gâzele?

— Păi, la câte nebunii am făcut în seara asta, ce mai contează încă una, nu?

Am ridicat mâna cu buburuza în aer şi ea şi-a luat zborul spre oraş. Ultima dată când am ținut una în mână, am observat că petele maronii de pe dosul mâinii mele erau tot şapte, ca şi punctele de pe spatele buburuzei. Atunci am conştientizat că alimentația mea este cam prea bogată în lipide şi alte lucruri care dau de lucru ficatului. Motiv pentru care şi suspectam apariția petelor. Am hotărât urgent să trec pe un regim de cruțare şi pe ceaiuri hepatice. Oricum, am reuşit ani buni să stopez multiplicarea petelor de pe mână. Altfel, în curând ar fi trebuit să-mi compar numărul de pete cu cele zece linii ale gândacului de Colorado.

În balconul apartamentului meu aveam o adevărată minigrădină botanică şi, uneori, printre alte gâze atrase

de oaza de verdeață din mijlocul oraşului, se găseau şi multe buburuze. O clipă, mi-a plăcut să cred că aceea de-acum era una dintre ele şi că încerca să-mi trimită un mesaj. Dar ce fel de mesaj? Că pot să plec, că va avea ea grijă de tot în lipsa mea? Puțin probabil. Ba, ținând seama de ce urma să se întâmple, cred că încerca să-mi dea de înțeles că ar fi mai bine să mă întorc la oaza de verdeață din balcon şi la cărțile mele. Mare greşeală am făcut că nu am ascultat-o, dacă asta voia cu adevărat să îmi spună!

După ce trenul a pornit, m-am aşezat pe una dintre cuşete şi am luat bastonul lui Virgil în mână. Am început să-i mângâi inconştient măciulia din argint şi am simțit o senzație plăcută şi reconfortantă, astfel că, fără să-mi dau seama, nu l-am mai lăsat din mână până la Oradea, chiar şi după ce am adormit.

Virgil a desfăcut sticla de gin şi, după numai două-trei pahare, s-a dovedit că precauția lui a fost utilă: am dormit toată noaptea ca doi prunci scăldați şi numai bătăile insistente în uşă, de a doua zi dimineață, ne-au adus la realitate. Îmi aduceam aminte ca prin vis că, după ce am golit sticla, am mai încercat de câteva ori să-l trag de limbă pe Virgil despre ceea ce avea de gând să facă. Ori nu avea nimic clar în cap, ori era hotărât să păstreze până la capăt secretul. Dar, vorba lui: Oradea era plină de ape termale şi câteva băi nu puteau să le facă rău unor boşorogi ca noi.

Capitolul 3
PIRATU'

Oradea, duminică, 19 august 2012, ora 8.00

Abia am coborât din tren, că am simțit nevoia să bem înainte de toate o cafea, să ne mai revenim şi să ne limpezim gândurile. Virgil nu a vrut să mai pierdem timpul la restaurantul de pe peron, aşa că am apelat la automatul din holul gării. Am închis ochii şi tocmai savuram gustul cafelei, când un urlet barbar m-a adus la realitate:

— Dom' inginer! Ştiam eu că până la urmă ai să vii!

O namilă de om de vreo patruzeci de ani, care părea de-a dreptul fioroasă din cauza bărbii încâlcite, s-a repezit spre Virgil şi, fără să țină seama de paharul cu cafea pe care prietenul meu îl avea în mână, l-a strâns năvalnic în brațe. Ştiind câți bani are Virgil la el, am făcut un pas în spate şi am privit circumspect scena, dar omul se pare că era animat de cele mai bune intenții. După ce a scos un şervețel şi a început să-l curețe pe Virgil de cafeaua vărsată, s-a întors spre mine, dar eu i-am făcut doar un semn evaziv, ca să mă distanțez; nu prea a avut efect, pentru că omul a întins spre mine o mână cât o lopată.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnu' profesor… Respectele mele, dom' profesor, respectele mele, onorat să vă cunosc. Domnu' inginer mi-a vorbit o mulțime despre dumneavoastră… Zile întregi numai despre

dumneavoastră mi-a vorbit. Numai de bine, să ştiţi, numai de bine. Dar m-am luat cu vorba şi am uitat să mă prezint: eu sunt Piratu'. Mi se spune aşa de pe vremea „răposatului", când făceam taximetria la negru. Piratam sistemul, cum se zice, şi de aici mi se trage porecla de Piratu'!

Omul deborda pur şi simplu de energie şi a fost de-a dreptul dezamăgit când a văzut că singurele noastre bagaje erau o plasă din plastic şi geamantanul meu. Părea în stare să care pietre de moară şi parcă îşi şi dorea aşa ceva. L-a luat de mâner şi, în mâna lui, geamantanul părea de-a dreptul minuscul. A privit încă o dată în jur, ca să se asigure că nu mai avem şi altceva, apoi s-a uitat radios spre Virgil.

— Ştiu unde mergem, domnu' inginer… La Băile Felix, Hotel Someş. Aşa-i c-am ghicit?

Virgil încuviinţă numai din cap şi porni în urma uriaşului. Poate că, dacă nu am fi fost chiar atât de mahmuri, Piratu' ar fi fost suportabil, dar aşa, sincer să fiu, eu, unul, abia aşteptam să scăpăm de el, să ajungem undeva într-un loc mai liniştit, unde să-l pot trage de limbă pe Virgil.

Dar abia am pornit, că Virgil a scos un ţipăt alarmat:

— Stai aşa, opreşte!

Cu o frână demnă de filmele cu urmăriri, Piratu' a tras pe dreapta.

— Ce s-a întâmplat, domnu' inginer? Aţi uitat ceva în tren?

Virgil a privit lung la măciulia din argint a bastonului, apoi s-a întors spre mine.

— Ce i-ai făcut?

Nu pricepeam ce voia să spună şi i-am şi zis asta.

— Uite şi tu la măciulia asta din argint. Aseară, când am venit la tine, era o sferă perfectă. Şi uită-te acum, cum arată!

Am luat iar bastonul în mână şi a trebuit să recunosc că măciulia era cam ovalizată.

— La naiba, a spus Virgil, şi parcă e mai mică! A cântărit-o încruntat în mână şi a adăugat: Mult mai mică decât aseară. Găsim undeva o bijuterie? l-a întrebat el pe Piratu'. Aici se petrec lucruri necurate şi vreau să mă lămuresc despre ce este vorba.

— Găsim, domnu' inginer, cum să nu găsim, a spus Piratu' şi a demarat în trombă.

Chiar dacă era duminică, am găsit până la urmă o bijuterie în centru, iar Virgil, urmat de noi doi, s-a năpustit în micul magazin. Sub privirile nedumerite ale bijutierului, a deşurubat măciulia din argint şi a trântit-o pe tejgheaua din sticlă.

Protestul incipient al omului a fost înăbuşit în faşă de o bancnotă de 500 de lei şi de Virgil, care a spus:

— Repede, vreau să ştiu cât cântăreşte drăcia asta şi ce compoziție are!

— Păi, să începem cu greutatea, că este mai uşor de aflat, a zis bijutierul şi a aşezat măciulia pe un cântar.

A privit indicația, apoi a întors cântarul spre noi ca să vedem.

— După cum vedeți, o mie trei sute şaisprezece grame. Iar compoziția o s-o aflăm imediat, deşi, la cât argint mi-a trecut prin mână, aş putea să jur că este argint 925, aşa-numitul sterling silver. Dar despre asta o să ne lămurim în mai puțin de un minut…

S-a mişcat iute şi eficient cu o sticluţă de acid şi o piatră de testare, apoi a şters măciulia şi i-a înapoiat-o lui Virgil, spunând:

— Aşa cum am bănuit: argint de puritate 925, argintul folosit de obicei la confecţionarea bijuteriilor şi a obiectelor din argint, pentru că argintul de puritate mai mare este foarte moale şi se uzează uşor.

Virgil l-a întrerupt cu un gest.

— Mulţumesc, cunosc amănuntele de la tipul care mi-a confecţionat bastonul.

A înşurubat oarecum în scârbă măciulia la baston şi s-a îndreptat spre taxi, urmat de mine şi de Piratu'.

După ce-am urcat în maşină, s-a întors spre mine.

— Nu ştiu ce i-ai făcut, dar să nu te mai atingi de bastonul meu. Dacă vrei să rozi argint, spune-mi şi te îngrop în argint, dar lasă-mi bastonul în pace!

A oftat lung, cu ochii la baston, apoi i-a spus Piratului, care aştepta tăcut şi răbdător:

— Ei, acum putem merge.

Drumul spre staţiune nu a durat cu mult peste zece minute şi, când am ajuns în faţa hotelului, abia l-am convins pe uriaş că nu este cazul să ne ducă micul geamantan până în cameră. Bineînţeles că ar fi trebuit să aşteptăm până la ora douăsprezece, ca să ne putem caza, dar se pare că pe Virgil îl cunoştea toată lumea, aşa că n-a fost o problemă să intrăm în posesia cheilor. El avea camera 404, iar eu 405, şi nu mi-am pus nici o clipă întrebarea de ce-a reţinut două camere duble. Poate că avea de gând să-şi aducă femei în cameră, dar, sincer să fiu, m-a bucurat gândul că pot scăpa de el şi de Piratu' –

sau de alți ciudați – ca să pot dormi liniştit şi nu mi-am mai pus alte întrebări.

Am dormit o oră neîntors, pentru că somnul din tren nu mi se pare niciodată a fi foarte odihnitor, iar când m-am trezit am făcut un duş scurt şi am hotărât că ar fi cazul să pornesc în căutarea unei cafele adevărate, fierte într-un ibric, nu în țevile unui automat ruginit. Am ieşit pe coridor, unde domnea o penumbră răcoroasă. Somnul îşi făcuse efectul, capul nu mă mai durea şi mica noastră escapadă începea să semene un pic a concediu. M-am apropiat de uşa camerei lui Virgil şi m-am pregătit să ciocănesc, când am auzit nişte voci dinăuntru. Izolația uşilor nu era strălucită, aşa că, deşi vocile păreau înăbuşite, mi s-a părut că aud destul de clar:

— Nu, în nici un caz nu putem fi de acord cu asta, tocmai zicea o voce de femeie care îmi părea destul de cunoscută.

A urmat un moment de linişte, apoi s-a auzit un târşâit ca şi cum un scaun ar fi fost mutat, pe urmă o voce de bărbat extrem de cunoscută a spus:

— Ar trebui să aveți în vedere că noi nu suntem ei şi nu ne putem asuma răspunderea pentru ce-au făcut ei…

A mai adăugat ceva, dar chiar atunci s-a deschis o uşă în capătul coridorului şi am fost nevoit să mă depărtez. O femeie cu o fetiță de mână a ieşit, a trecut pe lângă mine şi s-a îndreptat spre lift.

M-am apropiat iarăși de uşa lui Virgil, forțându-mă să-mi aduc aminte a cui era vocea. Îmi părea extraordinar de cunoscută, dar n-o puteam identifica. De dincolo de uşă s-a auzit un scaun trântit, apoi Virgil a zis:

— La naiba! Nu puteți spune că nu vă pasă. E vorba de țara noastră... E vorba de România!

— Asta nu este țara noastră, domnule Virgil, nu încercați să ne convingeți...

Aş fi vrut să mai ascult, dar deja curiozitatea îmi depăşise orice limită, şi am bătut la uşă. Dincolo s-a făcut dintr-odată linişte, aşa că am încercat să intru, dar era încuiat. S-au auzit câteva şoapte precipitate, apoi uşa s-a crăpat de două degete şi Virgil m-a privit numai cu un ochi.

— Ce-i? a întrebat el nervos şi a privit bănuitor în spatele meu.

Am încercat şi eu să mă uit în spatele lui, însă nu se vedea decât un colț de dulap.

— Cum ce-i? am întrebat şi eu. Ai zis că am venit în concediu, aşa că hai să bem o cafea şi pe urmă să ne plimbăm prin stațiune. Şi să căutăm ceva de mâncare, că mi s-a făcut foame.

M-a privit urât prin crăpătura uşii, apoi mi-a spus:

— Aşteaptă-mă la tine în cameră! În cinci minute vin să vorbim – şi bang, a trântit uşa în urma lui.

Nu m-am lăsat intimidat şi am ciocănit iar.

De data asta, m-a privit şi mai urât.

— Ce mai este acum?

În spatele lui, vocile se contraziceau în şoaptă.

— Cine e la tine în cameră? am întrebat eu şi am încercat din nou să privesc peste umărul lui.

— Eşti nebun? s-a enervat el. Cine vrei să fie? E doar televizorul... – şi iar a trântit uşa.

M-am întors nedumerit în cameră, ros complet de curiozitate, şi am ieşit pe balcon; sub încăpere era piscina

hotelului, în care o mulțime de oameni se bălăceau lipsiți de orice grijă. Presimțeam că nu voi ajunge foarte curând acolo, decât dacă aş fi sărit în ea direct din balcon.

Nu au trecut nici cinci minute, când, după o bătaie scurtă în uşă, Virgil a intrat în cameră cu o figură preocupată. În mână avea un carnețel şi un pix cu care mâzgălea de zor în el. S-a oprit, m-a privit parcă fără să mă vadă, a mai notat ceva, apoi s-a apropiat de mine.

— Uite, ştiu că eşti curios, dar n-ai de ce să-ți faci griji. Crede-mă, foarte curând se va lămuri totul şi atunci o să vezi că am avut dreptate. Dar până atunci am să te rog să-mi faci câteva servicii foarte importante. Te rog, doar fă ce-ți zic şi deocamdată nu pune nici o întrebare suplimentară!

A băgat mâna în buzunar şi a scos un teanc de bani, l-a privit o clipă, apoi a mai scos unul şi mi le-a întins. Le-am luat, înainte să-mi dau seama ce fac. Totul părea atât de ireal… iar lipsa unei cafele mă făcea să acționez pur mecanic.

A rupt apoi o foaie din carnețel şi mi-a întins-o:

— Ai aici numărul de telefon al Piratului. Sună-l, du-te în Oradea şi cumpără un laptop. Cel mai mare şi mai performant pe care-l găseşti. Să aibă ecranul de cel puțin 18 inchi şi placa video bună. Plăteşti cu numerar şi nu te preocupa de factură sau de garanție: importantă este viteza cu care-l aduci. Ştiu că este duminică şi e târziu, dar plăteşte oricât şi fă-mi rost de unul. Dacă nu găseşti la o firmă de calculatoare, du-te la un supermagazin, că ăştia au deschis şi duminica, până seara.

A mai scris ceva pe o foaie din carnețel, apoi a rupt-o şi pe asta şi mi-a întins-o:

— Caută, te rog, şi un magazin de produse naturiste şi cumpără-mi chestiile astea… Ține minte, este foarte important să fie vegane. Uite, ți-am scris aici cu majuscule: VEGANE. Este vorba despre o hrană mai specială, pură şi neatinsă de foc. Hrană vie, pură şi virgină, ai înțeles? Fără aditivi sau alte substanțe chimice prin ea. Sincer să fiu, nu am înțeles nici eu foarte bine cum vine treaba cu hrana asta, dar sunt sigur că dacă găseşti un magazin naturist te va lămuri vânzătoarea de acolo. Cumpără vreo zece, douăzeci de porții, să le ajungă.

— Cui să le ajungă, Virgile? am întrebat iute, dar el a dat din mână şi a continuat:

— Nu contează asta, tu umple portbagajul Piratului cu ierburi şi vino repede. Mai ia nişte bani, că buruienile astea am auzit că sunt scumpe…

Mi-a mai întins un teanc de bani şi m-a împins spre uşă. Când aproape să ies, şi-a dat o palmă peste cap şi m-a prins de mână.

— Stai aşa! Uitam ce era mai important: îmi trebuie şi o coafeză.

Am privind lung la chelia lui lucioasă.

— Virgile, cred că bați câmpii. Ție de ani buni nu-ți mai trebuie nici măcar frizer!

A schițat un zâmbet strâmb.

— A, tu ai crezut că pentru… Ai uitat că te-am rugat ca zilele astea doar să mă asculți şi să nu-mi pui întrebări?

Am dat din mână, m-am încheiat mai bine la buzunarul unde pusesem banii şi am deschis uşa să plec, dar înainte de asta am mai privit o dată spre Virgil. Deja

nu mă mai băga în seamă şi se cufundase în nişte calcule complicate, cu fracții suprapuse şi cu tot felul de săgeți desenate în micul lui carnețel. Probabil că aşa arătau tensorii, însă trebuia să-l mai întreb ceva, chiar dacă nu-mi era uşor să îl întrerup.

— Virgile, am spus, dar n-a părut să mă audă. Virgile, am strigat eu ceva mai tare şi de data asta a ridicat ochii mari spre mine.

— Ce-i? N-ai plecat încă?

— Virgile, vreau nişte lămuriri cu privire la coafeză.

— Ce-i cu ea?

Am dat din umeri.

— Ştii tu, întrebam doar dacă ai vreo preferință anume.

— Ce fel de preferință?

— Păi, ştiu eu? Poate vrei blondă sau brunetă. Grasă sau slabă… sau, mai ştiu eu, trebuie cumva să fie virgină?

M-a privit de parc-aş fi fost nebun, apoi s-a apucat cu mâinile de cap şi a țipat la mine:

— Du-te odată şi adu-mi o coafeză! Poate să fie cum vrei tu, numai să fie pricepută şi să cunoască meserie.

Şi m-a împins afară, trântind uşa după mine.

Capitolul 4
COAFEZA

Oradea, duminică, 19 august 2012, ora 11.00

Dacă nu am avut nici o dificultate cu laptopul, cu hrana vie a fost o întreagă dandana. Nu din cauză că nu aş fi găsit, am găsit, şi încă prea multă, aşa că pentru un novice ca mine a fost o întreaga belea să aleg dintre grămezile de plante uscate şi în culori incerte, pe care le perindau încântate vânzătoarele prin fața mea. Problema era că nu-mi puteam imagina că un om întreg la minte ar putea mânca de bunăvoie aşa ceva. Cu inima îndoită, am dat o grămadă de bani pe un maldăr de pungi umplute cu roşii veştede şi storcite, felii uscate de dovlecel care cică păstrau nu mai ştiu ce elemente vitale printre sâmburii lor, plus amestecuri bizare de plante şi fructe împreună cu o mulțime de sucuri şi paste de culori dubioase. Speram doar ca Virgil să nu se lase purtat de val şi să mă oblige să mănânc şi eu aşa ceva.

Ei bine, dandanaua cu plantele pe post de grătar a fost o nimica toată pe lângă povestea cu coafeza. De bună-credință, am ales şi eu un coafor din centru, care mi s-a părut a fi mai de top, şi am intrat încrezător înăuntru. Deși duminică spre prânz, era încă aglomerat. Vreo zece, douăsprezece căşti aşezate pe două rânduri, ce s-au ridicat simultan lăsând să apară de sub ele de două ori mai mulți ochi curioşi, care mă priveau avid, m-au

făcut să-mi dau seama că intrarea unui bărbat într-un coafor nu este un lucru chiar atât de obişnuit cum am crezut eu la început. Am respirat adânc şi am privit în jur, uşor derutat. Chiar lângă intrare, în spatele unui birou pe care se afla o casă de marcat, trona o femeie în vârstă, de dimensiuni impozante, care tricota preocupată şi în care mi-am văzut salvarea. M-am apropiat cu paşi timizi de ea şi, dregându-mi glasul, am trecut direct la subiect:

— Buna ziua! Ştiți, aş avea nevoie de o coafeză pentru câteva ore.

În jurul nostru s-a făcut dintr-odată linişte, toate coafezele au lăsat treaba, privind la noi, iar casierița a lăsat tricotatul şi m-a privit perplexă peste ochelari.

— Ştiți, aş dori una tânără şi... – era cât pe ce să zic virgină, dar mi-am revenit la timp şi am completat – foarte pricepută. Plătesc oricât, am adăugat, însă nu ştiu cât am fost de convingător; nu-mi aminteam ca Virgil să fi zis ceva despre vârsta coafezei, dar adevărul este că atât repetasem în gând micul meu discurs, că până la urmă l-am ratat.

Casierița m-a privit lung, apoi mi-a făcut semn să mă apropii.

— Domnule dragă, noi înțelegem dorințele dumneavoastră, aşa cum înțelegem dorințele tuturor bărbaților, dar nu cred că procedați bine...

Cred că a vrut să vorbească în şoaptă, însă avea o voce profundă, generată de o cutie de rezonanță îmbelşugată, care a făcut ca şoapta ei să ajungă până la ultima coafeză.

— Dar nu înțeleg de ce, am protestat.

Atunci, plină de bunăvoință, voluminoasa doamnă s-a apucat să îmi explice. Mai bine nu o făcea!

— Păi, am mai auzit că bărbații, mai ales după o anumită vârstă, doresc să-şi trăiască toate fanteziile pe care şi le-au reprimat în tinerețe. De aici, fanteziile cu polițiste, cu asistente medicale sau, cum este cazul dumneavoastră, cu… coafeze!

Am dat să protestez, dar binevoitoarea doamnă a continuat în deliciul asistenței:

— Dar eu cred că se procedează nițel altfel. Se solicită o fată cu o moralitate mai… uşoară, în acest scop, care este apoi rugată să se îmbrace conform dorințelor dumneavoastră, nicidecum nu se caută o fată din meseria respectivă, care să facă asta cu dumneavoastră…

Am dat iarăși s-o întrerup, dar nemiloasa femeie a continuat implacabilă:

— Vă dați seama şi singur ce bastoane pe spinare v-ați lua dacă i-ați propune asta unei polițiste adevărate, indiferent câți bani i-ați oferi!

Prima cască de lângă casieră era de o culoare roşu-vişinie şi cred că tot la fel arăta şi fața mea, întrucât casierița m-a întrebat inocentă:

— Ce-i, am greşit cu ceva?

Am respirat adânc de câteva ori, mi-am privit mâinile care îmi tremurau, apoi m-am sprijinit de birou şi abia pe urmă am spus dintr-o suflare:

— Doamnă, sora mea este imobilizată la pat şi ar dori să îşi aranjeze părul, înainte de a pleca la Viena pentru o operație.

Nu aveam nici o soră şi nici o călătorie planificată prea curând la Viena, dar orice minciună mi se părea potrivită numai să ies odată din încurcătură.

— A, a făcut casiera, asta era – şi mi s-a părut puțin dezamăgită că era vorba despre o poveste atât de banală. Păi, în general, nu servim clienții acasă, dar în cazuri excepționale ca acesta… mai facem şi excepții, nu? Numai că o să coste destul de mult…

Am oftat uşurat că totul s-a lămurit şi am dat nepăsător din mână: încă aveam buzunarul pe jumătate plin de bancnotele lui Virgil.

— Ar mai fi o problemă, m-a adus casiera cu picioarele pe pământ. Cum îşi aranjează doamna părul de obicei? Ca să ştie fata ce să-şi ia cu ea, nu?

Am făcut ochii mari şi m-am gândit la cele trei fire de păr de pe chelia lucioasă a lui Virgil. Recunosc că nu am avut o mutră inteligentă vreme de câteva clipe lungi, apoi tehnica modernă m-a ajutat să ies din încurcătură. Am scos telefonul din buzunar şi l-am sunat pe Virgil:

— Am ajuns la coafor, dar domnişoara ar dori să ştie pentru ce fel de coafură să fie pregătită, ca să ştie ce trebuie să ia cu ea.

N-am mai aşteptat răspunsul şi i-am pasat telefonul casierei, fără să mă gândesc că ceea ce făceam nu prea se potrivea cu povestea cusută cu ață albă pe care tocmai i-o servisem înainte.

Casiera vorbea preocupată la telefon şi, la un moment dat, părea că discută cu o femeie, pentru că la final a încheiat cu:

— Sigur că da, doamnă, am înțeles, numai un coc simplu. Nici o problemă, desigur, în cinci minute pleacă spre dumneavoastră.

Mi-a întins telefonul şi a strigat spre şirul de căşti din spate:

— Angela, pregăteşte-te să pleci cu domnul!

Şi o fată durdulie la vreo 24-25 de ani a venit lângă noi, privindu-ne curioasă.

Deşi încurcătura cu perversitatea mea se lămurise şi sunt sigur că auziseră toate despre ce era vorba, fata m-a privit cu o sclipire malițioasă şi m-a întrebat zâmbind:

— Să-mi iau şi halatul, sau…

— Angela, nu ți-e puțin ruşine? Domnu' tocmai ne-a explicat despre ce este vorba. Ce-o să-şi închipuie despre noi?

Nu am avut timp să-mi închipui nimic, pentru că exact în momentul acela Piratu' şi-a făcut o intrare furtunoasă.

— Domnu' Profesor, haideți odată, că am parcat în loc interzis şi mă omoară cu zile polițiştii. Trei agenți stau lângă maşina mea, cu carnetele de amenzi pregătite şi gata să scrie!

A dat cu ochii de casieră şi a ridicat exasperat mâinile:

— Doamna Nuți, păi, se poate? Tocmai dumneavoastră să-i faceți greutăți Domnului Profesor. Nu mă aşteptam…

— Nu ştiam că-l cunoşti, s-a scuzat casiera, dar i-am dat-o pe cea mai bună fată pe care o am. Pe Angela, nepoată-mea, aşa că aveți grijă de ea…

Piratu' a privit spre Angela, care-şi pregătea o sacoşă, şi şi-a pus o mână pe piept.

— Doamna Nuți, puțină decență, ce naiba?! Hai, că eu mai greşesc, deşi în ultimul timp mai mult cu ochii, dar domnu' profesor… Păi, ştiți că acum câțiva ani i-a lipsit doar un singur vot să ajungă la Academie?

Am făcut ochii mari: singura mea legătură cu Academia a avut loc acum vreo trei ani, când am fost în Bucureşti, şi fiindcă tot eram aproape, de curiozitate, am făcut un mic ocol ca să trec pe Strada Academiei. Dar mai ştiu eu ce poveşti le spusese Virgil, despre mine, celor de-aici? Am preferat să tac şi să-i urmez pe cei doi spre taxi.

În câteva minute, am ajuns la hotel, iar aici, după ce-am cărat mulțimea de pungi şi pungulițe cu hrană vie în camera lui Virgil, sau ca să fiu mai exact până la uşa camerei lui Virgil, fiindcă în afară de coafeză nu a vrut să ne primească pe nici unul înăuntru, am răsuflat uşurat şi am coborât la barul hotelului să beau, în sfârşit, mult aşteptata cafea. Piratu' plecase iarăși, strecurându-se pe lângă mine, lumea trecea relaxată, fără nici o grijă, aşa cum le stă bine oamenilor în concediu. Uneori, aveam impresia că Virgil ăsta are talentul de a face ca însăşi materia, în intimitatea ei, să intre într-un fel de trepidație aparte şi ca totul să vâjâie în preajma lui, nu numai oamenii. Oricum, începeam să regret că mă lăsasem antrenat în ceea ce sperasem să fie doar câteva zile liniştite, la băi. Regretele, dar şi curiozitatea au început să se manifeste şi mai abitir la numai câteva minute după ce mi-am terminat cafeaua, când Virgil a telefonat după mine.

— Sună-l pe Pirat să vină s-o conducă pe domnişoara acasă şi vino sus, s-o ajuți la bagaje!

Iată-mă şi pe post de hamal, dar dacă tot intrasem în horă, trebuia să joc, nu? Oricum, intenționam să am cât de curând o discuție lămuritoare cu Virgil şi să-mi iau tălpăşița spre casă, dacă nu-mi oferea nişte răspunsuri plauzibile pentru haosul şi nebunia din ultimele ore.

Am preluat-o pe durdulia Angela împreună cu bagajul ei şi am coborât în hol să aşteptăm taxiul. Am întrebat-o de bani, dar se pare că partea cu plata o rezolvase mulțumitor Virgil. După ce mi-a confirmat asta a doua oara, a mai adăugat ceva care m-a făcut să ciulesc urechile şi să cred că nu auzisem bine:

— Vai, dar ce bine arată Tovarăşa! Se vede că-i priesc legumele acelea pe care i le-ați adus dumneavoastră. Şi Tovarăşu' s-a păstrat minunat, dar Tovarăşa este de-a dreptul încântătoare. Exact ca în poze, că eu n-am prins-o în realitate…

Mi-a căzut falca şi am avut nevoie de un minut întreg ca să-mi revin şi să întreb:

— Ce Tovarăşă?

Fata m-a privit curioasă şi a precizat:

— Tovarăşa Elena Ceauşescu, bineînțeles!

N-am mai apucat să spun nimic, pentru că Piratu' şi-a făcut apariția şi a smuls-o pur şi simplu de lângă mine pe Angela, înainte s-o mai pot întreba ceva.

— Haideți, tânără domniță, că dacă stăm ne stă norocul!

Din uşă, s-a mai întors o dată spre mine şi a strigat de-a răsunat holul hotelului, cât era de mare:

— La revedere, domn' profesor... De câte ori aveți nevoie, apelați cu încredere la Piratu'. Oricând, oriunde, la dispoziția dumneavoastră.

Şi s-a dus ca un vârtej de vară, lăsându-mă pradă celei mai mari nedumeriri din viața mea.

Am plecat spre cameră, dar nu am luat liftul, ci am pornit voiniceşte pe scări. Mă opream pe îndelete la fiecare palier şi mă gândeam: vocile pe care le auzisem din camera lui Virgil şi care îmi păreau atât de cunoscute ar fi putut fi oare ale celor doi? Precis asculta vreun documentar cu ei, la televizor. Dar, atunci, ce văzuse coafeza?

Oricât de încet am urcat, am ajuns până la urmă şi la etajul patru. Virgil mă aştepta în fața uşii, cu un ziar în mână, şi mi-a făcut semn să intrăm în camera mea.

Capitolul 5
TOVARĂŞU' ŞI TOVARĂŞA

Oradea, duminică, 19 august 2012, ora 14.00

Înainte de a apuca să intrăm, pe lângă noi a trecut o cameristă.

— Nu te supăra, a oprit-o Virgil. Cum te numeşti dumneata?

— Ildiko, domnule, a răspuns fata. Vă pot ajuta cu ceva?

— Dacă nu te superi, a spus Virgil, aş dori două cafele mari şi tari, în camera asta.

Fata a părut încurcată şi a dat neajutorată din umeri.

— Ştiți, nu se serveşte cafea în cameră. Trebuie să mergeți jos, la bar.

A tăcut brusc pentru că a văzut hârtia de 500 de lei pe care-o scosese Virgil şi pe care i-a pus-o delicat în buzunarul de la piept.

— Păstrează restul, a spus el şi fata a părut brusc băgată în priză.

— Da, domnule, sigur că da. Numai atâta doriți?

Şi a făcut un gest uşor spre buzunarul în care se aflau banii.

— Eu numai atât, dar să fii atentă la el, a arătat Virgil spre mine, că pare el aşa inocent şi nevinovat la prima vedere, dar să ştii că este un mare fustangiu…

Eu am făcut ochii mari, fata a zâmbit în colțul gurii, apoi a făcut o uşoară plecăciune.

— Bine, domnule. Mă duc să aduc cafelele.

După ce-am intrat în cameră, Virgil a încuiat uşa şi mi-a întins ziarul. L-am luat şi am privit fugitiv prin el: era revista loto pe care-o cumpăram şi eu cu ani în urmă, când mai credeam că aş putea câştiga vreun premiu dacă jucam suficient de des şi de chibzuit. Am dat din umeri, nelămurit.

— Ce ar trebui să văd la el?

— Priveşte la dată, a spus sec Virgil şi eu m-am conformat.

Data era din… ianuarie… 2013, adică de anul viitor. Am răsfoit revista, care era ceva mai voluminoasă decât de obicei, pentru că, la fel ca toate revistele din ianuarie, publica toate numerele câştigătoare de-a lungul anului. Totul părea perfect, numai că revista asta era greşită. Poate că era doar o simplă greşeală de tipar sau poate că făcea parte dintr-un plan de-al lui Virgil pe care nu-l înțelegeam, aşa că i-am dat-o înapoi fără să spun nimic.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi, după ce-am deschis, a intrat Ildiko cu o tavă pe care abureau cele două cafele. Le-a aşezat pe măsuța de lângă geam şi a dat să plece. Am prins-o de mână şi am oprit-o.

— Nu trebuie să bagi în seama tot ce spune domnul acesta. Mai glumeşte şi el…

A dat din cap înțelegătoare şi a privit în jos. Mirosea a iarbă proaspăt cosită şi a flori de câmp.

— Nu te supăra, ce parfum foloseşti? am întrebat-o eu şi am apropiat-o şi mai mult.

— Nici un parfum, domnule, aşa miros eu.

Am privit în jos spre ea: deşi era aproape de înălțimea mea, aplecase uşor capul, care ajunsese astfel sub bărbia

mea, şi mirosul părului ei, îmbătător şi dens, mi-a inundat nările. Mâna mea a ajuns aproape fără să vreau în pletele şatene cu şuvițe blonde şi o clipă am avut senzația că sunt un violonist care îşi acordează vioara şi se pregăteşte să cânte. Atâta doar că nu ştiam să cânt la vioară.

— Hei, voi, ce naiba faceți acolo? a răsunat vocea aspră a lui Virgil – dar venea ca de la o mare depărtare.

Am luat încet şi cu părere de rău mâna de pe creştetul fetei şi m-am retras ruşinat. A ridicat şi ea privirea spre mine: avea ochii verzi şi un zâmbet parcă uimit şi vinovat pe buzele pline şi roşii ca focul. Am dat să spun ceva, dar aveam vocea gâtuită, aşa că m-am bucurat când l-am auzit pe Virgil că îi zice:

— Mulțumim, Ildiko, te chemăm dacă mai avem nevoie de ceva.

După ce fata a ieşit, Virgil s-a răstit la mine:

— Ce naiba te-a apucat? O amuşinai ca un dulău în călduri…

Am dat să-l contrazic, dar scena îmi era încă vie în mine, aşa că nu prea aveam argumente.

Camera avea două paturi, care, dacă erau apropiate unul de altul, puteau fi transformate într-unul dublu. Dar acum erau depărtate şi între ele se afla o noptieră, pe care Virgil a mutat cafelele. S-a aşezat pe un pat şi mi-a făcut semn să stau pe celălalt.

A sorbit o gură de cafea, a plescăit apreciativ, apoi a spus:

— S-ar putea să-ți explic eu mai târziu o parte din comportamentul tău bizar…

— Mi-ai pus ceva în cafea, m-am repezit eu cu o explicație care-mi trecuse la un moment dat prin cap.

Virgil a arătat cu un gest spre cana mea de cafea neatinsă încă şi a suspinat uşor.

— Nu vezi că încă n-ai băut din ea? Logica ta, unde-i? A plecat şi ea în concediu, odată cu tine? E altceva şi o să te lămuresc imediat. Îți mai aduci aminte că acum câtva timp, imediat după ce-am ieşit din spital, am spus că vedeam sunete şi auzeam tensori?

Am dat din cap afirmativ şi am sorbit puțin din cafea, fără să-mi dau seama unde voia să ajungă: ce putea avea în comun faptul că el vedea sunete cu recentul meu acces de efuziune față de biata fată?

A luat şi el o gură de cafea şi a continuat:

— De fapt, nu era chiar aşa: era mai mult o simplificare a lucrurilor pe care le simțeam şi le vedeam. Uneori, înainte de a adormi, aveam impresia că văd câmpurile de forță din jurul cablurilor electrice. Eram convins că lovitura la cap îmi afectase ceva grav şi profund în creier. Anumite legături neuronale păreau că au fost destructurate de lovitură şi apoi s-au refăcut oarecum la întâmplare. Eram sigur că încet, încet o iau razna. Unul dintre doctori mi-a recomandat astă-iarnă, chiar la începutul anului, o cură termală aici, la Felix. Am fost cazat tot în camera 404, cea în care stau acum. În prima noapte, m-am perpelit într-un somn neliniştit şi, la un moment dat, am avut senzația clară că spațiul clivează în fața mea şi că pot alege oricare dintre dimensiunile defilând prin fața mea şi să intru în ea. Eram sigur că aş fi reuşit să pătrund în oricare dintre acele vagi năluciri ale mele, numai să-mi doresc.

— Ai băut ceva înainte? l-am întrebat, aducându-mi aminte de câteva vise postbahice pe care le-am avut pe vremuri și care precis ar fi câştigat un premiu la un concurs de genul „Bețivii spun lucruri trăsnite”.

A clătinat din cap.

— Nici măcar un strop, eram uscat ca Sahara în zilele ei bune.

A rămas tăcut mai multă vreme şi, cum eu tot nu vedeam relația dintre ceea ce-mi povestea el şi comportamentul meu oarecum bizar de acum un sfert de ceas, l-am îndemnat să continue:

— Până aici te-am urmărit, dar tot nu văd legătura…

— Ai răbdare, că o s-o vezi imediat. În seara aceea, doar am adormit… neliniştit, dar până la urmă mi-am refuzat o călătorie într-unul dintre universurile paralele care defilau în jurul meu. În ciuda faptului că tu eşti convins că sunt un fel de nesăbuit, ca să nu spun mai mult, m-am oprit la timp. Poate că mi s-a făcut frică, poate că mi-am spus că este o poartă deschisă nebuniei, destul e că am refuzat.

M-a privit adânc în ochi, apoi mi-a spus:

— În schimb, a doua zi, la lumina vie a soarelui, m-a apucat râsul de spaimele mele nocturne. Am pus afişul cu „Nu deranjați” în uşă, am proptit un scaun ca o măsură de precauție suplimentară, am tras draperiile la geam, apoi m-am aşezat în pat exact cum făcusem cu o noapte înainte. M-am uitat la ceas: era ora zece fix. N-a durat mai mult de un minut şi în jurul meu a reapărut priveliştea cunoscută. Unii au bănuit de multă vreme că spațiul nostru clivează într-o infinitate de universuri paralele, o infinitate de lumi, o infinitate de dimensiuni

care diferă de a noastră prin foarte puțin. Dar cum s-o aleg pe cea în care să ajung? Poate că n-ar trebui să-ți spun, dar spitalizarea, operația şi medicamentele m-au lăsat falit şi plin de datorii, aşa că mi-am dorit să ajung într-un univers paralel exact ca al nostru, însă decalat exact cu un an. După cum ți-am spus, asta se întâmpla anul ăsta prin ianuarie, exact la începutul anului. Am simțit ceva ca o zguduitură, am deschis ochii şi m-am uitat la ceas. Ora zece fix şi nimic în jurul meu nu părea schimbat. Ar fi fost prea frumos şi prea uşor să fie atât de simplu, aşa că, puțin dezamăgit, m-am îmbrăcat şi am coborât în hol. Abia la standul cu ziare am văzut că toate publicațiile erau din 2013. Am cumpărat programul loto şi am urcat aproape alergând înapoi în cameră, unde m-am trântit pe pat, îngrozit că n-o să mai fiu capabil să ajung înapoi. Dar a fost suficient să închid ochii şi să-mi doresc să revin, că am şi ajuns.

Mi-a aruncat programul loto în poală.

— Şi uite aşa am câştigat acum două luni marele premiu şi mi-am permis să vin aici mai des – de asta mă cunosc toți aşa de bine – şi să fac o mulțime de experiențe cu călătoriile astea între… nici nu ştiu cum să le zic. Universuri paralele li se potriveşte cel mai bine.

Cafeaua se răcise între timp, aşa că am putut s-o beau destul de repede. Nu prea mai aveam chef să petrec mult timp prin preajma unui maniac.

M-am ridicat în picioare, obligându-l şi pe el să facă la fel.

— Frumoasă povestioară, nimic de zis. Ar trebui să te duci la o emisiune din alea, specializate pe paranormal. Ştii, acolo se întâlnesc oameni care au aceleaşi fantezii, şi

le împărtăşesc reciproc, mai telefonează şi telespectatorii şi timpul trece mai uşor, iar unii am auzit că se şi vindecă.

— Cum poți să vorbeşti aşa? s-a rățoit el la mine. Ți-am arătat cât am câştigat la loto…

Şi, cu un gest devenit aproape tic, şi-a descheiat iarăși haina, ca să-mi arate teancurile de bani.

— Aici se întâmplă ceva, se concentrează nişte energii telurice şi până şi solul şi apa sunt radioactive… N-ai văzut ce i-ai făcut bietei fete? Încă un pic şi te urcai pe ea, ca un cotoi bătrân ce eşti!

Am dat din umeri.

— O strângeam doar în brațe, nu mă urcam pe ea, şi tot mai sunt convins că mi-ai pus ceva în cafea.

— Doamne, atâta lipsă de logică nu mă aşteptam să întâlnesc nici măcar la tine. Totul s-a petrecut înainte de-a bea măcar un singur strop din nenorocita aia de cafea. Ceva se întâmplă în zona asta! Este plină de energii telurice care mie îmi activează posibilitatea de a călători în alte universuri, iar ție, nătâng bătrân, îți injectează valuri de adrenalină şi testosteron în venele tale blegite. Ține minte că am vrut să te lămuresc încetul cu încetul, să te pregătesc, dar crede-mă, nu meriți aşa ceva. Vino cu mine…

M-a prins de mână, a deschis uşa şi a făcut doi paşi până la camera alăturată, unde a bătut cu putere în uşă.

— Deschideți, a spus el tare. Eu sunt!

Uşa s-a deschis şi, în fața privirilor mele uimite, Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu, ținându-se de mână, ne priveau morocănoşi.

Capitolul 6
UN AN DE ICI, UN AN DE COLO

Băile Felix, duminică, 19 august 2012, ora 15

— Intrați, a făcut Ceauşescu cu vocea lui inconfundabilă şi s-a dat la o parte să ne facă loc să intrăm.

Cum ați reacționa dacă – deschizând uşa casei – ați găsi în hol o zână, un marțian sau un dinozaur? Spre ruşinea mea, eu am reacționat mai degrabă ca în fața unui dinozaur decât a unei zâne, aşa că am făcut un pas înapoi şi-atunci am auzit-o pe Elena chicotind, lucru care nu a îmbunătățit deloc situația. Chicotind în continuare, a trecut printre cei doi bărbați şi m-a luat de mână, trăgându-mă în cameră.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnul profesor Adam, nu?

M-a purtat de mână până la unul dintre fotolii şi eu am urmat-o docil, de parcă aş fi fost vițeluşul care merge cuminte după țâța vacii. Recunosc că nu este o imagine care să mă avantajeze, dar este singura care mi-a venit în minte şi probabil că nici nu era prea departe de realitate, pentru că după ce m-a aşezat pe un fotoliu, iar ea s-a aşezat pe celălalt, mă privea în continuare şi părea că nu se poate opri din chicotit. Am încercat să-mi revin şi am privit-o pentru prima dată ceva mai atent: nu prea îmi stătea mie gândul la calcule şi nici nu-i mai ştiam foarte

exact anul naşterii, dar eram sigur că ar fi trebuit să aibă bine peste nouăzeci de ani. Ei bine, nu-i arăta de loc. Părea mai degrabă pe undeva pe la şaizeci de ani şi părea îmbătrânită frumos. Avea chipul senin, luminos, sau poate părea aşa numai din cauza ochilor, care pur şi simplu râdeau tot timpul.

— Vai, îmi cer mii de scuze, domnule Adam. Cred că m-am purtat ca o proastă. Dar aşa abia v-ați putut da seama cum ne-am simțit noi când ne-am trezit brusc aici, în camera asta. Imaginați-vă că ne plimbam prin parc lipsiți de orice grijă, când apare ciudatul dumitale prieten, ne dă bună ziua, ne prinde pe amândoi de mână şi… dintr-odată ne trezim aici!

Am privit spre Virgil, care a ridicat nepăsător din umeri. Ceauşescu părea de-a dreptul supărat pe ceva şi s-a tras mormăind mai aproape de televizor, manevrând furios telecomanda.

Elena părea singura care găsea ceva amuzant în toată situația, aşa că m-am adresat ei:

— Şi totuşi, cred că există o explicație…

— Şi încă una foarte simplă, domnule Adam. Prietenul dumitale, aici de față, se pare că şi-a descoperit în urma unei lovituri zdravene la cap talentul de a glisa între diferite universuri paralele, având posibilitatea să culeagă şi să aducă aici, în lumea dumneavoastră, diferite suveniruri. S-a întâmplat că de data asta noi am fost premiul la concursul „Cel mai frumos suvenir”… Şi iată-ne aici, cu o misiune imposibilă, care mă face să regret că lovitura aia pe care-a primit-o prietenul dumitale n-a fost ceva mai puternică.

Virgil a râs mânzeşte şi a spus:

— N-am avut de ales… După nopți întregi de căutare, sunteți singurii care se potrivesc cu ceea ce vreau eu!

Elena Ceauşescu s-a întors spre mine.

— Ați auzit ce ton a folosit când a spus „se potrivesc cu ce vreau eu”? Parcă ar fi spus „Io, Mircea voievod şi domn, singur stăpânitor a toată țara, îi vreau doar pentru mine pe aceşti Ceauşeşti”. Doamne, cum se pot prosti unii oameni când ajung să aibă puțină putere!

În locul ei, poate că nu aş fi amintit despre modul în care poate corupe puterea, dar e posibil ca acolo, în lumea lor, Ceauşescu al ei să nu fi făcut atâtea prostii ca al nostru.

— Cum adică „vă potriveați”? am întrebat eu, simțind că încep să-mi mai revin.

— Păi, e simplu de explicat: căuta – în toate universurile la care avea acces – numai acele Românii care erau cel puțin pe locul patru în Europa după PIB. Raționamentul lui era simplu: dacă Ceauşescu din acel univers a fost în stare să obțină un asemenea rezultat, în mod sigur va obține acelaşi rezultat şi aici!

Am privit spre Virgil, care zâmbea cu gura până la urechi, văzându-şi expuse atât de simplu şi concret prostiile făcute.

— Şi asta încă n-ar fi fost nimic: mai avea pretenția ca în acel univers durata medie de viață să fie de două sute de ani…

Am privit mai atent la ea şi mi-a dat seama că de asta arăta atât de strălucitoare: chiar dacă trecuse de nouăzeci de ani, în universul ei încă nu ajunsese la jumătatea vieții!

— În timp ce Nicu al meu ar fi dus România voastră pe noi culmi de progres şi civilizație – parcă aşa spunea Ceauşescu al vostru —, eu urma să te învăț pe dumneata cum să mai câştigi măcar zece ani de viață, dintr-un motiv care îmi rămâne momentan obscur.

Virgil s-a aşezat pe pat şi m-a bătut prieteneşte pe genunchi.

— Ai văzut că nu te-am uitat?

— Nu l-ai uitat, dar nici nu l-ai rezolvat, domnule Virgil. De unde să ştiu eu de ce noi trăim două sute de ani şi dumneavoastră doar o sută?

— Şaptezeci şi cinci de ani, am corectat-o eu. Optzeci, dacă avem puțin noroc.

— Bine, optzeci să fie, admise Elena Ceauşescu, dar tot nu ştiu de unde această diferență. Poate să fie de la alimentație sau de la razele soarelui nostru… Sau de la orice altceva ce nu putem afla noi în trei zile. Pentru că în lumea noastră, eu nu sunt savant de renume internațional, ci doar o simplă profesoară de desen.

A rămas câteva clipe pe gânduri, privind în gol.

— E adevărat că noi mâncăm hrană vie, adică negătită, şi dumneata ca profesor de istorie ar trebui să ştii că până în paleolitic, când au descoperit focul, oamenii nu aveau nici una dintre aşa-zisele boli ale civilizației, nici măcar carii dentare. Abia după descoperirea focului, când elementele esențiale din alimente au fost distruse prin gătire, a apărut toată cohorta de boli ale civilizației. Dar să ne înțelegem, asta este o opțiune personală, pentru că și în lumea noastră există oameni, de fapt majoritatea, care mănîncă numai gătit, ca şi cei de-aici, şi care trăiesc tot două sute de ani.

— Bine, dar de ce să rămâneți aici numai trei zile?

— Pentru că atât eu, cât şi soțul meu i-am explicat prietenului dumitale că NOI nu suntem EI şi că nu avem de gând să ne asumăm prostiile lor şi nici felul lor de a fi. Niciodată şi cu nici o condiție. Din nefericire, se pare că nu ne poate duce înapoi înainte de trei zile. Un fel de a spune că are nevoie de acest timp pentru a-şi reface forțele, deşi – din câte îl cunosc acum pe prietenul dumitale – cred că minte.

— Păi, atunci, de ce-ați acceptat să vă aranjați ca să semănați cât mai mult cu ei? am întrebat eu, amintindu-mi de întâmplarea cu coafeza.

— Am zis că, dacă tot suntem nevoiți să rămânem aici trei zile, să-l ajutăm atât cât putem... O să ieşim prin oraş să ne vadă lumea, să fie oarecum pregătită până va găsi o pereche potrivită, deşi, sinceră să fiu, nu prea ştiu la ce-o să ajute asta. Ne-a pregătit şi o acoperire: să spunem că în toată această perioadă am fost plecați în Tibet şi că nu am îmbătrânit datorită alimentației cu mâncare vie. Şi că, în locul nostru, au fost împuşcați de fapt doi oameni care ne semănau perfect.

Am privit spre Virgil, care zâmbea mulțumit lângă mine. A arătat la ceasul de pe perete.

— Uite, s-a făcut aproape patru. De ce nu mergeți voi să vă plimbați puțin prin stațiune pentru un prim contact cu lumea? ne-a întrebat el pe toți trei. Şi nu vă mai faceți griji: sunt sigur că până la urmă voi găsi o pereche care să accepte să vină de bunăvoie aici, să scoată România din rahat. Când vă duc pe voi, am să-i aduc pe ei, şi gata!

Ceauşescu privea lung telecomanda din mâna sa. Părea că vrea să i-o arunce în cap lui Virgil, aşa că m-am

ridicat în picioare, preventiv. Dar nu avea gânduri războinice, pentru că a aşezat-o lângă televizor şi ni s-a adresat mie şi Elenei:

— Eu nu mă simt în stare să ies încă, mergeți numai voi.

S-a întors spre Virgil:

— Dumneata rămâi aici! Avem ceva de discutat!

Elena l-a privit lung:

— Nicule, să nu faci vreo prostie. Dacă domnul Adam mă însoțeşte, am să ies să fac câțiva paşi, dar te rog să fii cuminte…

Ceauşescu a încercat să zâmbească, dar nu prea i-a reuşit.

— Nu-ți face griji, dragă, dar trebuie să fiți convinşi că singurul motiv pentru care nu-l strâng de gât pe „simpaticul” domn Virgil este acela că trebuie să ne ducă înapoi. Dacă totuși acest motiv dispare cumva, o să-mi facă o plăcere deosebită să-i arăt ce înseamnă să se joace de-a zeii…

M-am ridicat cu greu de pe fotoliu. Eram îngrijorat de situația creată şi nu prea vedeam cum aş putea contribui la ameliorarea ei, aşa că m-am îndreptat spre uşă.

— Mă duc să-mi iau un sacou şi revin să vă iau, i-am spus Elenei, dar Virgil a luat o sacoşă cu haine din şifonier şi a venit după mine.

— La noapte voi dormi şi eu dincolo, aşa că hai să ne aranjăm puțin.

Am ieşit pe coridor, unde Virgil m-a împins grăbit în ceea ce avea să fie de-acum camera noastră comună.

— Acum, dacă te-ai convins că ăsta-i adevărul, o să fie simplu să faci ce ai de făcut.

Am închis uşa după noi şi l-am întrebat:

— Ce naiba să am de făcut? Nu am nimic de făcut. Oricum nu vreau să urmez nici măcar o jumătate de idee care ar putea să-ți iasă din tărtăcuța aia bolnavă...

— Nu fi fraier, ripostă Virgil. Îți mai aduci aminte de romanul ăla al lui Isaac Asimov pe care-l citeam amândoi în tinerețe, „Sfârşitul eternității”? Îl mai ții minte?

Îl mai țineam minte vag, dar tot nu pricepeam unde vrea să ajungă.

A ridicat exasperat din umeri şi a început să îmi explice.

— Ştii că Eternii din carte, datorită statutului şi ocupației lor, erau considerați nemuritori... şi din acest motiv foarte curtați de toate femeile pe care le întâlneau.

Am făcut ochii mari şi am ridicat din umeri a nedumerire.

— Nu-mi aduc chiar atât de bine aminte... Care anume era motivul şi unde vrei să ajungi?

Virgil oftă exasperat, apoi continuă:

— Toate femeile erau convinse că dacă se culcau cu un Etern, o parte, dacă nu toată imortalitatea lui, va trece asupra lor, ajungând astfel şi ele nemuritoare.

Tot nu pricepeam.

— Aşa, şi care-i şmecheria în cazul de față?

— Păi, am văzut că Elena te cam place. Oricum, te simpatizează. Nu cred c-o să-ți vină prea greu să te culci cu ea, după ce-am văzut cum te-ai dat la biata cameristă. Tu crezi că ea nu va dori să se întoarcă în lumea ei şi să se laude la prietene cu aventurile avute aici, în această lume stranie? O mai tragi de limbă referitor la obiceiurile alimentare... dacă este vorba de vreun aliment, ți-l pot

aduce fără nici o problemă de dincolo, din lumea lor. Şi uite-aşa, câştigi un an de ici, un an de colo, şi imediat se fac cei zece ani pe care ți-i doreşti!

A scăpat. S-a mişcat mai repede decât am putut eu să arunc perna după el. Am ridicat perna de jos şi am pus-o bine: cred ca la noapte o s-o folosesc să-l sufoc în somn, ca să nu mai poată face alte prostii. Înainte de a ieşi, am cules de pe noptieră şi revista loto şi am pus-o în buzunarul sacoului: aveam în gând o metodă sigură prin care să verific elucubrațiile lui Virgil.

Capitolul 7
LA PLIMBARE CU ELENA

Băile Felix, duminică, 19 august 2012, ora 16

Până am ajuns în holul mare de la recepție, nimeni nu a observat nimic. Acolo, Elena, care privea curioasă în toate părțile, m-a întrebat:

— Pot să te iau de braț? Mă simt puțin nesigură…

Vocea ei nu a răsunat prea tare în holul în care mai erau destul de mulți oameni, vorbind între ei cu voce scăzută.

Şi totuşi, cineva a auzit-o, pentru că a spus cu voce tare:

— E Elena Ceauşescu… Doamne, e chiar Elena Ceauşescu!

S-a făcut dintr-odată linişte iar cei din fața noastră s-au dat la o parte, privind tăcuți la noi. Elena m-a prins de braț şi, privind în pământ, parcă s-a făcut mai mică lângă mine. Am ieşit din hotel urmăriți de o mulțime de priviri nedumerite şi curioase. În stațiune se ajungea coborând nişte scări destul de abrupte şi am fost atenți la ele, apoi am ajuns la o scurtă alee unde țăranii îşi vindeau brânza, urda, roşiile sau ce mai aveau. Toată lumea privea spre produsele de pe tarabe, care arătau într-adevăr apetisant, astfel că nu ne-a mai remarcat nimeni. Elena a ridicat capul şi m-a întrebat în şoaptă:

— Oare n-o să fim atacați?

Uite că asta nu îmi trecuse prin gând, aşa că am făcut ochii mari şi am întrebat-o:

— Ce vă face să credeți aşa ceva?

A ridicat din umeri şi a spus:

— Păi, de când am ajuns aici, am urmărit pe laptopul adus de dumneata numai filme despre atrocitățile comunismului. Şi am mai văzut că în percepția maselor nu atât Ceauşescu a fost considerat vinovat de viața grea pe care-o duceau, cât mai ales ea. *Eu* am fost considerată geniul malefic care l-a corupt pe el, Geniul Carpaților!

A conchis asta cu un mic zâmbet, dar părea sincer îngrijorată. Oricum avea un simț al umorului foarte dezvoltat, pentru că în lift, cât am coborât singuri, mi-a spus că o amuză teribil poreclele inventate de poeții de curte. Şi avea de gând ca, în cele câteva zile petrecute aici, să învețe cât mai multe şi să le folosească atunci când se va duce înapoi, aşa, din simplă distracție.

— De fapt, nu sunt îngrijorată atât pentru mine, dar ai fi şi dumneata implicat şi chiar că nu ai nici o vină.

Între timp, am ajuns în Strada Primăverii, din care puteam ajunge la cunoscutele lacuri cu nuferi. Cel puțin aşa citisem într-un ghid pe care mi l-a dat Virgil şi pe care l-am răsfoit puțin în tren, înainte de a adormi. Deşi era o stradă în toată regula, pe lângă noi mergeau o mulțime de oameni direct pe mijlocul carosabilului iar puținele maşini care se încumetau să treacă trebuiau să claxoneze minute în şir, ca să-şi facă loc.

— Păi, hai să facem o probă, am spus eu, ca să vedem despre ce este vorba…

Înainte de-a apuca să mă oprească sau să mă întrebe ceva, m-am oprit, m-am întors cu fața spre ea şi – cu o voce puternică pentru a atrage atenția – am întrebat-o:

— Stimată tovarăşă Elena Ceauşescu, cred că pe-aici, prin parc, putem ajunge la Lacul cu Nuferi, dacă doriți. Dar am să întreb pe cineva, ca să fim siguri…

Pe lângă noi trecea o pereche de pensionari ținându-se de mână şi privindu-ne curioşi.

— Nu vă supărați, i-am oprit eu, poate cunoaşteți stațiunea mai bine ca noi. Tovarăşa Elena Ceauşescu ar dori să ajungă la Lacul cu Nuferi…

Femeia a rămas blocată şi cu gura căscată, iar bărbatul s-a căutat febril la piept; o clipă, am crezut că i s-a făcut rău şi că se ține cu mâna de inimă, dar îşi căuta doar ochelarii, pe care şi i-a pus cu mâinile tremurânde. A privit lung înspre noi, apoi s-a repezit spre Elena şi, înainte de-a apuca să fac ceva, i-a apucat mâna dreaptă şi a început să i-o sărute frenetic. A încercat să spună ceva, dar avea vocea prea gâtuită ca să se înțeleagă vreo vorbă. După un timp, i-a lăsat mâna, şi-a scos ochelarii şi s-a văzut că avea ochii în lacrimi.

— Tovarăşă Elena, numai Dumnezeu v-a adus înapoi…

Am crezut o clipă că se va trânti în genunchi în fața ei, dar s-a oprit la timp şi Elena i-a prins mâinile în palme, încercând să-l liniştească, dar bătrânul nu se mai oprea din şuvoiul de cuvinte, din care nu se înțelegea decât că este bine şi că în sfârşit s-a făcut dreptate.

— Ai văzut, Mărioaro? s-a întors el spre soția lui. Tovarăşa Elena, ea este… este chiar ea!

Brusc îngrijorat, şi-a desprins mâinile din palmele Elenei şi a întrebat-o încet, cu o uşoară panică în voce:

— Dar tovarăşul? E şi el venit aici? E bine, e sănătos?

Elena încerca să-şi revină din perplexitate.

— Da, a ajuns şi el. E la hotel, se odihneşte.

În jurul nostru se adunase deja o mulțime de lume, dar nimeni nu părea ostil şi nici măcar nedumerit, ca şi cum apariția Ceauşeştilor, la douăzeci şi doi de ani de la moartea lor, ar fi fost un lucru foarte firesc. „E la hotel, se odihneşte", a reluat cineva şi vestea a alergat repede de-a lungul străzii. Am simțit nevoia să intervin, aşa că în ciuda constituției mele fragile am încercat să fac pe bodyguardul:

— Faceți-ne loc, vă rugăm. Deocamdată suntem într-o vizită privată, dorim doar să ajungem la Lacul cu Nuferi. Suntem abia ajunşi de pe drum şi nu am dori să fim deranjați, vă rugăm să ne înțelegeți!

„Sunt obosiți", a reluat strada şi lumea s-a dat respectuoasă la o parte, în timp ce o mulțime de mâini ne arăta încotro să apucăm.

Elena m-a luat iarăși de braț şi ne-am strecurat prin cărarea făcută printre oameni, urmați la o distanță respectuoasă de cei mai curajoşi dintre ei. Din când în când, sclipeau blițurile, iar telefoanele care aveau norocul să aibă camere cred că îşi epuizaseră bateriile.

— Nu înțeleg, mi-a şoptit Elena la ureche, după ce ne-am îndepărtat puțin. Filmele pe care ni le-a arătat Virgil despre comunismul din lumea voastră au fost cumva trucate?

Am dat din umeri.

— Ba, cred că au fost foarte reale. Şi probabil că încă nu ați putut vedea tot, în cele numai câteva ore cât ați avut la dispoziție.

— Şi atunci, cum se explică această atitudine? Mă aşteptam să fim linşați, iar în loc de asta… O clipă, am crezut că omul acela avea să-mi cadă în genunchi.

— Nu găsesc o explicație rezonabilă decât poate aceea că vârstnicii o duc foarte greu, că schimbările sunt prea rapide pentru ei şi că starea de nesiguranță în care trăiesc îi face nostalgici după timpurile dinainte. Până şi eu sunt uimit de reacția lor. Încep să mă întreb dacă Virgil nu are cumva dreptate…

Am continuat să mergem şi, foarte curând, am ajuns la o mică piață forfotind de lume şi în care cred că se putea cumpăra aproape orice, dar Elenei i s-au oprit ochii pe un bloc de desen. S-a întors spre mine:

— Poți să mi-l cumperi, te rog… şi nişte cărbune sau culori? Mi-e dor să mai desenez ceva!

Am cumpărat blocul de desen, am găsit şi culori, iar mie mi-am cumpărat un porumb fiert, fiindcă mă apucase foamea cu atâtea minuni culinare expuse în jurul nostru. Elena nu a vrut nimic, aşa am plecat mai departe spre Lacul cu Nuferi, unde am găsit o bancă liberă. Eu am început să mănânc, iar Elena a scos blocul şi, privind din când în când spre mine, a început să deseneze.

Pe lângă noi trecea lumea în tăcere, dar toți începeau să şuşotească de cum depăşeau banca. După numai câteva minute, am terminat porumbul şi am plecat să-l arunc la un coş de gunoi din apropiere. Când m-am întors, Elena a scos un şervețel din geantă şi, ca o mamă

grijulie, mi-a şters firimiturile de porumb de la gură. A continuat apoi să deseneze, privind din când în când la mine, iar când a terminat mi-a arătat rezultatul. Am luat blocul de desen şi am privit lung la... mine. Eram şi nu eram eu. Adică arătam la fel ca în fotografiile pe care destul de rar mi le mai făceam, dar pe de altă parte ceva era cu totul altfel. Ochii păreau mai luminoşi şi un zâmbet stătea ascuns în colțurile buzelor, gata să iasă la iveală în orice moment.

— Am încercat să-ți desenez sufletul, a şoptit ea. Dacă ai fi lipsit de griji, exact aşa ai arăta.

A tăcut un moment, apoi a adăugat:

— Sau poate dacă ai veni în lumea noastră...

Am tăcut şi eu şi am privit spre lac, unde broaştele țestoase se mişcau alene printre nuferi, în căutarea firimiturilor aruncate de turişti. Pe lângă noi a trecut a doua oară o femeie, ținând de mână un copil de patru, cinci ani. Cum lăsasem blocul de desen pe bancă între noi, cu desenul în sus, s-a oprit în fața noastră şi a privit lung la foaie. Apoi i s-a adresat Elenei:

— Ştiu că nu se cuvine să vă cer asta, dar vă rog, ați putea să-i faceți un portret şi lui Andrei?

Copilul stătea absent lângă ea şi privea în pământ.

— Ştiți, a spus ea aproape vinovată, este autist. Numai desenul şi muzica îl mai liniştesc.

Am vrut să intervin, dar Elena mi-a făcut semn să tac şi a luat blocul de desen şi culorile.

— Priveşte spre tanti, Andrei, a spus femeia şi băiețelul, de parc-ar fi ştiut despre ce este vorba, şi-a fixat privirea undeva pe umărul Elenei şi n-a mişcat deloc până când desenul a fost terminat.

— Gata, a spus Elena şi a desprins cu grijă foaia din blocul de desen. Am făcut portretul cam schematic, mi-a fost frică să nu-şi piardă băiețelul răbdarea…

— Vai, dar este minunat, s-a entuziasmat tânăra mamă. Uite, Andrei, ăsta eşti tu!

O clipă, am crezut că băiețelul va rupe foaia, dar după ce privirea i-a căzut pe desen, a rămas cu ochii pironiți pe imagine ca şi cum ar fi fost hipnotizat şi a luat-o cu grijă de la mama lui, strângând-o uşor la piept. După un timp, a privit-o iar, şi a strâns-o iarăși la piept, cu un zâmbet sfios ce-i înflorea pe buze.

— Doamne, chiar îi place, a şoptit femeia cu voce stinsă. Niciodată n-a mai făcut aşa cu vreo jucărie sau desen. Parc-ar înțelege că este el…

După un timp în care am privit toți trei la copilul fericit din fața noastră, femeia l-a tras pe băiețel mai aproape de Elena.

— Iertați-mă că îndrăznesc să vă mai rog ceva…

Am crezut că vrea să-i ceară bani şi, cum ştiam că nu are nici un ban la ea, m-am pregătit să bag mâna în buzunar, unde aveam banii lui Virgil, însă femeia a spus:

— Vă rog să-i puneți mâna pe creştet… – şi l-a împins pe băiețel până lângă Elena.

Elena a privit neajutorată spre mine, însă am dat neputincios din umeri. Problema mă depăşea, aşa că Elena, ezitând, şi-a pus amândouă mâinile pe părul blond al copilului.

— Binecuvântați-l, vă rog, a şoptit femeia, şi Elena a privit iarăși pierdută spre mine. Vă implor, a continuat femeia cu ochii în lacrimi, iar Elena a spus destul de tare ca să se audă până la cei din jurul băncii:

— Fie ca Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească de cele rele!

Femeia a izbucnit în lacrimi şi şi-a strâns odorul la piept, iar noi am profitat de momentul creat şi ne-am făcut loc spre drumul către hotel.

— În lumea asta, Ceauşescu n-a fost cel care – la îndemnul Elenei voastre – a dărâmat bisericile ca să facă loc construcțiilor lui megalitice? m-a întrebat ea, când am ajuns ceva mai departe.

— Ba da.

— Şi-atunci, cum îți explici asta?

— Nu-mi explic în nici un fel. Doar constat.

În urma noastră, o mulțime mare de oameni tălăzuia în tăcere, de parcă s-ar fi aşteptat ca Elena să sară în micul râu care mărginea Strada Primăverii şi să facă o minune păşind pe apă.

Înainte de a începe să urcăm scările abrupte spre hotel am întrebat-o şi eu:

— Şi totuşi, binecuvântarea... de unde ai ştiut ce cuvinte să spui?

A dat din umeri, începând să urce scările.

— În lumea mea, tata este preot şi mereu ne binecuvânta pe noi, copiii lui, când plecam undeva. Numai că ne binecuvânta cu semnul crucii făcut pe frunte. Aşa cum am binecuvântat eu copilul acela are voie s-o facă numai arhiereul...

— Să fii iertată, fiica mea, pentru păcatul făcut, am spus eu, probabil cel mai ateu din toată stațiunea, şi amândoi am izbucnit în râs.

Capitolul 8
CEA MAI FRUMOASĂ DINTRE ROMÂNII

Băile Felix, duminică, 19 august 2012, ora 17

Am ajuns la hotel fără alte peripeții şi, chiar dacă aparatele foto au lucrat din plin în timp ce noi traversam holul, nu ne-a mai oprit nimeni. Când am ajuns în dreptul camerei 404, am surprins o discuție purtată pe un ton destul de ridicat încât să se audă suficient de tare prin uşa care era destul de subțire. Nu se auzea destul încât să se poată reconstitui în întregime discuția, dar se pare că Ceauşescu încerca să-l convingă de ceva pe Virgil. Părea o discuție pe teme economice sau de agricultură, pentru că se repetau destul de des cuvinte ca tone, cereale, dolari şi produsul intern brut.

Elena m-a prins de mână şi m-a tras spre camera 405, în timp ce zâmbea cu subînțeles.

— Hai să lăsăm copiii să se certe, abia se vor cunoaşte mai bine. Noi avem multe de discutat.

Am intrat în cameră şi ne-am aşezat pe fotolii. Şi eu aveam multe s-o întreb, aşa că am scos din minifrigider o apă plată pentru ea şi un nectar de piersici pentru mine.

A băut o gură de apă, apoi a spus:

— Hai, întreabă, văd că mori de nerăbdare, dar nu uita că eu sunt o simplă profesoară de desen. Mă implicam în viața publică cât mai puțin, pentru că mă simțeam mult mai bine cu copiii mei la ora de desen decât la recepțiile oficiale. Nu ştiu aproape nimic despre

cum a condus Nicu al meu România, de-a adus-o pe locul patru în Europa după PIB.

— Mai întâi câteva observații logice: chiar dacă Virgil a vrut să găsească un univers cât mai asemănător cu al nostru, cu cele două amendamente de care ați amintit, e clar că n-a prea reuşit. Sunt şi alte diferențe, dar cele mai frapante se referă la dumneavoastră.

— La mine...? se miră ea şi făcu ochii mari. Suntem chiar atât de diferite?

— Nu numai diferite, dar, aşa cum ați spus la un moment dat, sunteți alta. Complet alta. Lenuța noastră era... – am ezitat de frică să nu se simtă jignită, dar nu găseam alte cuvinte, aşa că am spus până la urmă: Era rea. Era o persoană de o răutate profundă, ajunsă într-un loc pe care nu şi-l merita. N-am întâlnit-o niciodată, dar era destul s-o vezi în filmele propagandei de partid, când se presupune că ştia că este filmată şi-ar fi trebuit să se controleze, ca să te lămureşti ce-i putea pielea. Priviri furişe, căutături necontrolate şi posace, făcute parcă să deoache omul, nu să aducă linişte şi pace. De fapt, amândoi erau răi şi lipsiți de educație, iar răutatea dublată de incultură este cel mai toxic amestec din viața publică, pentru că îți dă impresia că poți obliga oamenii să te creadă bun şi deştept. Te lasă să crezi că, dacă te înconjori de oameni culți flămânzi după funcții şi după glorie şi care te adulează şi nu-ți ies din cuvânt, eşti mai cult decât ei. Lucru perfect valabil şi astăzi, deşi l-a sesizat Eminescu cu peste o sută de ani în urmă. Cum spunea el? „Educațiunea are a cultiva inima şi moravurile, cultura are a educa mintea."

Elena a rămas tăcută cât timp am vorbit, privindu-mă concentrată.

— Şi totuşi, cum îți explici scena de azi? a întrebat ea într-un târziu.

— M-am tot gândit la asta şi cred că am găsit o explicație. Percepția populației despre perioada comunismului este parțial deformată şi oarecum idealizată de greutățile prin care trece acum omul de rând. Poate că nu se găseau prea multe prin magazine, dar existau locuri de muncă. Ba mai mult, dacă nu aveai un loc de muncă, statul-partid te obliga să munceşti, altfel făceai puşcărie. Dacă te căsătoreai, primeai în cel mult un an o garsonieră, iar după ce o tânără familie avea şi un copil, automat primea un apartament. Era un pic mai mare decât o cutie cu chibrituri, dar era un acoperiş deasupra capului. Acum…? În douăzeci de ani nu s-au construit atâtea apartamente câte construia Ceauşescu într-un an. Sau, dacă s-au construit, rămân neocupate, pentru că populația abia are bani de mâncare, utilități şi medicamente. Automat, toate aceste trecute beneficii sunt asociate în subconştientul colectiv cu imaginea cuplului prezidențial, mai ales de către populația vârstnică, care este cea mai afectată de aceste schimbări. Femeia de azi cu copilul n-o ştia pe adevărata Elena Ceauşescu decât din poveştile părinților ei, poate. V-a văzut pe dumneavoastră şi… dumneavoastră sunteți cu totul altfel!

Pare ciudat ca o femeie de nouăzeci de ani să pară cochetă, dar uite că Elena mea putea fi, pentru că a zâmbit, ascunzându-se pe jumătate după paharul cu apă, şi m-a întrebat:

— Dar cum sunt eu față de ea? Cum mă vezi dumneata?

Am mai băut o înghițitură de nectar, privind lung la femeia din fața mea, şi de-atunci am fost sigur că mereu voi asocia mirosul şi gustul de piersici cu imaginea sa zâmbitoare, aşteptând răspunsul meu.

— În primul rând, cred că sunteți o persoană foarte bună şi foarte empatică. Cred că asta a simțit la dumneavoastră tânăra mamă în parc. Elena Ceauşescu era pentru ea doar un nume din alte vremuri, dar acolo a văzut o persoană sinceră şi plină de compasiune pentru fiul ei. Spre deosebire de Elena noastră, aveți ochii sinceri şi buni. Zâmbitori chiar, iar astfel de ochi nu se pot obține prin nici o operație estetică. Nici cu bani, şi nici cu putere, ci doar te poți naşte cu ei.

Am mai luat o gură de nectar şi aş fi vrut să fie gin, ca să am o scuză pentru ceea ce urma să spun:

— Să ştiți că în alte vremuri şi în alte condiții poate chiar m-aş fi îndrăgostit de ei!

A roşit asemenea unei fetițe de liceu de altădată şi şi-a dus mâna la față, încercând să o ascundă.

— Vai, domnule Adam, chiar n-am crezut că trebuie să vin în alt univers ca să aflu că încă mai pot roşi ca o domnişoară de pension. Hai să trecem mai bine la lucruri mai serioase. Sunt sigură că mai aveți multe să mă întrebați…

Aveam, sigur că aveam, deşi eram sigur că cele pe care voiam să le aflu se discutau mai degrabă în camera alăturată, dar eu mă simțeam bine aici, aşa că am întrebat.

— Ați spus că nu ştiți cum a făcut să ajungă România pe locul patru, după PIB, în Europa. Dar măcar o idee despre cum a procedat, aveți?

— Păi, n-aş putea spune că a fost numai meritul lui. A avut lângă el oameni de valoare. Oameni care spuneau adevărul. Eu simt imediat un mincinos, dar de câte ori am fost nevoită să particip la diferite evenimente publice sau chiar la unele mai puțin publice, n-am întâlnit nici un mincinos sau un oportunist pe lângă el, pentru că nici el nu-i suporta. Avea un slogan, mai ales la începuturi: să ne îmbogățim vânzând sărăcia noastră…

— Cum adică să vinzi sărăcia? am întrebat eu uimit. Dac-ar reuşi să facă aşa ceva şi guvernanții noştri, am ajunge pe primul loc în Europa!

— Se pare că a intuit înaintea altora ce amploare o să ia alimentația bio şi a transformat toată România într-o imensă grădină axată pe agricultură bio. Există produse care sunt solicitate intens pe piața externă şi se spune că unele se vând la prețuri exorbitante. Dar probabil că sunt numai zvonuri. Multe hidrocentrale, multe irigații… şi un imens Dracula Land în toată Transilvania. Autostrăzi bune şi milioane de turişti în fiecare an, era ceva şi în legătură cu energia, căci exportam în neştire. Dacă pe vremuri eram denumiți „grânarul Europei”, acum ne spuneau „dinamul Europei”, dar asta nu avea deloc o nuanță peiorativă. Până la urmă, sunt sigură c-o să-ți explice el mult mai bine decât mine. De fapt, chiar asta cred că face acum dincolo, aşa că hai să mai prindem măcar o parte din discuție…

Am trecut în camera alăturată, unde discuția trecuse la teme politice, astfel că intrarea noastră a trecut aproape neobservată.

— Şi totuşi, întreba chiar atunci Virgil, nu-mi dau seama cum ați trecut aşa de uşor peste decembrie 1989. N-am avut prea mult timp să caut prin biblioteci şi să citesc ziarele voastre. Bănuiesc că v-a afectat totuşi.

Virgil făcuse rost de undeva de o sticlă de gin şi amândoi aveau în mână câte un pahar pe jumătate plin.

— Eu nu consum alcool de obicei, s-a întors Ceauşescu spre mine, dar uite că prietenul dumitale m-a corupt. Dar tot nu m-a convins să rămânem aici. Voi cum v-ați distrat?

— Bine, a răspuns Elena în locul meu. O să-ți povestesc eu mai târziu, tu răspunde la întrebare, pentru că sunt sigură că-l interesează şi pe domnul Adam.

Ceauşescu a mai băut o gură mică de gin, apoi şi-a trecut mâna prin păr şi a privit în tavan ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— Păi, aş putea spune că pentru noi decembrie '89 nici n-a existat, dar n-ar fi chiar aşa. N-a existat pentru marea parte a populației, dar pentru Securitate şi pentru noi a avut un mare impact. Ştiam, bineînțeles, că nu sunt agreat de nici unul dintre cele două blocuri, chiar dacă din motive diferite. Dar dacă ai bani, şi noi aveam, şi eşti dispus să-i dai pe informații, poți afla aproape tot ce te interesează. Astfel am descoperit tot ce era important pentru noi şi am putut să dezamorsăm liniştiți toate situațiile tensionate, create artificial de „agenturile străine". Ştia şi Ceauşescu al vostru ceva, dar orgoliul l-a împiedicat să acționeze lucid. Eu am dat ordin să-l lase

pe Tökes în pace şi să se alimenteze Timişoara cu de toate. Cu tot riscul şi cu toată opoziția economiştilor, am mărit salariile şi alte venituri. Oricum România noastră, chiar dacă nu era încă pe locul patru în Europa, o ducea bine, comparativ cu ce-a fost la voi în optzeci şi nouă. Cred că nici în Berlinul de Vest nu se găseau atunci atâtea câte s-au găsit în decembrie 1989 în Timişoara. Veneau unguri puhoi la Timişoara, Securitatea era disperată şi îmi trimitea în fiecare zi semnale alarmiste, dar din o mie de oameni care treceau granița, abia vreo doi, trei îşi mai făceau timp de bietul pastor reformat, apoi au renunțat şi ei. În zadar tuna el din amvon, într-o biserică tot mai goală, împotriva nălucirilor şi a ademenirilor materialiste ale diavolului, căci în oraş ajunsese zvonul că după Anul Nou acest corn al abundenței se va închide, aşa că fiecare voia să mai prindă ceva cât se mai găsea. Gemeau măcelăriile de cotlete şi antricoate, iar antenele de satelit şi videorecorderele se găseau la toate colțurile. Am fost măgar, recunosc, am fost un mare măgar, dar am judecat bine: cine să mai asculte îndemnurile la cumpătare şi revoltă ale preotului, când se găseau de toate peste tot şi se permitea aproape orice. Am închis ochii până şi la vreo cinci case de toleranță clandestine, că oricum trei erau ale Securității. Cine să asculte o predică, atunci când se puteau cumpăra la liber, pe câțiva lei, casete cu filme porno, iar prin antenele de satelit se puteau vedea zilnic sport, serialele la modă, filme şi spectacole de divertisment? Nu este o jignire, ci doar o constatare: românul, dacă are burtica plină, o bere într-o mână şi o telecomandă în cealaltă, nu iese să facă revoluție. De ani

buni urmasem exemplul Iugoslaviei şi oricine putea pleca liber din țară: de tot sau numai la muncă. Am riscat şi a trebuit să bat cu pumnul în masă ca să-mi impun voința în fața Comitetului Central. Aici, o parte de merit are şi Elena, pentru că m-a convins că românul este prea sentimental şi prea ataşat de țara lui ca să petreacă prea mulți ani departe de casă. Şi a avut dreptate: după ce stăteau câțiva ani şi făceau bani buni în străinătate, veneau cu ei în țară şi începeau să construiască, oferind astfel de lucru firmelor de construcții – şi uite aşa, în numai un deceniu, n-a mai fost nevoie să plece nimeni. Se câştiga în România mai bine decât în majoritatea țărilor din jur…

— Bine, dar cu ruşii în decembrie cum a fost? am întrebat curios.

— A fost şi mai simplu… Prin intermediul Mossadului, cu care aveam relații speciale, am aflat din timp de planurile lor. Ne-a costat peste un milion de dolari să facem un general KGB să defecteze şi am primit astfel lista cu toți cei care-aveau de gând să intre în România în celebrele – de-acum – maşini Lada şi care au fost arestați unul câte unul, la intrarea în țară. Apoi am făcut un târg cu Gorby: ori generalul KGB ieşea pe post la televiziune şi spunea adevărul despre planurile „agenturilor străine”, ori ne returnau tezaurul, iar în Moldova de peste Prut se organiza în trei luni un referendum referitor la alipirea la România. Era o mişcare riscantă şi mulți prieteni m-au sfătuit să renunț la ea, dar mă săturasem de ifosele lor: cineva trebuia să le pună oglinda în față. Marele imperiu nu putea primi o asemenea palmă, aşa că în cele trei luni au încercat de

două ori să-l asasineze pe bietul general şi de trei ori pe mine. Dar, cum eram pregătiți, am scăpat cu bine şi eu, şi generalul, astfel că la 1 decembrie 1990 am avut iar România Mare şi tezaurul expus la muzeu. Îți dai seama că de-atunci am fost reales tot cu 90-95 la sută – şi asta în alegeri organizate pe bune, nu cum le făceau ăştia ai voştri. Dar la anul vreau să mă retrag, să-i mai las şi pe ăştia mai tineri…

— Păi, dacă merge totul atât de bine, de ce-ați dori să vă retrageți? am întrebat.

— Va trebui s-o fac pentru ca să nu apară alte probleme. Şi prea mult bine strică uneori…

— Adică? am continuat eu, văzând că nu vrea să-mi dea alte amănunte.

Ceauşescu a dat din umeri, dar a răspuns Elena:

— Diferența economică dintre România şi celelalte țări din jur este acum atât de mare, încât cei din Cadrilater vor să organizeze un referendum pentru reunificarea cu patria-mamă. Ba, merge vorba că şi cei din Ucraina se mobilizează tot pentru aşa ceva. Şi ține seama că nu românii de acolo, ci bulgarii şi ucrainenii sunt cei mai dornici să se alipească. Şi nu este vorba numai de partea materială, crede-mă. Există în toată țara o emulație spirituală care atrage lumea în România de parcă ar fi un ținut binecuvântat de Dumnezeu, deşi nimeni nu-şi explică asta… Poate-o fi ceva legat de profețiile lui Sundar Singh…

Am privit cu alți ochi la Ceauşescu din fața mea: poate că n-ar fi fost o idee prea rea să îl convingem să rămână.

Ca şi cum ar fi ghicit la ce mă gândeam, a clătinat din cap.

— Nu rămân, ați auzit doar că vreau să mă retrag. Toți sunt convinşi că aceste realizări mi se datorează mie. Vreau să le arăt că totul va merge la fel de bine şi după ce mă voi retrage. Şi dacă voi pleca, poate va înceta şi isteria asta cu România Super Mare. Exact de conflicte n-avem nevoie acum…

— Păi, dacă tot vă retrageți, poate veniți într-o scurtă vacanță aici, am testat eu mai departe terenul.

Ceauşescu s-a mulțumit să clatine din capul lui mare, ca un catâr încăpățânat, iar Virgil a spus:

— Poți să abandonezi discuția. Cred că se fac în curând zece ore de când încerc să-l conving, şi tot degeaba!

Am privit la ceas: se făcuse aproape şase după-amiaza, ora la care se servea masa, aşa că am spus:

— Foarte bine, atunci plecați aşa cum s-a stabilit, dar ăsta nu-i un motiv să nu ieşim în lume. Ce-ar fi să mergem cu toții la masă. Noi doi mâncăm, că ni s-a făcut foame, iar dumneavoastră numai ne însoțiți sau comandați doar o salată.

Ceauşescu a clătinat din cap.

— Oare e bine? Oamenii nu vor avea resentimente? Cum s-au purtat cu voi? a întrebat-o el pe Elena.

— Putem merge, a spus Elena. Oameni s-au comportat minunat, poate chiar prea bine, de parcă ar fi uitat cu totul ce le-au făcut conducătorul lor iubit – adică tu – şi sinistra lui consoartă – adică eu.

— Şi totuşi, am spus, eu mă îndoiesc că numai cu agricultura bio şi cu Transilvania Land se pot întrece PIB-

ul unor țări ca Italia şi Spania, care au populația aproape dublă. Ce mai este la mijloc?

Ceauşescu a zâmbit vag.

— Ei bine, mai este ceva, dar nu vă pot spune. Ar fi prea periculos pentru voi…

— Şi totuşi, un indiciu cât de mic, am insistat eu. Fuziunea la rece cumva?

Ceauşescu a privit spre Virgil şi a clătinat iarăși din cap.

— Nu, ar fi prea periculos pentru voi. E o idee simplă şi uşor de pus în practică, dar dacă ar încăpea pe mâna şlehtei de politicieni pe care-o aveți acum, ar fi un adevărat dezastru şi în mod sigur ar duce la polarizarea totală a societății iar apoi la o adevărată catastrofă. Nu se poate, vă rog să nu mai insistați!

Capitolul 9
O CINĂ DE POMINĂ

Băile Felix, duminică, 19 august 2012, ora 18

Sala de mese a hotelului se afla la etajul întâi şi am găsit-o fără prea mari probleme. Problemele adevărate au început atunci când am intrat: era o sală mare, imensă, cu o mulțime de mese aşezate în şiruri ordonate, şi majoritatea erau ocupate atunci când am intrat noi, dar nimeni nu părea să mănânce, de parc-ar fi fost în aşteptare. Când am intrat, toți ochii s-au ațintit asupra noastră şi la început unul, apoi toți cei care stăteau jos s-au ridicat în picioare şi au început să aplaude.

Ceauşescu s-a întors spre mine şi spre Elena şi a spus şoptit:

— Asta numai voi ați aranjat-o. Doar voi ați lipsit din cameră…

— Nicule, cum poți să spui asta? Pur și simplu, se pare că aici eşti perceput ca fiind mărețul lor conducător, aşa că, te rog, comportă-te ca atare!

Am păşit încet printre mese şi, tocmai când ne întrebam unde să ne aşezăm, dinspre bucătărie a apărut ca adus de vânt un omuleț îmbrăcat la două ace, care ne-a interceptat din mers. După vârstă, se părea că apucase ceva vremuri din perioada conducătorului iubit, pentru că s-a ploconit adânc în fața perechii prezidențiale şi cu voce tremurândă a spus:

— Să ne trăiţi şi bine aţi venit în vizită la noi! Sunt şeful de sală Postolache şi vă rog să poftiţi după mine, v-am reţinut cea mai bună masă, când am auzit că avem nesperata onoare să fim vizitaţi tocmai de dumneavoastră.

În capătul sălii de mese era o mică estradă unde, la prilejuri festive, probabil că-şi avea locul o orchestră. De data asta, acolo era aşezată doar o singură masă cu patru locuri, împodobită sărbătoreşte, la care ne-am aşezat înconjuraţi de atenţiile şefului de sală. Qdată cu noi, s-au aşezat şi ceilalţi meseni.

După ce s-a arătat surprins de dorinţele frugale ale celor doi, şeful de sală s-a mai destins atunci când eu şi cu Virgil am salvat situaţia şi am comandat lucruri normale.

Până să vină ce comandaserăm, Ceauşescu s-a aplecat spre noi şi ne-a întrebat în şoaptă, arătând spre meseni, care majoritatea erau pensionari ca şi mine:

— Ei sunt cei cărora le-am dărâmat bisericile, pe care i-am ţinut înfometaţi în frig şi le-am interzis să iasă din ţară?

Virgil a dat din umeri şi atunci Ceauşescu s-a întors spre mine, aşteptând un răspuns.

— Eşti istoric, domnule Adam, cum îţi explici asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu sunt istoric, domnule Ceauşescu, sunt doar un modest profesor de istorie… şi de biologie, că tot veni vorba, dar nici una, nici alta nu mă ajută cu nimic. Nu găsesc nici o explicaţie, am adăugat eu şi – de fapt —aşa și era.

Am privit în sala de mese, de unde şiruri de ochi priveau spre masa noastră cu… nici nu ştiam cu ce. Puțină neîncredere şi parcă infinită speranță?

— Singurul posibil răspuns este că sunt atât de înspăimântați de prezent, de schimbările care se produc în jurul lor, şi atât de scârbiți de clasa politică actuală, încât ar prefera oricând să vină o persoană fermă care să gestioneze haosul din țară. Nu uitați că românii l-au sanctificat pe Ştefan cel Mare, „cel aprig la mânie şi iute vărsătoriu de sânge”. N-aş băga mâna în foc că peste cincizeci de ani n-o să ajungeți şi dumneavoastră sfânt. Compatrioții ăştia ai mei sunt în stare de orice…

Am auzit-o pe Elena chicotind uşor.

— Vai, sfinte Nicu, l-a tachinat ea şi l-a bătut uşor peste mână. Pot să-ți spun sfinte Nicuşor, de-acum încolo?

— Elena, astâmpără-te, i-a răspuns el în şoaptă şi zâmbind în barbă. Trebuie să fim sobri, că ne vede poporul!

Odată cu mâncarea, mititelul domn Postolache a pus delicat în colțul mesei şi un microfon şi i-a spus lui Ceauşescu:

— În cazul în care doriți să spuneți câteva cuvinte, am pregătit microfonul. Este reglat, trebuie numai să vorbiți…

A bătut uşor cu unghia în microfon şi zgomotul care s-a auzit a făcut ca toți ochii să se îndrepte iarăși spre noi.

Ceauşescu a luat microfonul şi s-a ridicat în picioare, urmat imediat de câțiva meseni, dar el le-a făcut semn să

ia loc iar ei l-au ascultat cuminți, aşezându-se la locurile lor.

— Bună seara tuturor şi bine v-am regăsit!

O mulțime de voci i-au răspuns amestecate, dar în aer se simțea ceva ca o mare aşteptare pe care numai Ceauşescu o putea astâmpăra. Simțea şi el asta, pentru că, după ce s-a uitat atent în jur la cei care-l priveau țintă, şi-a dres vocea şi a început să vorbească aşa cum Ceauşescu al nostru nu ar fi vorbit niciodată:

— Mai întâi, aş vrea să-mi cer iertare de la dumneavoastră că am lipsit atâția ani. Nu vă pot spune totul, dar am fost nevoiți să ne retragem în Tibet, unde am dus o viață ascetică şi ne-am rugat să fim iertați, dacă am greşit cu ceva poporului român, în întregul lui…

Un val de negație indignată s-a făcut auzită, iar Ceauşescu, după ce rumoarea s-a liniştit, a continuat:

— Ne-am rugat să fie iertați şi ucigaşii perechii care-a acceptat să ne țină locul…

Din sală s-au auzit aprobări febrile: „Ți-am spus eu că n-au murit", „Ştiam eu că nu sunt ei".

— Deocamdată, sunt într-o scurtă vizită particulară, dar mâine, la orele 14, voi ține în holul hotelului o conferință de presă în care voi lămuri toate aceste lucruri. Acum nu mai vreau să spun nimic în plus decât „poftă mare" şi să vă asigur doar că voi face totul ca România să ajungă iarăși ce-a fost şi, dacă se poate, chiar mai mult şi să-şi câştige locul pe care şi-l merită în lume. Aşa să îmi ajute Dumnezeu! Iar acum fiți binecuvântați şi Domnul să binecuvânteze România şi pe oamenii ei minunați!

După ce valul de ovații s-a liniştit, un timp nu s-a mai auzit decât zgomotul tacâmurilor, iar după ce am

terminat de mâncat, când am plecat am fost înconjurați de priviri respectuoase şi de luminile blițurilor. Vreo câteva femei mai în vârstă nu s-au putut abține şi au sărutat din mers ba mâna lui, ba mâna ei.

Eu şi Virgil mergeam în spatele lor aproape nebăgați în seamă şi, când am ajuns în lift, l-am întrebat:

— Eşti supărat, nu-i aşa?

— Nicidecum, a negat el. De ce-aş fi supărat?

— Păi, ție nu ți-a sărutat nimeni mâna. La cât eşti de orgolios, nu cred că asta nu te-a afectat chiar deloc, mai ales că eşti principalul artizan al acestei situații!

Am izbucnit toți trei într-un râs eliberator, în timp ce Virgil nega – mormăind – acuzațiile.

Capitolul 10
O NOAPTE DE POMINĂ

Băile Felix, duminică, 19 august 2012, ora 19

Când am ajuns în fața camerelor, ne-am urat reciproc noapte bună, apoi ne-am despărțit. Deşi era numai şapte seara, eram frânt şi nu mai aveam chef de alte discuții, mai ales că ştiam că nu aveau să ducă nicăieri. În ciuda adulației vizibile cu care fusese primit, Ceauşescu nu se clintise nici un pic din hotărârea lui.

— Am pregătit terenul cât am putut, ne-a spus el, şi sunt sigur că undeva, în infinitatea aceea de universuri, se va găsi şi un nebun care să accepte să vină să vă pună țara pe picioare, dar nu voi fi eu acela!

Punct, şi cu asta a închis uşa.

— Nu-ți face probleme, m-a liniştit Virgil. Nu ştiu câtă matematică mai cunoşti tu, dar infinit înseamnă totuşi infinit. N-am avut eu timp să cotrobăi peste tot, însă în noaptea asta îmi voi reduce şi mai mult aria de căutări, aşa că… las pe mine!

Voiam eu multe să fac, numai să las pe el nu, dar, sincer să fiu, nu prea aveam de ales. În timp ce-mi vedeam de una şi de alta, subconştientul meu lucra febril la o cale de a-l potoli pe Virgil. Cel mai bine ar fi fost să nu-l stârnesc de la bun început, dar acum, că răul era făcut, nu mai vedeam nici o rezolvare rezonabilă. Poate

doar să-l sufoc la noapte cu perna, dar aşa aş fi rămas cu cei doi Ceauşeşti pe cap.

Am dat drumul la televizor tocmai la timp ca să prind telejurnalele. La unul dintre ele, o tânără prezentatoare vizibil emoționată anunța, cu vocea gâtuită, că:

— Deşi pare incredibil, astăzi, în stațiunea Băile Felix, şi-a făcut apariția o pereche care pretinde nici mai mult, nici mai puțin decât că ar fi cuplul Nicolae şi Elena Ceauşescu. Am primit o mulțime de fotografii şi filmulețe, dar, din cauză că au fost realizate cu telefoanele mobile sau cu camere foto de slabă rezoluție, imaginile nu sunt foarte clare…

Pe ecran au început să se perinde imagini şi scurte filme, de nu-mi venea să cred când fuseseră făcute atât de multe. O mulțime de fotografii erau realizate lângă Lacul cu Nuferi şi o fotografie revenea obsesiv, cea în care Elena îşi punea mâinile pe creştetul copilului pentru a-l binecuvânta. Lângă ea apăream şi eu, ilustrul necunoscut, în toată splendoarea mea.

— Se pare că Elena Ceauşescu, presupunând până la urmă că este ea, a făcut azi după-amiază o plimbare îndelungată prin stațiune. Ea a fost însoțită în tot acest timp de un bărbat în vârstă, pe care-l ținea de braț. Conform primelor zvonuri, cuplul prezidențial a fost plecat în această perioadă în Tibet, aşa că putem presupune că persoana care-o însoțea ar putea fi un călugăr budist, deşi are trăsături mai degrabă caucaziene. Specialiştii noştri caută, în acest timp, să găsească vreo potrivire cu o persoană existentă în baza de date…

— Uită-te ajuns şi călugăr budist, a chicotit Virgil şi a scos o sticlă de gin.

Aveam mare nevoie de o duşcă; în timp ce lăsam lichidul magic să mi se scurgă pe gât, l-am privit pe Virgil cum îşi pregăteşte patul. Şi-a mai turnat un pahar, l-a dat pe gât, apoi s-a întors spre mine:

— Acum, că mi-am alimentat maşinăria paranormală cu combustibil, uite ce am de gând să fac: în noaptea asta voi călători după noul algoritm pe care mi l-am stabilit. În principiu, nu ar trebui să lipsesc de-aici nici măcar o milisecundă, dar dacă totuşi vezi patul gol nu te îngrijora. Cel mai bine ar fi să mai bei un pahar, două şi să dormi buştean până dimineață. Când te vei trezi, totul va fi rezolvat, crede-mă.

Nu-l credeam şi bănuiesc că asta se citea clar pe figura mea, pentru că s-a întors spre carnețelul în care calcula mereu ceva şi a mai scris câteva cifre.

— Am uitat să te întreb, s-a răsucit el spre mine după un timp, ai rezolvat ceva cu Elena?

— Nu înțeleg. Ce să rezolv?

— Ei, ce? a întrebat el exasperat. Te-ai culcat cu ea?

— Doamne, tu ai o obsesie cu asta. Cum să mă culc cu ea?

A ridicat din umeri.

— Păi, cam în genul cum era s-o faci cu Ildiko dacă nu vă întrerupeam eu. Să înțeleg deci că nu. De ceva alimente specifice lumii lor ai întrebat-o? Ce mama naibii mănâncă ei de trăiesc două sute de ani şi noi trăim numai cât trăim?

— Nu, n-am avut timp, am răspuns eu morocănos, pentru că eram sigur că nici una dintre propunerile lui n-

avea să-mi aducă nici măcar o secundă de viață în plus; ba avea să mi-o scurteze la modul serios şi pe cea pe care-o aveam, dacă mă mai stresa mult cu prostiile lui paralele.

— Ştii ce m-am gândit la un moment dat? a întrebat el şi a privit visător în tavan.

De ce nu doream oare să aflu răspunsul? N-a părut să bage în seamă lipsa mea de interes, aşa că şi-a urmat mai departe firul gândurilor:

— M-am gândit să-l aduc aici pe Ştefan cel Mare… sau, şi mai bine, pe Vlad Țepeş. Ar fi foarte posibil, pentru că există lumi care sunt cu patru, cinci sute de ani în urma noastră, aşa că tipii ăştia abia acum îşi intră în mână. M-am gândit să le spunem la ăştia de-aici că ai făcut ceva cercetări de biologie aplicată şi i-ai adus la viață folosind ADN-ul lor. Exact aşa, ca în Jurassic Park… Poate ai lua şi Premiul Nobel pe tema asta…

E clar că încet, încet o lua razna şi pierdea tot mai mult contactul cu realitatea.

— Virgile, nu mai bea. Ăla era un film SF!

A dat nepăsător din mână.

— Și ce dacă? Cui crezi că i-ar păsa cu adevărat cum anume a ajuns aici? Important este să ajungă. Ce mi-ar plăcea să-l văd pe Țepeş plimbându-se prin Bucureşti cu o rezervă zdravănă de țepuşe după el… În câte luni crezi că ar reuşi să facă ordine în țară? Eu aş paria pe trei luni, perora el cu ochii pierduți în tavan.

Nu-mi plăcea de loc direcția în care se îndrepta monologul lui, aşa că l-am bătut uşor pe mână.

— Virgile, trezeşte-te la realitate. Suntem în mileniul trei. N-are ce să caute Vlad Țepeş în mijlocul

Bucureştiului acum. Abia ne descurcăm cu Ceauşeştii, după cum vezi.

A trebuit să admită cu părere de rău că era o idee exagerată.

— Dar sper că nu te îndoieşti că i-aş putea aduce, a întrebat privindu-mă bănuitor.

— Te cred, Virgile, dar este prea îndepărtat în timp ca să se adapteze la vremurile noastre aşa de repede cum vrei tu.

A părăsit cu părere de rău gândul acesta. Se vede treaba că în mintea lui zdruncinată îl şi vedea pe Vlad Țepeş umblând pe Calea Victoriei cu câteva țepuşe ascuțite în mână!

— Bine, renunț deocamdată la ideea asta. Am s-o păstrez în rezervă. Dar am să te rog să mă ajuți, atunci, cu Ceauşeştii. Ăştia îmi par cam bleguți, sincer să fiu. La noapte voi căuta alții mai focoşi…

Capitolul 11
DIMINEAȚA

Băile Felix, luni, 20 august 2012, ora 9.00

Când m-am trezit, trecuse de nouă şi Virgil nu era în patul lui. O clipă m-am speriat, dar am şi sperat în acelaşi timp că poate a rămas blocat undeva în universurile lui paralele. M-am spălat şi m-am îmbrăcat, apoi am dat drumul la televizor. Pe nici un canal nu mai era altă ştire decât Ceauşescu şi iar Ceauşescu. Şi încă o ştire, la care nu numai eu, dar nimeni nu s-ar fi aşteptat: după ani întregi în care leul se devalorizase puțin câte puțin față de principalele valute, astăzi se apreciase brusc cu vreo cinci la sută. Era din cauza veştilor despre Ceauşescu? Analiştii economici negau vehement că o asemenea ştire, care nici măcar nu era confirmată oficial, ar putea influența cursul, dar nici nu veneau cu o altă explicație plauzibilă.

N-am apucat să-mi pun gândurile în ordine, că s-a auzit o bătaie uşoară în uşă. Când am răspuns, a intrat Ildiko; privind în podea, mi-a arătat o tavă pe care se găseau o cafea aburindă şi un mic dejun frugal.

— Când a coborât, domnu' inginer a spus c-o să dormiți până mai târziu, aşa că ar fi bine să vă aduc în cameră ceva de mâncare şi o cafea.

— Mulțumesc.

Deşi se vedea că mai aştepta să spun ceva, am tăcut încurcat. Nu ştiam ce să-i spun, nu ştiam cum să-i explic comportarea mea de ieri. Ca profesor, şi încă un profesor divorțat, am încercat tot timpul să păstrez o distanță rezonabilă față de elevele mele, deşi unele… Mă rog, ăsta este alt capitol – şi este unul încheiat şi parafat. Dar atracția asta bruscă față de tânăra cameristă nu mi-o explicam în nici un fel, afară de cazul că luam de bune elucubrațiile lui Virgil.

Ildiko a aşezat tava pe masă, şi-a mai făcut de lucru puțin cu şervețelul, apoi a spus:

— Domnul inginer a zis să duc două salate şi două cafele şi în camera de alături…

— Foarte bine. Ai dus?

— Da. Am dus.

A ezitat o clipă, apoi a întrebat:

— Cei de alături sunt chiar… domnul şi doamna Ceauşescu?

— Da, ei sunt, am spus eu răguşit brusc, dar deocamdată nu-ți pot da mai multe amănunte.

Dacă o să ajungeți vreodată în camerele de două locuri ale Hotelului Someş din Băile Felix, o să vedeți că prea mult spațiu nu este în ele. Chiar şi aşa, nu îmi dau seama cum s-a întâmplat de ne-am apropiat iarăși atât de mult. Eu am făcut un pas, o jumătate de pas probabil că a făcut şi ea, apoi am apucat-o de mână ca s-o liniştesc, deşi nu părea deloc neliniştită. Dintr-odată, m-am trezit cu ea în brațe, cu ochii adânci şi verzi privindu-mă lung, cu buzele roşii întredeschise, iar vârful limbii roz i se ivea dintre dinții albi ca laptele. I-am pus o mână uşor pe față şi fata a cuprins-o febril cu mâna liberă, apăsând-o mai

tare pe fața ei, apoi sărutându-mi podul palmei şi făcând să mă treacă fiori.

„Laptele conține mult calciu şi este indicat la o vârstă înaintată, pentru că astfel se contracarează osteoporoza”, mi-a trecut prin minte printr-o ciudată asociație de idei şi m-am aplecat lacom spre buzele fetei.

N-am auzit când a intrat Virgil şi de data asta cred că nici n-a zis nimic, a rămas lângă uşă, privind la noi. Şi zău că avea ce vedea: îi prinsesem fetei un sân voluptuos şi nu mai ştiu dacă voiam numai să i-l scot afară din bluză, pentru că se zbătea asemenea unui porumbel captiv, sau voiam doar s-o împing spre unul dintre paturi, când l-am auzit pe Virgil cum îşi dregea glasul, tuşind uşor. Probabil că tuşea de ceva vreme, fără să-l auzim, pentru că ajunsese destul de aproape de noi şi se hlizea cu gura până la urechi.

— Ildiko, dragă, i-a spus el fetei, eu te-am rugat să-i aduci flăcăului ăsta o cafea. N-am pomenit nimic de lapte, a arătat el spre sân. Ildiko, roşie ca focul, şi-a aranjat sânul în bluză şi a zbughit-o din cameră ca dusă de vânt.

Am răsuflat şi eu adânc, apoi m-am răstit la Virgil:

— Tu şi cu radiațiile tale! Eu nu eram aşa şi o ştii foarte bine…

— Radiații, neradiații, ai face bine să încui uşa, data viitoare. Fata mică şi inocentă are un prieten cât dulapul, care este mecanic de întreținere, aici, în hotel. Şi dacă era el în locul meu, cred că-ți trăgea o cheie universală în cap, de vedeai la universuri paralele cât nu puteai duce!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— No, acum bea cafeaua şi aşa, fără lapte, mănâncă ceva şi pe urmă hai alături, că avem de vorbit. Şi, pe viitor, nu uita: mişcarea-i bună, doar că e direcționată greşit. Elena trebuie să fie ținta, nu Ildiko!

Am terminat cât am putut de repede şi l-am urmat pe Virgil în camera Ceauşeştilor, convins că avea veşti importante.

Cei doi lăsaseră cafelele neatinse, aşa că Virgil şi-a însuşit fără o vorbă una dintre ele, apoi a spus:

— Am găsit o pereche perfectă azi-noapte: nu numai că au înțeles în ce situație de rahat ne aflăm, dar au și acceptat să vină aici. Deşi mă pot deplasa între lumile astea destul de uşor, încă nu pot aduce nimic, aşa că va trebui să aşteptăm până mâine, sau cel mai devreme diseară târziu, ca să vă transport înapoi şi să-i aduc pe ei. Asta, în cazul în care nu vă răzgândiți…

La refuzul lor categoric, a adăugat:

— Atunci, uite cum o să facem. Am să vă rog să mă ajutați şi astăzi, jucându-vă rolul toată ziua.

— De parcă am avea de ales, a oftat Elena.

— Aşa este, a confirmat cinic Virgil. Dacă mă ajutați azi, vă promit că mâine, la ora nouă, cel mult zece, vom pleca. Poate chiar în seara asta, dar timpul exact în care voi putea face transferul nu este deocamdată sub controlul meu. Dar ca să-l ajutăm puțin şi pe înlocuitorul dumneavoastră, s-a întors el spre Ceauşescu, am să vă rog să purtați în buzunar reportofonul acesta începând chiar de acum, astfel ca să ştie tot ce ați vorbit şi să nu apară diferențe. Dacă este setat pe voce, înregistrează fără probleme peste douăsprezece ore.

L-a pornit şi i l-a dat lui Ceauşescu, care l-a pus cuminte în buzunar.

— Nu uitați că la orele 14 ați promis o scurtă conferință de presă. Deja în hol, abia se mai poate circula, aşa că puțin mai târziu va trebui să ies să fac puțină ordine.

A dat să mai spună ceva, dar s-a auzit un ciocănit scurt în uşă. A răspuns Ceauşescu şi în cameră a pătruns un tânăr ca la vreo 28-30 de ani. După aspect, nu părea a fi chelner şi nici mecanic de întreținere. Parcă avea ceva milităros în el şi, după primele cuvinte, mi-am dat seama că nu m-am înşelat.

Şi-a îndreptat spatele şi a spus, privind mai mult la Ceauşescu:

— Permiteți să mă prezint: maior SRI Lucian Crivăț.

A vrut să mai spună ceva, dar s-a poticnit şi eu am avut timp să gândesc: „Până aici ți-a fost, inginerule", pentru că pe urmă mi-a căzut falca şi am rămas cu gura căscată, când maiorul a continuat:

— La ordinele dumneavoastră, domnule... tovarăşe Ceauşescu!

Am trecut pe lângă el şi am deschis uşa: coridorul era pustiu, deci nu era vorba nici de camera de râs şi nici de farsele lui Buzdugan.

Când am revenit, am observat că Ceauşescu îşi luase rolul în serios.

— Sunteți singur, domnule maior? l-a întrebat el.

— Aici sunt singur, domnule Ceauşescu. Dar jos, în hol, mai aşteaptă trei colegi, iar în fața hotelului, încă trei.

Vocea i s-a poticnit de emoție şi i-a tremurat puțin, atunci când a continuat:

— Suntem toți în concediu şi suntem înarmați şi hotărâți să vă apărăm cu prețul vieții... de data asta, a adăugat el mai încet şi parcă vinovat. Este o inițiativă particulară, dar suntem mai mulți care avem convingerea că România nu merge în direcția care trebuie. Dacă este nevoie, ne vom da demisia şi vom forma o grupă pentru pază şi protecție. Suntem siguri că dumneavoastră reprezentați singura şansă pentru România, şi România chiar merită altă soartă.

— Crezi că soțul meu este în pericol, domnule maior? a întrebat îngrijorată Elena.

Maiorul a încuviințat încet din cap.

— Prin mijloace specifice, am aflat că domnul Ceauşescu este considerat periculos şi că prezența sa nu este deloc dorită, aşa că se va încerca înscenarea unui accident. Dar vă rog să nu aveți nici o grijă: nu se va întâmpla asta!

Eu n-aş fi fost chiar aşa de sigur, dar mi-am păstrat observațiile pentru mine şi se pare că şi Ceauşescu avea îndoielile lui, pentru că a spus:

— Va fi nevoie de mai mulți oameni, colonel Crivăț. Tocmai te-am avansat în grad, deocamdată neoficial, pentru că ai dreptate, va trebui să organizezi urgent un serviciu de pază şi protecție. Domnule inginer, dacă am înțeles bine, banii nu ar fi o problemă, s-a întors el spre Virgil, care, în loc de răspuns, s-a bătut doar cu palma peste buzunarul de la haină şi a dat din cap aprobator.

— Plecați, atunci, şi rezolvați problemele de primă urgență, iar băieții să mă aştepte în hol, pentru că am de

gând să fac o mică plimbare prin stațiune, până la conferința de presă.

— Nu ştiu dacă este bine, domnule Ceauşescu, a ripostat proaspătul colonel.

— Nu-i bine, dar este necesar, domnule colonel. Până se vor organiza, pericolul nu este chiar aşa de mare. Dar se vor dezmetici în curând, aşa că pune pe picioare cât mai repede serviciul amintit!

— Am înțeles, să trăiți, a spus proaspătul colonel şi a dispărut urmat de Virgil.

Capitolul 12
PRIN STAŢIUNE CU CEAUŞEŞTII

Băile Felix, luni, 20 august 2012, ora 11.00

Am coborât toți trei şi până în holul hotelului n-am fost deranjați de nimeni. În hol deja se adunaseră câțiva fotografi şi reporteri, care s-au repezit ca vulturii asupra perechii prezidențiale, dar au fost prompt blocați de un grup de tineri musculoşi şi tunşi scurt, în care i-am bănuit fără greutate pe colegii lui Crivăț, astfel că am putut ieşi din hotel. Vizita de azi nu avea să mai fie la fel de liniştită precum cea de ieri. Am coborât scările cu oamenii lui Crivăț plasați strategic în jurul nostru, am ajuns iarăși în Strada Primăverii şi, la fel ca ieri, autoturismele încercau în zadar să-şi facă loc printre pietonii care invadaseră strada. Din loc în loc se formau grupuri care discutau aprins, dar care se opreau din vorbit până treceam noi. Din când în când se auzea câte un timid „Să trăiți" sau „Bine ați revenit", însă nimeni nu ne-a mai oprit de data asta. Am ajuns în piața în care fuseserăm şi ieri, iar Ceauşescu s-a oprit dintr-odată şi a mirosit puțin aerul, apoi s-a întors spre mine:

— Ştii de ce mi s-a făcut poftă? Miroase puțin şi spune-mi dacă-ți dai seama…

Am adulmecat şi eu în jur, dar mirosurile erau atât de amestecate, încât nu mă puteam hotărî ce anume îi trezise interesul.

M-a ajutat Elena, care a spus zâmbind:

— Cred că e vorba de porumb prăjit pe jar. Nu-i aşa, Nicule?

Acesta a încuviinţat încântat şi s-a îndreptat spre micul cuptor în care o fetişcană perpelea ştiuleţi de porumb. Am cumpărat trei, câte unul pentru fiecare; mie nu prea îmi plăceau, dar nu voiam să fac notă disonantă.

— Uneori, tot ce mâncăm în ultimul timp este mult prea dietetic şi lipsit de savoare. Porumbul ăsta îmi aduce aminte de copilărie, a spus Ceauşescu cu gura plină şi se vedea că-i fusese poftă, pentru că în numai câteva minute a terminat tot porumbul şi acum căuta din ochi un coş de gunoi, unde să arunce coceanul.

De la boabele arse prea tare îi rămăseseră în jurul gurii câteva dâre negre şi Elena s-a grăbit să scoată un şerveţel şi să-l şteargă. Priveam la scena domestică în care o soţie grijulie îşi ştergea la gură soţul neglijent şi-atunci a trebuit să-i dau dreptate lui Virgil: ăştia nu erau Ceauşeştii noştri! Erau prea bleguţi şi tare-mi era teamă că avea să-i mănânce cu fulgi cu tot cloaca noastră politică. Urma să fie încă un om învins de sistem… Nu discutasem niciodată prea amănunţit cu Virgil ca să aflu ce aşteptări avea de la oamenii ăştia. Ce spera să facă ei? Ce-ar fi putut să facă Ceauşescu singur, la urma urmei? Să candideze peste doi ani la postul de preşedinte? Să presupunem că şi câştigă… Ce-ar putea să facă un preşedinte singur, într-o democraţie cum se presupunea că avem? Marea Adunare Naţională era acum înlocuită de Parlament, unde nu mai erau aplaudacii servili de altădată, ci nişte oameni care se obişnuiseră cu binele în tot aceşti ani. În nici un caz nu aveau să renunţe la

avantajele obținute, nici măcar de dragul lui Ceaușescu. Sau poate că tocmai în pofida lui!

Se vede treaba că tăcerea mea prelungită a atras atenția, pentru că Elena m-a întrebat:

— Ați căzut pe gânduri, domnule Adam? Vă frământă despărțirea de mâine? Puteți veni cu noi, atunci. Sunt sigură că ați găsi cele o mie de cărți publicate şi în lumea noastră. Sau vi le aduce Virgil de-aici, bănuiesc că ar putea foarte uşor s-o facă… Şi dacă durata noastră de viață se datorează măcar în parte mediului exterior, aveți cincizeci la sută şanse să mai trăiți ani buni de-acum încolo!

Am privit-o să văd dacă glumeşte, dar părea să vorbească serios. Nu mă gândisem niciodată la asta. Cum adică să plec? Şi copiii? Nu că i-aş vedea eu prea des, dar – dacă voiam – era de ajuns să traversez oceanul şi aş fi ajuns la ei. Dacă plecam însă…

Am scuturat din cap.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar chiar dumneavoastră ați spus că noi suntem iremediabil prea sentimentali ca să plecăm multă vreme departe de casă. Nu mă văd emigrând nici măcar în Italia vecină, darămite în alt univers.

Am ajuns fără incidente la hotel şi i-am condus în cameră, să se pregătească pentru conferința de presă. A apărut şi Virgil, cu un nou sortiment de pungi în care le adusese iarăși hrană vie. Noi doi am coborât la masă şi, deoarece eram singuri, am putut mânca în linişte, fiind ținta unei curiozități moderate. Am urcat apoi în camera noastră şi, dintr-odată, l-am văzut pe Virgil că se schimbă

uşor la faţă şi mă priveşte intens. S-a uitat câteva clipe la mâinile care-i tremurau uşor, apoi a spus:

— Mă duc să-i aduc!

— Pe cine, Virgile?

— Pe cei doi Ceauşeşti noi. Simt că acum pot s-o fac – şi şi-a privit încă o dată mâinile, care-i tremurau acum şi mai tare.

Am clătinat din cap.

— Dar mai e numai o oră până când ai programat conferinţa de presă…

— Nu contează, a dat Virgil nepăsător din mână. Se vor descurca, ai să vezi. Le-am dus materiale de studiu, DVD-uri şi ziare, aşa încât cred că ăştia noi se pot adapta perfect situaţiei. Am pus la punct, azi-noapte, toate amănuntele.

Se îndrepta spre camera alăturată, când l-am oprit.

— Aş vrea să-mi iau rămas-bun de la ei.

— Ce rost are? s-a împotrivit Virgil. N-o să-i mai vezi niciodată. Trebuia să mai insişti cu profesoara de desen. Dacă tu o convingeai pe ea, ea îl convingea pe el şi aşa scăpam de griji, dar acum e prea târziu. Noroc că ăştia seamănă perfect cu perechea originală şi nu mai e nevoie de coafeză, altfel cine ştie ce încurcături mai făceai…

Nici nu bănuiam de câte griji am fi scăpat, dar, vorba lui, acum era prea târziu!

Am fost curios totuşi să văd cum arăta noua pereche şi, dacă Virgil nu mi-ar fi spus despre schimbare, nu sunt sigur că aş fi observat ceva. Dar, fiind prevenit, am constatat primele schimbări la Elena. Nu mai avea ochii aşa de senini şi de lipsiţi de griji precum cealaltă. Iar Nicu cel nou, deşi părea identic cu cel tocmai plecat, avea nişte

ochi ca de gheață. Când a dat mâna cu mine, m-a privit fix în ochi şi a spus:

— Dumneata trebuie să fii domnul profesor Adam, prietenul peregrinului nostru prin lumi paralele, a surâs el rece şi a arătat spre Virgil. Din câte am înțeles, un fel de pacient zero al acestei boli numite călătorie între lumi, pentru că se pare că totul a pornit de la obsesia dumitale de a câştiga zece ani de viață. Un fel de Faust în variantă latină, nu? Aveți grijă să nu vă întâlniți cu Mefisto…

Nu mi-a plăcut cum a pus problema, mai ales că măcar în parte avea dreptate. Speram ca într-un final să nu-şi dea seama prea multă lume că, de fapt, totul pornise de la mine şi de la cei zece ani în plus pe care-i doream.

La ora 14 fără câteva minute, a apărut şi proaspătul colonel Crivăț, care se pare că se adaptase foarte bine situației, ca să ne anunțe că jos, în holul mare, totul era pregătit şi se putea coborî.

Capitolul 13
PRIMA CONFERINȚĂ DE PRESĂ

Băile Felix, luni, 20 august 2012, ora 14.00

Erau foarte mulți oameni în holul devenit acum neîncăpător. De fapt, pentru conferința de presă fusese rezervată doar partea dinspre bar a holului, care fusese amenajată de oamenii lui Crivăț. O estradă aşezată în spate şi câteva corzi delimitau spațiul unde stăteau reporterii şi ziariştii. Niciodată n-am văzut oameni mai curioşi, dar poate că aşa erau toți reporterii, pentru că nu prea participasem la conferințe de presă şi nici nu aveam de gând să încep tocmai acum să mă obişnuiesc cu aşa ceva. La trecerea noastră spre mica estradă se mai auzea un murmur uşor, care a încetat cu totul pe măsură ce ne-am apropiat de locurile stabilite. Nu ştiu dacă intenționat sau nu, dar aveam şi eu un scaun pe estradă, aşa că, vrând-nevrând, m-am aşezat alături de principalii protagonişti, însă mi-am mutat scaunul puțin mai în spate, într-o încercare naivă de a mă delimita de ceea ce se întâmpla acolo.

Virgil abia s-a aşezat, că s-a şi ridicat şi, după ce a ciocănit uşor cu unghia în microfon ca să-l verifice, a anunțat sec:

— Domnul Nicolae Ceauşescu s-a întors ieri dintr-o lungă călătorie în Tibet, unde a beneficiat din plin de beneficiile medicinei tibetane. Domnul Ceauşescu a fost

însoțit în această călătorie de soția sa. Domnia sa va răspunde astăzi întrebărilor dumneavoastră. Vă rog să respectați ordinea pe care-am stabilit-o mai înainte şi vă mai rog să vă limitați la cele mai presante întrebări, pentru că vom fi aici şi mâine, şi poimâine, şi vom putea continua această discuție. Domnul şi doamna Ceauşescu sunt aici, în stațiune, în calitate de persoane particulare venite la odihnă şi vor mai rămâne încă cinci-şase zile. Are cuvântul domnul Ceauşescu…

Dregându-şi uşor vocea, Ceauşescu s-a ridicat în picioare şi, fără să vreau, am observat că avea mişcările mai vioaie decât ale mele. Elena privea sfielnic în pământ şi, din câte îmi spusese Virgil, intenționat încercase să-l prezinte numai pe el pentru a distrage atenția de la ea şi de la ceea ce reprezentase pentru noi.

— Vreau mai întâi să vă povestesc în câteva cuvinte – a început Ceauşescu să vorbească şi în încăperea cât un hangar nu s-a mai auzit nici un zgomot – cum au trecut aceşti ultimi douăzeci şi ceva de ani. La plecarea noastră destul de precipitată din țară, am făcut greşeala să las o pereche de oameni care semănau perfect cu noi. Au primit să se sacrifice şi au jucat până în ultimul moment rolul nostru pentru a ne permite să plecăm. Am aflat apoi că au fost ucişi cu bestialitate, în urma unui simulacru de proces. Când am auzit asta, am regretat că n-am rămas în țară. Niciodată nu mi-aş fi putut imagina că se va întâmpla aşa ceva, dar atunci am luat hotărârea să revin cândva, dacă îmi vor permite condițiile. Vom consulta o firmă de avocați să vedem în ce măsură această crimă barbară nu cumva anulează şi alte acte emise de puterea proaspăt instalată în '89, astfel încât

este posibil ca, de fapt, eu să mai fiu încă preşedintele în exercițiu al României. Rămâne de verificat aceasta şi până atunci vă rog să nu vă adresați cu formula „Domnule preşedinte”…

Câteva râsete politicoase au răsunat în sală şi câțiva reporteri s-au retras precipitat să dea o nouă temă de lucru departamentelor juridice din televiziunile pe care le reprezentau. Ceauşescu a înregistrat în tăcere toate aceste mişcări, apoi a adăugat:

— Vedeți pe mine însumi ce efecte uluitoare au un regim de viață echilibrat şi mai ales o alimentație rațională, săracă în calorii, alimentație pe care atât de multă lume a criticat-o la vremea ei. Acolo unde am fost, vârstele de o sută douăzeci de ani sunt vârste obişnuite, aşa că încă douăzeci, treizeci de ani va trebui să mă suportați printre dumneavoastră!

Din sală s-au auzit iarăși câteva râsete politicoase, apoi Ceauşescu a continuat:

— Mai grav este că vor trebui să mă suporte unii care n-ar vrea să mă vadă chiar deloc, nici măcar să-şi amintească de mine. Acum voi răspunde întrebărilor dumneavoastră în ordinea în care s-a stabilit…

S-a ridicat o doamnă între două vârste, care s-a prezentat, dar care era aşa de emoționată, încât nu s-a înțeles aproape nimic.

— Mai tare, vă rog, a spus Ceauşescu. Să audă toată lumea întrebarea!

— Care este părerea dumneavoastră despre câinii comunitari, stimate domnule Nicolae Ceauşescu? aproape că a țipat ea întrebarea. Este un subiect care dezbină de ani buni societatea civilă…

Ceauşescu a privit la ea câteva clipe lungi, de parcă nu-i venea să creadă.

— Doamnă, probabil că acesta este cel mai puțin important subiect pe care-l vom discuta pe ziua de azi, dar haideți să vă răspund şi dumneavoastră... Să nu credeți că dacă am stat în autoizolare atâta amar de ani, am fost rupt complet de țară. Citeam zilnic ziarele online şi mă țineam oarecum la curent cu realitatea de aici. Ştiu ce amploare au luat discuțiile pe această problemă şi dați-mi voie să vă spun că este o falsă problemă!

Doamna a încercat să spună ceva, revoltată, dar Ceauşescu i-a făcut semn cu mâna să se oprească şi a întrebat-o:

— Probabil că aveți copii mici sau, dacă nu, nepoți care se mai uită la desene animate...

Nu era o întrebare care să aştepte răspunsul, aşa că Ceauşescu a continuat:

— Poate s-a întâmplat ca printre desenele animate văzute, să fie şi unul care a încântat copilăria a milioane de copii. Este vorba despre filmul „Doamna şi vagabondul", în care un câine hoinar răpeşte inima unei frumoase cățeluşe. Filmul este făcut în anul 1955 şi nu cred că are rost să-l povestesc pentru că-l cunoaşte toată lumea. Vreau să subliniez o singură scenă din film, când protagonista este prinsă şi dusă într-un adăpost pentru câini şi unde în trecere este arătată o scenă interesantă: unul dintre câinii cărora le expiraseră cele şapte zile este luat şi eutanasiat. O să-mi spuneți că este doar un film de desene animate. Aşa este, dar până şi filmele astea trebuiau să păstreze o minimă legătură cu realitatea, dacă voiau să fie credibile. Ei, dacă americanii aveau un

asemenea set de reguli încă de-acum şaizeci de ani, şi dacă tot îi admirăm atâta, poate că ar fi cazul să-i copiem?! Părerea mea sinceră este că nu preocuparea pentru viața bietelor patrupede este cea care îngrijorează nenumăratele organizații care se ocupă de-aşa ceva, ci banii pe care-i sifonează de la buget. Vă promit că – în primele zile când voi ajunge preşedinte – acesta va fi unul dintre cele dintâi decrete semnate. În el, se va specifica limpede că toți câinii fără stăpân vor fi adunați în adăposturi, iar cei nerevendicați în şapte zile vor fi eutanasiați. Scurt şi cuprinzător. Câinele revendicat va ieşi numai cu certificat, iar stăpânul lui va răspunde dacă animalul cu pricina va fi găsit iarăși în libertate. Eventual, îi vom închide pe-amândoi în aceeaşi cuşcă şi într-un an nu vom mai găsi nici un câine liber pe stradă. Vă promit!

Văzând privirile oripilate ale câtorva cucoane din public, a surâs rece şi a adăugat:

— Partea cu cuşca comună a fost o glumă, sper că bănuiți…

Eu nu eram aşa de sigur, cum nu eram sigur deloc că Virgil făcuse bine aducând un asemenea specimen în lumea noastră.

— Cine mai are de pus o întrebare? s-a adresat el audienței. De data asta una mai serioasă, vă rog. Dumneavoastră, a indicat el spre o tânără aşezată în primul rând.

— Postul nostru de televiziune a făcut câteva investigații şi nu a putut afla locul pe unde-ați intrat în România. Ne puteți ajuta în acest sens?

Ceauşescu a privit spre ea aşa cum un entomolog priveşte la ultimul fluture prins şi se gândeşte unde să-l aşeze.

— Asta este o întrebare la fel de tâmpită şi lipsită de importanță ca şi cealaltă. Poporul suferă şi rabdă de foame, sănătatea este la pământ, suntem pe penultimul loc la numărul de medici pe cap de locuitor din Europa, copiii se spânzură de dorul părinților plecați cu anii la lucru şi pe voi vă interesează ce-o să fac eu cu câinii şi pe unde-am ajuns acasă?

Şi-a rotit privirea în jur şi toți şi-au plecat ochii în fața lui, iar eu am schimbat cu Virgil o privire, în spatele perechii. Virgil a dat din umeri şi eu am clătinat din cap.

— Am intrat prin acelaşi loc prin care am ieşit în 1989 şi tot atât de nevăzut şi acum, ca şi atunci. Şi să nu îndrăzniți să-mi spuneți că asta este o violare a frontierei de stat, că nu ştiu ce vă fac! Eu nu voi ajunge să fiu fugărit pe autostrăzi ca regele, a adăugat el şi a râs mânzeşte.

A privit iarăși în jur, apoi a spus arțăgos:

— O întrebare pertinentă are să-mi pună cineva, sau mă pot retrage?

— Dacă nu vă supărați, s-a ridicat un bărbat care-mi părea vag cunoscut de la televizor, să înțelegem deci că veți dori peste doi ani să candidați pentru funcția supremă în stat?

Ceauşescu a arătat spre el, apoi spre ceilalți din sală:

— Un om deştept, ați văzut? O să-i caut un loc în viitorul guvern. Pune întrebări fierbinți şi care interesează pe toată lumea. Nu câini… Auzi colo, câini… Da, bineînțeles că voi candida peste doi ani, a continuat el,

dar asta numai dacă nu cumva va binevoi preşedintele să-şi dea demisia de onoare, urmat eventual de parlamentari, ca să facă loc unor oameni competenți, care să fie capabili să conducă țara în astfel de vremuri tulburi. Altcineva?

Dar, cum nu se înghesuia nimeni să continue, a adăugat:

— Vă e frică, aşa-i? Ați batjocorit până acum meseria de ziarist punând întrebări de doi bani unor false personalități şi creând false probleme. O parte din vină pentru problemele țării vi se datorează, să ştiți. Ați vrut libertate, aveți libertate, iar voi, care sunteți a patra putere în stat, cum profitați de ea? Să aflați ce anume are tatuat pe buci Sexy-Brăileanca sau cu cine şi-o mai trage nu ştiu care blondă ajunsă vedetă peste noapte? Sau cât cere pe ora de sex Ramona Gabor? De copiii noştri care iau aur la olimpiade sau de numărul de români care lucrează la Microsoft de ce nu scrieți? S-a produs o oribilă inversare a scării valorilor în societatea românească şi dumneavoastră ați fost nu martori, ci creatori activi ai acestei stări de lucruri. Am auzit că azi celor mai mulți le este ruşine să spună în străinătate că sunt români. În cel mult un an după ce ajung preşedinte – şi voi ajunge! – toată lumea îi va respecta pe români. Sau, dacă nu, măcar le va fi frică de ei…

S-a ridicat brusc în picioare.

— Gata, nici o întrebare pe ziua de azi. Mâine, la ora 14, vă aştept tot aici, dar să aveți temele făcute, altfel nu stau de vorbă cu dumneavoastră – şi a dispărut, urmat prompt de băieții de la SRI.

L-am luat pe Virgil de cot şi am profitat de faptul că grilajul din spatele barului avea o uşă întredeschisă, pe unde probabil se aprovizionau cu marfă, astfel că ne-am făcut nevăzuți. Am pătruns într-o curte interioară, de unde-am ajuns apoi pe nişte alei umbroase, pustii şi care duceau spre o mică pădurice.

— Ce naiba ai mai făcut acum, Virgile? Şi vezi ce-mi răspunzi, pentru că altfel îți dau una în cap şi te îngrop în pădurice, să uite lumea de tine!

— N-ai lopată, a spus el şi a încercat să zâmbească.

— Te îngrop cu mâinile goale, cu unghiile am să-ți sap groapa, aşa, ca un fel de penitență pentru prostia pe care-am făcut-o atunci când am apelat la tine...

După numai câțiva paşi, am trecut pe lângă Hotelul Mureş, apoi am traversat o şosea pustie şi ne-am făcut pierduți pe o cărăruie în pădurricea din spatele hotelului. După vreo câțiva metri, am găsit o mică poieniță şi m-am aşezat pe o buturugă, făcându-i semn să se aşeze alături.

— Spune, l-am îndemnat, spune ce isprăvi ai mai făcut!

S-a aşezat şi el, greoi, alături de mine, de parcă ultimele zile l-ar fi îmbătrânit cu ani întregi.

— Mă simt un pic precum ucenicul vrăjitor, a spus el spăşit. Uşor depăşit de situație, e-adevărat... Dar martor mi-e Dumnezeu că am încercat de atâtea ori să discut cu tine, însă niciodată nu-mi acordai nici cel mai mic credit şi tot timpul spuneai că vorbesc prostii. Din cauza asta, am vrut până la urmă să te pun în fața faptului împlinit, să rezolv dorința ta de a trăi mai mult şi să scot naibii – cumva – şi România din rahat. Pentru că este într-un mare rahat... O fi greu peste tot în lume, cu criza asta,

dar România nu merită situația în care ne aflăm acum. Aproape pe ultimele locuri în toate clasamentele, seara nu mai poți ieşi din casă că-ți iei o ghioagă în cap, a spus el amărât şi, parcă fără să vrea, şi-a pipăit vechea cicatrice.

S-a căutat în buzunar şi a scos un bidon plat, pe care-l bănuiam a fi din argint, plin cu un lichid ce plescăia ademenitor. I-am smuls plosca din mână şi am tras o duşcă zdravănă, înainte să i-o înapoiez.

— Acum vorbeşte! Spune tot, de la cap la coadă…

— Nu prea am ce spune în plus, față de ceea ce ştii deja. Faptul că am început să pot călători între toate aceste lumi mi s-a părut a fi un semn că eu aş fi cel ales să îndrept situația, şi asta mi s-a părut cea mai facilă cale. Nu-i suportam nici pe Ceauşescu şi nici pe nevastă-sa, acum douăzeci de ani, când încă mai trăiau, dar, la naiba, era o singură pereche prezidențială, nu sute şi mii de parveniți ca acum. Aşa că am ales o lume în care România o ducea bine pe bune, era respectată, oamenii trăiau două sute de ani şi… fixul meu era să fie pe locul patru în Europa, ca PIB, şi pe locul opt în lume, că tot veni vorba.

— Ce naiba putea produce România Ceauşescului de dinainte ca să poată să ajungă pe locul patru? Chiar novice să fiu, dar nu sunt, şi ştiu că pentru a ajunge acolo trebuie nu numai să produci, dar să şi vinzi. Ce producea şi vindea ăsta de avea atâta succes: arme?

— Nu pot să-ți spun, dar nu erau arme. Ceva mult mai periculos ca armele, dacă ar afla cine nu trebuie.

A făcut o pauză şi a privit în sus, spre două păsărele viu colorate care ciripeau încântate de viață, apoi a adăugat:

— În schimb, arme vinde ăsta pe care l-am adus acum.

Bănuiam eu că era ceva cu Ceauşescu ăsta, proaspăt sosit: era prea sigur de el, prea dur. Mult mai dur decât Ceauşescu cel adevărat, care nici ăla nu fusese chiar o fecioară neprihănită.

— Am fost bucuros când am aflat că vor de bunăvoie să vină cu mine şi că sunt de acord să rămână cel puțin până când ne vor pune țara pe picioare. Li se părea nedrept să existe undeva în univers o Românie care să nu-şi ocupe poziția pe care-o merită în lume. Am aflat prea târziu că, de fapt, o parte importantă a PIB-ului acestei Românii se bazează pe exportul de arme. Arme de tip nou, de care n-a mai auzit nimeni. Toată lumea cumpără bucuroasă de la ei, cu speranța că până la urmă, în calitate de clienți fideli, vor putea cumpăra şi bombe nucleare.

— A fabricat bombe nucleare?

A aprobat nefericit.

— A fabricat şi le-a şi testat. A găsit o metodă nouă de-a fabrica bombe puternice, de zeci de megatone echivalent TNT, cu o greutate foarte mică şi curate, care nu lasă deloc reziduuri sub formă de radiații. După câteva ore, locul este curat ca-n palmă.

— Şi cum a reuşit aşa ceva?

— Elena, ea e inventatoarea metodei. În lumea lor, nu este o chimistă de renume mondial, dar este cel mai bun fizician atomist care există.

Am înghițit în sec, apoi am spus:

— Ai dat de dracu', Virgile!

— Amândoi am dat, dacă nu mă ajuți, a spus el şi a pornit înapoi spre stațiune.

Înainte de a traversa şoseaua, l-am oprit din nou, lovit de un gând, şi l-am întrebat:

— Virgile, ție nu ți-e teamă că alte civilizații – ceva mai avansate – ar fi putut să inventeze o metodă de călătorie sigură şi repetitivă între toate aceste universuri?

— Tot ce se poate să inventeze până la urmă cineva şi aşa ceva, dar de ce să-mi fie frică?

M-am încruntat încercând să-mi aduc aminte.

— În tinerețe, am citit o carte interesantă, intitulată parcă „Patrula timpului". Nu ți-e frică de o posibilă patrulă a spațiului – care-şi ascute deja săbiile – venită să te pedepsească pentru cine ştie câte legi ai încălcat?

M-a privit o clipă fix, ca şi cum ar fi analizat situația, apoi a scuturat din cap.

— Nu mi-e absolut deloc frică de aşa ceva. Singurul lucru de care mi-e frică este ce anume ar putea să facă Ceauşescu ăsta pe care l-am adus.

Am traversat şoseaua pustie şi m-a oprit iarăși.

— De fapt, mi-e mult mai frică de ce anume ar putea să facă sinistra lui soție. Asta e sinistră cu adevărat, nu ca ailaltă. Aia era o dulceață de fată, păcat că n-ai plecat cu ei!

N-am mai spus nimic şi ne-am întors în tăcere la hotel. Ce mai puteam spune? Nu mai era nimic de spus.

Capitolul 14
PROBLEME

Băile Felix, Marți, 21 august 2012, ora 9.00

Nu ştiu cum a trecut ziua a doua. Mi se părea deja că sunt de un veac întreg în mica stațiune şi că viața mea luase o turnură periculoasă. Extrem de periculoasă. Şi, fără să vreau, mi-am adus aminte de un fost elev de-al meu. Când am observat că lipseşte de mai mult timp, m-am interesat şi am aflat că fusese internat într-un centru de dezintoxicare. Nu-i eram diriginte, dar m-am simțit obligat să-i fac o vizită, să-i duc vreo câteva cărți recent apărute şi care speram să-i placă. M-au impresionat cuvintele pe care mi le-a spus când am plecat: „Ştiam că nu e bine ce fac, dar nu mă puteam opri, pentru că aveam mereu impresia că sunt ca într-un joc video în care am mai multe vieți şi totul este să găsesc la timp butonul de reset şi să restartez jocul, ca s-o iau de la început".

În toată după-amiaza aceea am avut impresia că degetul meu caută un iluzoriu buton de reset ca să mă întorc cu numai câteva zile înapoi şi s-o iau pe alt drum.

M-am culcat devreme şi am dormit agitat; am visat o Elena Ceauşescu alergând după mine cu părul despletit, cu un cărbune de desen într-o mână şi cu o bombă strălucitoare în cealaltă. Nu m-a prins, mai ales pentru că în jurul meu a început să miroasă a cafea, şi când am

deschis ochii am văzut-o pe Ildiko cum aşază tava pe măsuța de lângă pat, iar soarele, care se afla sus pe cer, îi strălucea în păr din spate, făcând-o să pară un înger blond.

— Ce se întâmplă? am întrebat, deşi aveam o vagă bănuială.

A zâmbit şi s-a aşezat pe pat, lângă mine.

— M-am întâlnit în hol cu domnu' Virgil şi mi-a spus că pleacă la Oradea, cu cei doi Ceauşeşti. Zicea c-o să stea mai mult şi că n-ar fi rău să vă aduc o cafea…

— Mulțumesc, am şoptit, dar simțeam că mai rămasese ceva nespus, pentru că privea în jos şi îşi răsucea o şuviță rebelă de păr. A mai zis și altceva?

Ea a dat din cap aprobator, apoi a roşit şi şi-a plecat capul şi mai mult.

— Ce? am insistat, iar ea şi-a frământat şorțul alb.

— A spus ca de data asta să încui uşa, a şoptit ea.

Am vrut să spun şi eu ceva, dar am simțit că aveam vocea răguşită.

M-am ridicat în capul oaselor şi am prins-o de mâini, simțind-o cum tremura; mi-am dres, în cele din urmă, vocea şi am întrebat-o:

— Şi ai încuiat-o? – deşi eram sigur de răspuns.

A dat din cap şi atunci am tras-o lângă mine în pat. De data asta, nu ne-a mai întrerupt nimeni şi chiar dacă mâinile mele uitaseră în bună parte cât de moale poate fi pielea unei femei şi mai ales cum se dă jos o uniformă de cameristă, până la urmă, mai trăgând de o bretea, mai cu ajutorul ei, a fost goală lângă mine în pat.

În focul pasiunii, nu mai ştiu ce i-am şoptit şi nu mai ştiu nici ce mi-a şoptit ea, dar sunt sigur că spre sfârşit,

când focul pasiunii era spre terminate şi când încet, încet luam iarăși legătura cu lumea înconjurătoare, am auzit-o spunând:

— Ia-mă cu tine, te rog...

Mi s-a părut că nu aud bine, oricum sângele îmi zvâcnea încă în urechi, camera abia terminase să se mai învârtă în jurul meu şi nu puteam băga mâna în foc pentru nici unul dintre simțurile mele, cu atât mai mult pentru auz, care se atenuează primul odată cu vârsta, nu?

Totuşi, când mi-am mai revenit, am hotărât să fiu politicos şi am întrebat:

— Ce-ai spus?

Ruşinată dintr-odată, şi-a ascuns ochii verzi după o şuviță bogată de păr şi a zis, dar tot în şoaptă:

— Am spus că, atunci când se va termina totul, să mă iei cu tine!

Dispăruse pluralul de politețe şi mi părea normal, dar nu mi se părea normală dorința ei.

I-am dat părul la o parte şi am privit-o adânc în ochi. Mai bine n-o făceam, pentru că ochii ei erau verzi şi cu puncte aurii ca un câmp pe care sclipeau în soare cioburi de aurii de cristal şi simțeam că, dacă mă mai uit mult, aveam să mă pierd în ei.

Dar, pe de altă parte, Virgil îmi spusese că pasiunea asta bruscă şi reciprocă se datora numai radiațiilor sau câmpurilor telurice. Se presupunea că, dacă ieşeam din stațiune, atât eu, cât şi Ildiko aveam să ne pierdem brusc pasiunea unul pentru altul şi aveam să devenim doi străini. Totuşi, trebuia să mai aflu unele amănunte.

— Bine, şi prietenul tău ce-o să spună?

— Prietenul meu? a întrebat ea, făcând ochii mari. Ce-i cu prietenul meu? A plecat anul trecut la muncă în Italia şi s-a căsătorit acolo…

Încă o minciună de-a lui Virgil. A câta oare? Şi oare câte îmi mai servise până acum şi câte avea să-mi mai spună până când totul se va sfârşi? Dacă se va sfârşi vreodată…

Ildiko începuse să-şi strângă hainele ca să se îmbrace, dar am prins-o de mână şi am oprit-o, pentru că am observat ce reconfortant era corpul ei alb ca laptele; sau era de fapt bronzat şi mi se părea alb din cauza penumbrei din cameră? În toată nebunia din jurul nostru, trupul ei dezgolit părea un semn de normalitate. Aveam impresia că este o oază de linişte şi n-aveam de gând să las mica mea oază să fie iarăși acoperită.

Am început s-o mângâi pe pielea mătăsoasă şi mi se părea că avea un efect hipnotizant asupra mea, făcându-mă să-mi aduc aminte de toți anii care trecuseră fără să mă pot bucura de o asemenea privelişte. Apoi, mi-a revenit în minte întrebarea ei şi m-am oprit, întrebând-o:

— Ai zis să te iau cu mine? Unde? La Braşov?

Cât timp o mângâiasem, închisese ochii ca o pisică mare şi mi se părea că mai are puțin şi începe să toarcă, dar brusc i-a deschis şi m-a privit țintă.

— Nu la Braşov, a spus ea, ci dincolo…

— Unde dincolo? am întrebat eu şi un fior rece mi-a cuprins inima.

A rămas un timp tăcută, privindu-mă lung, apoi a şoptit:

— Dincolo… acolo unde o să pleci tu, când totul o să se termine.

Dacă Virgil ar fi fost lângă mine, probabil că l-aş fi strâns de gât. Dar, cum nu era, a trebuit să mă mulțumesc cu Ildiko, pe care e drept că nu am strâns-o de gât, ci de cu totul alte părți, lucru care nu i-a displăcut cu totul, astfel că furia mea pe Virgil s-a transformat într-o încleştare tandră şi încrâncenată.

— Mă iei? a întrebat ea la final, cu ştiința ancestrală a femeilor de a obține cu orice preț ceea ce îşi doresc, folosind instinctiv tortura chinezească a picăturii de apă, chiar dacă nu au auzit niciodată de ea.

Capitolul 15
NERVI

Băile Felix, marți, 21 august 2012, ora 11.00

După ce Ildiko a plecat de la mine din cameră, fără să obțină un răspuns clar dacă vom pleca sau nu împreună Dincolo – indiferent ce va fi însemnând asta sau ce-o fi crezând ea că înseamnă —, am băut cafeaua, de care aveam mare nevoie, şi-am mâncat cele două ochiuri ce se răciseră şi salata care se încălzise, apoi m-am aşezat iarăși în pat, încercând să pun cap la cap câte aflasem. Plus că mă simțeam epuizat: sexul este la fel ca mersul pe bicicletă şi nu se uită cu adevărat niciodată, numai că, odată cu trecerea anilor, ajungi tot mai greu în vârful dealului, iar când urci două dealuri într-o dimineață, indiferent cât de bine arată dealurile alea, începi să regreți prietenul plecat în Italia, ca să poți să-ți vezi liniştit de cărțile necitite. În timp ce mă odihneam şi încercam să îmi recapăt respirația, am aşteptat să se întoarcă Virgil şi Ceauşeştii de la Oradea, urmărind ştirile la televizor. Toate aveau un singur subiect şi asta mi se părea firesc. Nu se punea problema că s-ar fi îndoit cineva de identitatea celor doi; întrebările se concentrau mai degrabă pe aflarea precisă a locului unde fuseseră atâta timp şi asupra faptului că arătau totuşi atât de bine, la nouăzeci şi ceva de ani. Analiştii politici despicau în patru scurtele declarații pe care le aveau la îndemână,

iar leul urca din nou față de majoritatea valutelor, spre nedumerirea specialiştilor.

Pe unul dintre posturi, o vajnică apărătoare a drepturilor animalelor a încercat să demonstreze barbaria la care urma să fie supuse bietele canine, dar i-a fost luat imediat microfonul şi tema a fost închisă de moderator: „Dumneavoastră n-ați auzit ce-a spus domnul Ceauşescu?" – totul a sunat însă de parc-ar fi spus: „Aşa grăit-a Zarathustra!"

O problema nerezolvată a rămas locul pe unde intrase perechea Ceauşeştilor în țară. Cei mai mulți agreau calea aerului, dar unii spuneau că intrase normal, pe la vama Giurgiu, pe unde poți băga în țară şi TIR-uri întregi dacă vrei, că tot nu vede nimeni, mai ales dacă plăteşti bine.

„Şi atunci, de ce s-a dus tocmai la Oradea şi n-a rămas în Bucureşti?" întrebau iar cârcotaşii, şi de aici părerile se împărțeau. Oricum, cea mai fantastică ipoteză, deşi nici pe departe atât de fantastică precum adevărul, era aceea că perechea de Ceauşeşti fusese clonată de unguri şi perfect controlată de aceştia în tot ceea ce făcea. De asta stăteau în Oradea, pentru că telecomanda ungurească nu bătea mai mult de câteva zeci de kilometri, până urma să-i fie mărită puterea. Scopul final era să ajungă Ceauşescu preşedinte şi să le dea Ardealul ungurilor. Nu mai ştiu cine a spus inepția asta, dar până după-amiază ideea a făcut pui şi au apărut zeci de variante şi zeci de oameni care se jurau cu mâna pe inimă că l-au văzut pe Ceauşescu certându-se în ungureşte cu nişte tineri din Oradea.

Virgil şi-a făcut apariția, împreună cu Ceauşeştii, abia după prânz şi m-a anunțat că luaseră masa în Oradea.

Ceauşescu era încruntat, Virgil vizibil amuzat, în timp ce Elena părea căzută pe gânduri. Cred că socotea în minte dacă din ceea ce văzuse pe drum se puteau încropi câteva bombe atomice. Se vedea pe mutra ei că era mai deşteaptă decât chimista noastră, dar asta nu mă ajuta acum cu nimic.

N-am reuşit să-l prind nici o clipă liber pe Virgil ca să-l pot întreba despre gărgăunii pe care-i vârâse în căpşorul plin de cârlionți ai lui Ildiko.

În schimb, a reuşit el să-mi strecoare câteva cuvinte, înainte de a intra în cameră:

— Ceauşescu e nervos pentru că a văzut o grămadă de lume bântuind fără treabă pe străzile din Oradea. Apoi s-a certat cu nişte tineri care beau într-un parc şi care s-au luat de el şi era cât pe ce să-i pună pe oamenii lui Crivăț să-i aresteze. Sau măcar să-i bată…

Capitolul 16
A DOUA CONFERINȚĂ DE PRESĂ

Băile Felix, marți, 21 august 2012, ora 14

Am coborât cu inima îndoită la această a doua conferință de presă. De data asta, sosise artileria grea: fiecare post de televiziune trimisese tot ce avea mai de soi prin studiouri, cu speranța că îl va prinde în corzi pe Ceaușescu. Mă îndoiam, dar oricum lupta avea să fie grea şi tăcerea încordată care l-a înconjurat, în timp ce păşea vioi spre estradă, nu părea de bun augur.

Ceauşescu şi Elena lui s-au aşezat pe primele două scaune de pe estradă, iar eu şi cu Virgil pe celelalte două, dar, precaut, am ales scaunul aflat mai aproape de deschizătura din grilaj. Dacă treaba se dovedea plictisitoare sau periculoasă, aveam să mă fac pierdut în peisaj; probabil că toată lumea era atentă la conferință, iar eu aş fi putut să stau de vorbă nestânjenit cu Ildiko. Trebuia neapărat s-o mai trag de limbă şi să aflu ce anume îi promisese amețitul meu prieten.

După o scurtă prezentare, Virgil se retrase şi Ceauşescu se ridică în picioare. Mi se părea că era puțin mai înalt decât al nostru şi oricum se vedea că îi place să domine auditoriul.

— Aştept întrebările dumneavastră şi sper să fie mai inteligente decât cele de ieri…

Bun început, nimic de zis, dar doamna cu câinii, de ieri, se pare că mai avea încă un dinte împotriva viitorului prezidențiabil, pentru că, fără să se mai prezinte, a întrebat abrupt:

— Ne-ați certat ieri ca pe nişte şcolari, dar în afară de cuvântul dumneavoastră nu avem nici o dovadă ca sunteți cel care pretindeți că sunteți…

Ceauşescu s-a uitat lung la ea, apoi a întrebat:

— Doamnă, fără supărare, ați auzit de briciul lui Occam?

— Vă rog să răspundeți la întrebare, dacă aveți vreun răspuns. Asta ne interesează, nu cu ce vă bărbieriți dumneavoastră, aşa să ştiți!

În sală s-au auzit câteva chicote jenate, semn că nu toți cei prezenți erau la nivelul doamnei cu câinii.

Ceauşescu a respirat adânc, apoi a răspuns:

— Doamnă, briciul lui Occam nu este un brici real, ci un principiu filozofic care spune să nu multiplicăm ipotezele, dacă nu este nevoie. Eu v-am oferit ieri o explicație plauzibilă şi care explică toate datele prezenței mele aici. Azi, în scurtul timp cât am putut privi la televizor, am mai văzut expuse cel puțin vreo trei ipoteze. Una care m-a amuzat foarte mult ar fi că sunt un robot fabricat de japonezi, care vor să-şi deschidă o fabrică de autoturisme aici şi au nevoie de un preşedinte fidel lor, care să le faciliteze accesul. Ipoteza cu faptul că ungurii m-ar fi clonat ca – după ce ajung preşedinte – să le dau Ardealul mi s-a părut cea mai caraghioasă, pentru că nu ştiu nici o boabă ungureşte. Adică, ba da. Ştiu o înjurătură, dar nu cred că vreți să v-o spun, mai ales că nici nu sunt foarte sigur ce înseamnă.

— Totuşi, nu ne-ați răspuns la întrebare. Ca şi ieri, răspundeți tot alături de întrebare, aşa că mă văd nevoită să insist: cum demonstrați că dumneavoastră sunteți domnul Ceauşescu? Pentru că nu cred că adevăratul nostru preşedinte ar fi putut spune aşa ceva despre nişte canine neajutorate.

Virgil s-a aplecat spre mine.

— Dacă ar fi fost după mintea lui Ceauşescu al nostru, cred că i-ar fi tăiat şi i-ar fi amestecat în salamul cu soia!

Abia l-am auzit, pentru că priveam la Ceauşescu. Acesta s-a apropiat de marginea estradei şi i-a făcut semn reporterei să se apropie.

Aceasta a făcut câțiva paşi timizi spre Ceuşescu, ținând microfonul ca pe un scut în față.

— Mai aproape, doamnă, a insistat Ceauşescu. Eu nu muşc, ca unii din amicii dumneavoastră patrupezi.

Când femeia s-a apropiat suficient de mult, s-a aplecat spre ea şi i-a desprins broşa de pe puloverul subțire pe care-l purta.

— Sper că este din argint, ca să nu mă infectez, a spus el şi s-a înțepat în deget, apoi şi-a strâns locul înțepat până i-a apărut o picătură roşie de sânge.

Dezinvolt, a prins-o pe femeie de eşarfa albă pe care-o purta la gât, şi-a şters pe ea picătura de sânge şi a spus în timp ce se întorcea la locul lui:

— Sper că postul dumneavastră are posibilitatea să compare ADN-ul din acest sânge cu ceva care să demonstreze cine sunt.

Biata femeie îşi privea oripilată eşarfa pătată de sângele prezidențial şi nu ştia dacă să se supere sau să

se bucure. Oricum a fost trasă la o parte şi altcineva i-a luat locul.

Dacă nu mă înşela memoria, era Adriana Deta, de la postul TV-Pentru, o limbă ascuțită căreia probabil că lui Ceauşescu avea să-i vină destul de greu să-i pună pumnul în gură. O privisem de câteva ori cum se uita în tăcere la Ceauşescu precum o mangustă care-şi pregăteşte saltul.

— Bună ziua. Sunt Adriana Deta, de la postul TV-Pentru, şi aş dori să-mi cer scuze pentru lipsa de încredere a antevorbitorilor mei. Nu se pune problema că nu ați fi tovarăşul Ceauşescu – şi a accentuat cuvântul „tovarăşul“ —, se pune problema ce ați putea face pentru România acum. Pentru că, dacă trebuie s-o spunem pe față, ați plecat din țară acum douăzeci şi ceva de ani, în plin comunism, şi reveniți cu dorința să fiți preşedintele unei țări cu o piață liberă şi cu libertăți care nici nu se puteau imagina acum douăzeci de ani. Pe scurt, ce planuri aveți pentru momentul în care veți ajunge preşedinte?

— O să răspund cu plăcere la întrebarea dumneavoastră, dar mai înainte dați-mi voie să vă pun o întrebare: ştiți paritatea leu-euro sau la alte valute?

Adriana şi-a cercetat rapid telefonul şi a răspuns:

— Tocmai a crescut iar şi a ajuns sub patru lei pentru un euro.

— Aveți o explicație pentru asta?

— Fără îndoială că are legătura cu sosirea dumneavoastră…

— Acum să vă răspund şi la întrebare, dar să fac mai întâi o mică corectură: În România, la ora actuală, nu

există o reală economie de piață. Nu că în țările unde există o economie de piață cu tradiție ar umbla acum câinii cu colaci în coadă şi ar merge totul foarte bine. În România, la ora actuală, este mai degrabă o cumetrie de piață, nu o economie de piață. E greu peste tot în lume la ora asta, din motive care nu sunt direct imputabile poporului român. Şi atunci, vă întreb: de ce poporul nostru o duce atât de greu? Ce vină are el pentru criza asta mondială? Şi mai ales de ce să tragă ponoasele pentru ingineriile financiare ale altora? Acum am să vă răspund şi la întrebare: Am pregătit un set de măsuri care în cel mult trei ani de zile vor duce România… ştiu că vă aşteptați să spun că pe cele mai mărețe culmi de civilizație şi progres, dar n-am să spun asta. Voi duce România acolo unde-i este locul: bunăstare şi siguranță pentru cetățeanul de rând, ceea ce implică asigurarea unui loc de muncă şi a unui acoperiş deasupra capului. Şi toleranță zero pentru infracțiuni de orice fel…

— Ne puteți preciza o parte din măsurile concrete pe care intenționați să le luați la preluarea puterii? l-a întrerupt Adriana şi – o clipă – am crezut că Ceauşescu va face iarăși o criză, dar în loc de asta s-a apropiat de estradă şi a spus cu voce scăzută:

— Primul lucru pe care am să-l fac va fi un referendum pentru reintroducerea pedepsei cu moartea. Bănuiți rezultatul referendumului? a întrebat-o el pe Adriana şi a privit-o fix, ca şi cum ar fi încercat să o hipnotizeze.

Reportera a avut un râs nervos.

— Nu ştiu cât mai cunoaşteți poporul român, domnule Ceauşescu, dar au trecut totuşi douăzeci de ani.

Granițele s-au deschis, lumea a mai circulat, şi-a mai deschis ochii…

— Nouăzeci şi unu la sută, a spus Ceauşescu şi a privit fix spre Adriana.

— Nu înțeleg, a răspuns ea uşor derutată.

Ceauşescu a ridicat exasperat din mâini şi a explicat:

— *România Liberă* a efectuat anul trecut un sondaj referitor la mai multe lucruri, printre care şi reintroducerea pedepsei cu moartea. Ei bine, dacă poporul vrea asta, voi reintroduce pedeapsa cu moartea.

— Ştiți, a intervenit un reporter, pedeapsa cu moartea este interzisă prin Constituția din 1991!

— Ştiu, a spus Ceauşescu, numai că părerea mea este că o Constituție trebuie să slujească poporului, şi nu ca ea să fie slujită de popor. Dacă poporul vrea pedeapsa cu moartea pentru criminali, pedeapsa cu moartea va avea. Ştiu şi că avem tratate internaționale care ne interzic această pedeapsă, dar sunt vremuri grele, în care nu ne mai permitem să ținem în puf şi căldurică tâlhari, violatori şi criminali. Ştiți cât costă întreținerea unui deținut? a întrebat el şi a făcut ochii roată prin cameră.

Cum nimeni nu s-a grăbit să răspundă, a clătinat din cap şi a spus:

— De şase ori mai mult decât plata indemnizației pentru un şomer… Ia înmulțiți această cifră cu treizeci de mii de deținuți şi o să fiți uimiți!

— Totuşi, pedeapsa cu moartea mi se pare prea mult, a intervenit Adriana. Nu respectă nici drepturile omului şi la urma urmei nici nu este creştineşte.

Ceauşescu a zâmbit perfid şi a spus:

— Oare chiar aşa să fie? În Deuteronom 19:20, Dumnezeu spune foarte clar despre pedeapsa cu moartea: „În felul acesta, ceilalți vor auzi şi se vor teme, şi nu se va mai face o faptă aşa de nelegiuită în mijlocul tău”.

— Pe vremuri nu păreați a fi o persoană foarte religioasă, a remarcat cineva care nu s-a prezentat.

— Aşa este, a recunoscut Ceauşescu, dar am greşit. La Domnul aflăm de multe ori răspunsurile de care avem nevoie, pentru că tot Dumnezeu ne îndeamnă, în Deuteronom 19:19, „…Să scoți astfel răul din mijlocul tău”. Aşa că scutiți-mă, vă rog, cu falsa interpretare a moralei creştine!

A rămas o clipă tăcut, apoi a adăugat:

— Cu riscul să par tributar filmelor americane, vă mai aduceți aminte de un film cu Stan şi Bran la puşcărie? Acțiunea în sine este neimportantă, dar important este faptul că munceau undeva, din greu, la construirea unui drum în pustiu. Multă lume invidiază America, dar până să ajungă unde-a ajuns şi-a pus puşcăriaşii la lucru, nu la privit la televizor. Şi şi-a impozitat bogătaşii, o bună parte din istoria ei, cu optzeci la sută din câştig. Cel puțin până prin anii cincizeci. Se poate verifica… Tot ce depăşea o sută cincizeci de mii de dolari pe an se impozita cu optzeci la sută. Vom rezolva şi cu asta, nici o problema. Iar dacă vreo țară democratică din lume stă bine cu banii, îi dăm pe gratis criminalii noştri să-i țină ea în puf şi în viață. Sunt sigur că se poate găsi o formulă legală pentru această opțiune, dar am bănuiala că nu se va găsi nici un stat chiar atât de umanist. E o problemă asemănătoare cu a țiganilor…

— A romilor, a spus cineva din audiență.

Ceauşescu a tăcut o clipă lungă, apoi s-a întors într-o parte şi a avut o grimasă pe care am văzut-o chiar şi eu, care eram mai în spate.

— A țiganilor, domnii şi doamnele mele. Nu sunt literat, nici lingvist şi nici măcar academician ca ea – şi a arătat surâzând spre Elena, care a zâmbit modest —, dar, dacă vreți o părere de simplu om, nu putem mutila şi schimonosi limba română doar de dragul unui grup minoritar care şi-a făcut-o cu mâna lui. Există cuvinte încetățenite, există opere literare consacrate, acum ce facem, le redenumim? O să retipărim nuvela lui Mircea Eliade „La țigănci" şi o să-i spunem „La roame"? Ce facem cu „Țiganiada", poemul eroico-satiric al lui Ion Budai-Deleanu? Îl redenumim „Romaniada"? Hai să nu cădem în ridicol, vă rog. Vreau să precizez ceva pentru cei care susțin că țigan este de fapt o denumire peiorativă: trebuie remarcat că nu forma, ci fondul are conotația respectivă. Nu este nici vina mea şi nici vina dumneavoastră că această minoritatea se comportă în aşa fel încât îi este acum ruşine cu numele ei. În toate țările din jur are aceeaşi denumire, dar numai pe fraierii de români a reuşit să-i convingă cu această aberație lingvistică. Şi ce dacă îi numim romi? Credeți că-şi vor schimba cu o iotă felul de-a fi? Nici vorbă… ne vor cere peste douăzeci-treizeci de ani să nu le mai spunem romi, ci mai ştiu eu cum… mayaşi poate, pentru că între timp vor avea grijă să-şi bată joc şi de denumirea de rom. E adevărat că sunt foarte rezistenți şi reticenți la adoptarea unui stil de viață agreat de întreaga societate. Poate că nu este ceva intenționat, dar în subconştientul lor colectiv au observat

că se poate trăi mult mai bine cerşind, furând sau înşelând. E normal să aleagă cale minimei rezistențe, şi numărul lor extrem de mare în România față de țările din jur cred că se datorează chiar acestei caracteristici a poporului român: mila față de aproapele tău. Numai că, atâta vreme cât un grup minoritar trăieşte din această milă şi o exploatează, din calitate mila devine defect. În China n-o să găsiți picior de cerşetor! Şi ştiți de ce? Acolo există un cult al muncii care – din păcate – acestei minorități îi lipseşte. Pe de altă parte, nu trebuie să fim răi. Va trebui să oferim în cadru organizat fiecărui om, indiferent de etnie, o şansă să se integreze, pentru că fiecare om are calitățile lui, important este să vrea să şi le pună în folosul societății. Dar nici o grijă, am un plan şi în numai câțiva ani o să vedeți toți țiganii noştri cu carte de muncă. Care vrea de bunăvoie, cinste lui, care nu, îl vom obliga. Vă promit!

A făcut o scurtă pauză şi a privit lung la cei din fața lui, ca şi cum nu era hotărât să le împărtăşească următorul secret:

— Pe de altă parte, există minorități care sunt discriminate pozitiv şi țiganii sunt una dintre ele. Nu înțeleg cum vine asta… În anumite localități din țară, au apărut ca ciupercile după ploaie tot felul de palate şi castele țigăneşti cu brizbizuri şi turnulețe, fără nici o autorizație de construcție, de parc-am fi în țara lui Papură Vodă. Trec peste faptul că ele trebuiau stopate încă din faza de fundație, asta presupunând că au fundație, dar dacă tot au fost ridicate, atunci ar trebui urgent dărâmate. Ar rrebui dat un termen rezonabil de cel mult 24 de ore şi, la împlinirea acestui termen,

dinamitate şi aruncate în aer. La ora patru dimineața şi eventual cu tot cu ocupanți!

S-a oprit văzând figurile oripilate ale celor din fața lui şi a ricanat:

— A fost o glumă, ce naiba? Deşi, dacă unul ar fi demolat din greşeală, aşa cum am propus eu, sunt sigur că orice țigan se va gândi de două ori înainte de a-şi ridica o construcție fără autorizație!

Cineva din fața lui a ripostat:

— Vă dați seama că – şi dacă încercăm pe căi legale demolarea acestor construcții —, se vor pune în mişcare o mulțime de organisme pentru drepturile omului, aşa că nu ştiu dacă putem risca o izolare pe plan internațional, doar pentru a intra ei în legalitate. Şi să nu uităm că, dacă ne purtăm cu un om ca şi cu un animal, până la urmă îl vom transforma într-un animal!

— Haideți să vă spun ceva, l-a întrerupt Ceauşescu. Aveți perfectă dreptate, numai că acum am în minte o scenă văzută de curând pe YouTube: o femeie este accidentă şi cade la pământ plină de sânge. Toată lumea se agită în jurul ei ca s-o ajute şi să-i aline într-un fel suferința până să vină salvarea, numai doi țigani profită de îmbulzeală şi-i cotrobăiesc femeii prin bagaje, furându-i banii şi pierzându-se apoi în ceață. Am avut impresia unor hiene care profită de exemplarele slăbite sau rănite ale turmei. Şi îmi permit să completez, atunci, ce-ați spus mai devreme: dacă tratezi o hienă ca pe un om, niciodată nu va deveni om. Dar noi suntem înainte de toate oameni şi trebuie să oferim maximum de ajutor şi compasiune oamenilor aflați cu adevărat în nevoie şi să

îndepărtăm din mijlocul nostru pentru mulți ani asemenea hiene cu fețe umane.

A băut o înghițitură de apă şi a privit la cei din jur, apoi a adăugat:

— Iar în altă ordine de idei, de câte ori se amestecă aceste ONG-uri pentru a rezolva o problemă, ele devin în curând o parte a problemei, nu o rezolvare a lor, iar discuțiile nu avansează nici un pas. Trebuie să avem legi ferme şi oameni fermi care să le aplice. Iar în ce priveşte izolarea pe plan internațional, vă rog să mă scutiți. Vi se pare că scad investițiile străine din China din cauza încălcării drepturilor omului? Ba, aş spune că profită din plin... Domnii mei, țineți minte ce vă spun: capitalul şi capitaliştii sunt pragmatici şi au un singur scop – profitul. Dar, pentru că sună frumos şi dă bine la CV, din când în când se filmează cu copii în brațe şi pun placa cu drepturile omului. Noi nu vom avea în minte în primul rând profitul, ci eficiența în scopul ridicării bunăstării întregului popor, aşa că notați – pentru mine scopul scuză mijloacele, chiar dacă aş prefera ca mijloacele să se ridice la înălțimea scopului. Şi, în cel mult cinci ani – cât un mandat prezidențial, nici o secundă în plus – România va ajunge pe locul şase în Europa după PIB. Vom reveni la vechile obiceiuri şi fiecare tânăr va primi o garsonieră când se va căsători şi un apartament la naşterea primului copil, salariul minim va fi de şapte sute de lei şi nu vom trece la euro, pentru că tot în cinci ani paritatea euro-leu va ajunge unu la unu. Aşa să-mi ajute Dumnezeu! şi-a făcut el o cruce largă, care se vedea treaba că a impresionat, mai mult decât toate cuvintele, asistența.

Cei din fața lui au rămas o clipă tăcuți, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă să ovaționeze sau să huiduie, apoi s-au pornit toți odată să întrebe, dar Ceauşescu a ridicat mâinile şi a spus:

— Ajunge pentru astăzi, dar vă aştept şi mâine la aceeaşi oră.

Capitolul 17
GRIJI NOI

Băile Felix, marți, 21 august 2012, ora 16

Am urcat toți patru cu liftul şi când am ajuns, Ceauşescu ne-a invitat să intrăm la el în cameră să mai discutăm. După lungul monolog de la conferința de presă, mă miram că mai putea vorbi, dar apoi mi-am adus aminte de discursurile-fluviu de la congrese şi mi-am spus că probabil toți Ceauşeştii, indiferent din ce lume provin, au corzile vocale din oțel bine călit. Abia intrat, s-a repezit la sacoşa pe care-o adusese din Oradea.

— Hai să vezi de minunăție am găsit într-un magazin obscur din Oradea. Sunt sigur că până mâine vor vui toate ziarele: Ceauşescu s-a întors alcoolic din Tibet! Dar mai dă-i în mă-sa, zică ce-or vrea, mi-era dor de o mastică la fel ca de-o unguroaică bună…

— Nicule, a spus cu reproş Elena, dar Nicu al ei nu părea să o bage în seamă; căutând mai departe în sacoşă, a scos la iveală o sticlă, însă după clinchete se părea că în sacoşe erau mai multe.

Lenuța nu a vrut să bea, dar noi trei am băut câte un pahar, apoi încă unul, după care pe următorul a trebuit să-l refuz, pentru că simțeam că gustul dulceag al băuturii mă păcăleşte şi mă amețeşte. Şi aveam nevoie să fiu cât mai treaz pentru o discuție lămuritoare cu Virgil.

După încă vreo două, trei pahare de mastică, lui Ceauşescu i s-a dezlegat limba şi a mărturisit:

— Poate n-ar trebui să spun aici, cu Lenuța de față, dar întotdeauna am avut o slăbiciune pentru unguroaice. Şi când eram tânăr, am avut o bonă la copii unguroaică, Ilona, o fată tare de treabă...

S-a întors spre Elena:

— Îți mai aduci aminte de ea?

Elena îl privea încruntată.

— Dacă nu ți-am spus niciodată, să nu crezi că n-am aflat de aventura ta cu Ilona. Şi cu atâtea altele...

S-a ridicat în picioare furioasă şi i-a spus cu reproş:

— Aflasem de toate, dar ştii de ce te-am lăsat să-ți faci de cap cu ele? Pentru că știam că, oricâte aventuri ai fi avut, tot la mine te-ai fi întors. Şi ştii de ce? Pentru că, indiferent cât de mult crezi că te iubeşte, poporul ăsta nu te-ar fi iertat niciodată dac-ai fi îndrăznit să mă laşi şi să te căsătoreşti cu o unguroaică. Am dreptate sau nu?

Ceauşescu a ridicat brațele împăciuitor.

— Ai, draga mea, ca întotdeauna. Hai să te pup...

— Să pupi pe cine-ai mai pupat! Crezi că n-am văzut cum te-ai uitat la camerista aia blondă, când ți-a adus cafeaua? Sper să ți-o toarne în cap, dacă te mai iei de ea!

Aşa speram şi eu, dar Ceauşescu era prea bine dispus ca să bage în seamă înțepăturile Elenei.

— Nu ştiu ce ai în mintea ta perversă, dar am observat că dacă urăşti ungurii îți iei amante unguroaice, ca să te revanşezi în cine ştie ce mod pervers. Azi m-am convins că-i urăşti de moarte şi pe țigani, dar ține minte ce-ți spun: dacă găsesc vreodată vreo țigancă în patul nostru, îți înlocuiesc supozitoarele pentru hemoroizi cu

nişte bombe uite-atât de mititele, să te saturi şi de unguroaice, şi de țigănci!

Se pare că nu era prima dată că Elena îl amenința astfel, pentru că el a dat plictisit din mână şi şi-a mai pus un pahar, apoi s-a întors spre mine:

— Domnule profesor, eu am avut întotdeauna toată prețuirea pentru ştiința istoriei, aşa că am să te rog să mă ierți că am îndrăznit să fac o mică incursiune pe tărâmul dumitale. Am formulat o ipoteză şi de mult voiam s-o prezint unui istoric…

Am dat să reneg apartenența la o asemenea categorie, dar Elena a ridicat exasperată brațele în aer.

— Iar ai de gând să te faci de râs cu tâmpenia aia? Sper să nu te-apuci s-o spui la vreo conferință de presă…

— Nu, dragă, stai liniştită. Dar aici suntem între prieteni, aşa că putem vorbi liniştiți. În lumea noastră circulă un banc, nu ştiu dacă este cunoscut şi aici: Cică o femeie perfectă este aceea care este doamnă pe stradă, bucătăreasă în bucătărie şi curvă în pat.

— Vai, Nicule, dar tu chiar n-ai deloc ruşine? a întrebat Elena, devenită brusc pudică.

— Lasă-l să zică, a intervenit Virgil, abia mai aflăm şi noi ce şi cum, că experiența noastră cu femeile este destul de redusă!

— Ei bine, să nu mai spuneți la alții, ne-a avertizat Ceauşescu, dar eu cred că ştiu de ce unguroaicele sunt în marea lor majoritate atât de frumuşele şi de bune bucătărese…

A privit cu fereală spre Elena, apoi a spus în şoaptă spre mine:

— Şi să nu uităm: bune, bune la pat…

— Nicule, ție chiar nu ți-e ruşine deloc? a intervenit iar Elena

— Ce vrei, dragă, încerc să expun aici o teorie ştiințifică şi n-o să mă ascund după cuvinte numai pentru că eşti tu pudică! Uite ce cred eu, a spus el după ce a mai luat o înghițitură de mastică şi s-a strâmbat de parcă nu i-ar fi plăcut. Acum o mie şi ceva de ani, când au venit să se aşeze în Câmpia Panonică, strămoşii ungurilor erau un popor migrator. Poate că or fi avut ceva femei cu ei, dar în mod sigur s-au bazat pe completarea… era să zic a şeptelului şi iar mă certa Lenuța, a chicotit el cu ochii strălucitori. Pe completarea populației feminine, na, cu femei din rândul popoarelor autohtone. Erau năvălitori şi – până una, alta – cuceritori şi învingători, aşa că este de presupus că puteau lua de la populațiile cucerite ce femei voiau ei. Bineînțeles că alegeau să le ia pe cele mai frumoase, că doar nu era să care nişte urâte, dacă tot aveau de unde alege. Ei, şi după un timp, dintre cele luate, le păstrau numai pe acelea care corespundeau şi din restul punctelor de vedere, adică ştiau să gătească şi… erau bune la pat. Că doar nu era să le oprească lângă ei pe cele frigide!

A privit cu îndoială spre Elena, apoi m-a întrebat:

— Ei, ce spui, dom' profesor? Ar rezista o teorie ca asta în fața lumii academice?

Mi-am mai pus încă un pahar, apoi am răspuns cu toată sinceritatea:

— Dacă ajungeți preşedinte, în mod sigur. Dacă nu, nu.

Şi am dat paharul peste cap, în timp ce Virgil se distra copios.

— În sfârşit, ți-a spus şi ție cineva adevărul în față, s-a amuzat şi Elena, că prea te gâdilau toți!

Ceauşescu a dat din mână a lehamite şi a spus:

— Îmi vine să mă întorc în lumea noastră, că văd că aici chiar nu mă iubeşte nimeni…

Eu şi Virgil am făcut un schimb de priviri, dar nici unul dintre noi n-a îndrăznit să spună nimic. Ar fi fost prea frumos să părăsească de bunăvoie scena!

— Mai bine plecați să vă plimbați prin stațiune, a spus el dintr-odată, obosit. Eu rămân să vad ce mai zic televiziunile despre noi ca să ştiu ce să le zic la conferința de presă de mâine.

Ne-am ridicat toți să plecăm şi Ceauşescu mi-a spus când să ieşim:

— Chiar dacă nu sunteți de acord cu teoria mea, vă rog să aveți grijă de soția mea, domnule profesor. E adevărat că îmi plac unguroaicele, dar numai pe ea o iubesc!

Se cam băteau cap în cap spusele lui, dar i-am promis să o păzesc ca pe ochii din cap.

— Şi rugați-o pe fata aia drăguță să-mi mai aducă o cafea tare…

Virgil s-a dus s-o caute pe Ildiko, iar eu am coborât cu Elena în hol. Era linişte acum şi doar turiştii obişnuiți urcau sau coborau ca şi noi, din camere, la plimbare. Virgil ne-a ajuns din urmă şi ne-a spus că el pleacă împreună cu Piratu' la Oradea, să mai facă ceva cumpărături, iar noi să fim cuminți şi să ne plimbăm prin stațiune. Mi-a făcut semn spre cei doi tineri care urmau să ne însoțească.

— Ei vor avea grijă de voi, a spus şi s-a urcat în maşina piratului.

Am pornit-o pe acelaşi drum folosit – cu două zile în urmă – de mine şi de cealaltă Ceauşească şi, la fel ca atunci, şi ea s-a prins de brațul meu. Mă îndoiesc că din cauza farmecului propriu irezistibil – am priceput că el acționa numai în interiorul camerei 405 —, cât mai degrabă din cauza scărilor destul de abrupte. Deşi de data asta ştiau cu toții cine suntem – aflaseră până şi identitatea mea reală —, nu am mai fost deranjați. Nu cred că cei doi ofițeri din spatele nostru impuneau atâta autoritate – mai degrabă imaginile cu Ceauşescu rățoindu-se la reporteri, reluate de nenumărate ori pe toate posturile de televiziune, făceau să fim ocoliți.

După ce-am coborât scările, am dat s-o întreb ceva pe Elena, dar ea mi-a spus:

— Nu aici!

La ridicarea mea nedumerită din umeri, a precizat sec:

— Să aşteptăm până ajungem lângă un lac sau într-un parc. Apa care curge sau foşnetul frunzelor face să fim mai greu de înregistrat. Aşa că mai bine să vorbim despre lucruri obişnuite…

— Bine, am spus eu. Explicați-mi atunci câteva lucruri banale, care nu cred că ar interesa pe prea multă lume… Cum credeți că va ridica PIB-ul atât de mult cum a promis şi cum va face să crească paritatea leului? Asta nu depinde chiar deloc de un preşedinte!

Elena s-a mulțumit să dea din umeri.

— Nu ştiu cum va face, pentru că talentele mele merg într-o cu totul altă direcție şi va avea nevoie şi de ele, fără

îndoială. Dar sunt sigură de un lucru: dacă aşa a promis, aşa va face. Şi mai observă cât de bun psiholog este, chiar dacă la nivel subconştient, pentru că nu cred să fi premeditat asta: în aceeaşi propoziție a pus dărâmarea palatelor țigăneşti şi ridicarea bunăstării poporului!

Am dat din cap că am înțeles şi i-am continuat ideea:

— Astfel că masele largi vor fi convinse că cele două obiective sunt legate *sine qua non*, prin urmare cine se împotriveşte dărâmării palatelor şi aducerii acestei etnii la ordine se împotriveşte, de fapt… bunăstării poporului.

— Gândeşti bine, domnule profesor! Cred că am să-i propun lui Niculae să te ia consilier, şi, cum nu prea-mi iese din cuvânt… pregăteşte-te pentru o nouă carieră!

— Am s-o iau ca pe o glumă bună, am zâmbit, dar Elena avea ochii reci şi mă privea dintr-o parte, foarte serios.

Uite un lucru la care nu mă gândisem până atunci. De fapt, nu mă gândisem la o mulțime de lucruri care nu aveau să mai fie niciodată ca înainte.

Am mai făcut câțiva paşi, după care mi-am adus aminte de faptul că spusese că am putea fi ascultați, aşa că întrebat-o:

— Chiar credeți că ar fi cineva interesat de conversația noastră?

A zâmbit larg şi mi-a spus pe un ton de conversație obişnuită:

— Stimate domnule profesor, aş fi mai degrabă uimită dacă nimeni nu ar fi interesat de ceea ce vorbim noi…

Aducându-mi aminte de sfaturile mai vechi ale lui Virgil, am spus:

— Atunci, poate ar fi mai bine să ne prefacem îndrăgostiți şi să ne sărutăm!

M-a privit nedumerită.

— Cum adică? De ce să facem aşa ceva?

— Ştiți, ca în vechile filme cu tineri ilegalişti care erau prinşi de Siguranță lipind manifeste. Se prefăceau că erau tineri îndrăgostiți, se sărutau şi scăpau…

Hohotul de râs tare şi sincer a făcut-o pentru o clipă aproape umană. Şi-a şters lacrimile şi a spus:

— Ar fi bine să nu te audă Nicul al meu că-mi faci asemenea propuneri… E adevărat că-i plac unguroaicele şi mai calcă uneori strâmb, dar să ştii că este foarte gelos şi nu ştiu ce ți-ar face dacă te-ar bănui măcar de vreo intenție amoroasă.

Am mai făcut câțiva paşi în tăcere, apoi cu o voce scăzută a spus:

— De fapt, am impresia că treaba asta cu unguroaicele este mai degrabă ceva psihic decât o pasiune adevărată. Sunt lucruri pe care nu prea le pot discuta cu altcineva, dar mă obsedează, aşa că tot trebuia să le spun cuiva până la urmă. În ciuda aparențelor pe care trebuie să le salveze mai degrabă din motive diplomatice, Nicul al meu nu-i are deloc la inimă pe unguri. Nici nu pot să-ți spun ce zice despre ei ca popor, când suntem numai noi singuri. Din fericire, nu prea poate să le facă nimic fără să stârnească un scandal diplomatic uriaş, şi nici chiar el nu este atât de nesăbuit încât să-şi pună în cap chiar pe toată lumea. Dar, vezi tu, de fiecare dată când face sex cu o unguroaică cred că se simte puțin răzbunat pe toți ungurii, ca şi cum le-ar trage-o „in absentia”. În limba română, în limbaj popular,

a face sex are două înțelesuri complet opuse: unul folosit în mod normal pentru a produce plăcere într-un cuplu care se iubeşte şi unul folosit în sens punitiv. Şi cred că bărbatul ăsta al meu la acest din urmă sens se referă când spune că-i plac unguroaicele. Am vorbit cu câteva din fetele victime ale atenției prezidențiale, acolo, în lumea noastră: unele au fost spitalizate, iar altele se pare că au dispărut cu totul. Probabil moarte.

Am înghițit în sec gândindu-mă la Ildiko, care trebuia să-i ducă cafeaua, şi sunt convins că Elena a bănuit la ce mă gândeam.

— Nu cred că ar trebui să vă faceți griji pentru tânăra cameristă. N-ar risca o crimă aici şi acum!

Dar nu la crimă mă gândeam eu, aşa că am aruncat un:

— Aşteptați-mă aici – şi am arătat o bancă din apropiere, apoi am luat-o la fugă spre hotel.

Nu a fost prima dată când mi-am regretat atât vârsta, cât şi starea fizică deplorabilă, de şoarece de bibliotecă, dar a fost singura dată când am încercat să mi-o depăşesc. Am ajuns într-un timp record la hotel, m-am înghesuit gâfâind într-un lift arhiplin şi am ajuns în fața camerei convins că se întâmpla ceva, pentru că cei doi ofițeri de la uşă aproape că nici nu m-au văzut venind, preocupați cum erau să asculte zgomotele dinăuntrul camerei.

— Lasă-mă, am auzit strigătul disperat pe care l-a scos Ildiko şi m-am trântit în uşă, care bineînțeles că era încuiată.

— Nu cred că este bine să intrați acum, a spus unul dintre ei şi chiar a încercat să mă oprească, dar țipetele

din cameră mi-au dat forță şi m-am trântit cu toată puterea în uşă, care, fiind destul de şubredă, s-a deschis larg.

Ca într-o fotografie luată cu blițul am înregistrat scena din patul de lângă geam: Ceauşescu era urcat peste Ildiko a mea – a mea? a răsunat o întrebare nerostită în adâncul subconştientului —, îi ridicase halatul şi se străduia să-i dea jos chiloții. Fata se întinsese spre noptieră şi apucase una dintre scrumierele mari din sticlă, pregătindu-se să-l lovească în cap pe Ceauşescu şi să pună capăt gândurilor lui de mărire.

— Nu, Ildiko, am strigat.

Din trei paşi am fost lângă pat şi, cuprins încă de elanul pe care ți-l dă dragostea – care dragoste, fraiere? a întrebat iarăși vocea necruțătoare din interiorul meu —, l-am ridicat pe Ceauşescu de pe Ildiko şi l-am întors spre mine.

Nu ştiam cât de puternic este pumnul meu drept şi nici ce efect are, pentru că era primul din viața mea şi deci nu aveam termen de comparație, dar ştiu că i-a mutat capul mare şi maiestuos al lui Ceauşescu vreo treizeci de centimetri spre geam, făcându-l să se clatine şi aproape să cadă. L-am sprijinit şi l-am mai lovit încă o dată cu stânga, observând cu dezamăgire că efectul era mult mai slab. Oricum, efectul combinat a fost relativ satisfăcător, pentru că Ceauşescu a căzut buştean pe fotoliu.

Am ridicat-o pe Ildiko, am aşteptat să-şi aranjeze hainele, apoi am ieşit amândoi din cameră, urmăriți de privirile ostile ale celor doi ofițeri, care îşi reproşau probabil lipsa de reacție.

Am intrat în camera mea împreună cu Ildiko, care avea ochii în lacrimi.

— Am ştiut că ai să vii să mă salvezi, a spus ea şi m-a luat în brațe.

Am strâns-o şi eu în brațe şi am spus:

— Cred că l-am salvat mai degrabă pe Ceauşescu... Dacă întârziam un singur minut şi apucai să-l pocneşti cu scrumiera, praf îl făceai!

Ildiko a privit încruntată la mine.

— Apoi ce-a crezut el, că io sunt curvă?

Am dat din cap, fără să-i spun că de fapt cam așa credea bătrânul dictator, dacă asta înțelegea prin sintagma că toate unguroaicele sunt bune la pat.

Am liniştit-o pe cât am putut, apoi am plecat spre parc s-o recuperez pe Elena. Mă aştepta pe bancă, destul de nerăbdătoare, şi s-a ridicat de îndată când m-a văzut.

— Ce s-a întâmplat? De ce-ai întârziat atât?

I-am spus adevărul:

— Dacă mai întârziam puțin, trebuia să vă prezint condoleanțe, pentru că scrumiera aia grea de pe noptiera de la geam ar fi aterizat direct în capul lui şi ați fi devenit cea mai proaspătă văduvă din stațiune.

Mă aşteptam la mai multă compasiune din partea ei, dar în loc de asta a zâmbit şi a spus:

— În ciuda faptului că este puțin paranoic şi vede peste tot numai complotişti şi agenturi străine, nu un complotist o să-l omoare, ci vreo unguroaică hotărâtă. Dacă măcar unu la sută din teoria aia aberantă a lui despre unguroaice este adevărat, atunci putem presupune că nu rezistau alături de ungurii din vechime

chiar cele mai mototoale femei. Iar asta s-o fi transmis cumva genetic, de-a lungul timpului…

Am întrebat-o dacă doreşte să ne întoarcem la hotel, fără să-i mai povestesc şi de cei doi pumni ai mei trosniți în fălcile prezidențiale, dar – spre uimirea mea – nu s-a dovedit a fi nici foarte îngrijorată, nici foarte dornică să se întoarcă.

Ne-am continuat aşadar plimbarea liniştită prin parc şi, ca să-mi scot cumva din minte întâmplarea la care tocmai participasem, am întrebat:

— Că tot veni vorba de agenturi, cum s-a descurcat cu ele în 1989, sau n-a avut parte de aşa ceva?

— A avut, şi încă din plin, dar a jucat cu mână forte şi a câştigat.

— Adică? am întrebat eu intrigat.

— Păi, în mare, totul a început ca şi aici la voi, la Timişoara, numai că Nicul a decretat legea marțială şi l-a împuşcat pe popa ăla nebun care făcea zarvă, împreună cu vreo doi adepți mai zeloşi – dar era totuşi o diferență enormă între nivelul de trai pe care l-am văzut că exista la voi în '89, față de ce aveam noi. Poate că n-o duceam chiar ca acum, dar în țară existau de toate şi la prețuri rezonabile. Apoi, a prins câțiva spioni şi a oripilat o lume întreagă când i-a ucis şi i-a răstignit pe panouri, în piețele publice din principalele oraşe, iar alături a prins în cuie legitimațiile lor, scrise în ruseşte şi în ungureşte.

— Spioni cu legitimații la ei? am întrebat plin de îndoială.

A zâmbit subțire şi a spus:

— Puțin probabil, mai degrabă cred că au fost confecționate de Securitate, dar întrebarea de bun-simț

pe care ai pus-o dumneata n-a îndrăznit nimeni s-o pună atunci cu voce tare, chiar dacă mulți aveau îndoielile lor. Pe fiecare panou era lăsat un loc liber, cu un anunț că este pentru viitori spioni, şi nimeni nu părea dornic să-l ocupe. Nicul al meu, o fi el paranoic, dar nu este deloc prost, aşa cum a fost al vostru. Dacă era prost, sfârşea exact ca al vostru, nu?

Am dat din cap neîncrezător, încercând să asimilez mulțimea de informații aflate în ultimele minute. Ceva nu se lega şi când am ajuns lângă primul lac cu nuferi am luat loc pe bancă, am privit în jur ca să mă asigur că nimeni nu trăgea cu urechea, apoi am întrebat:

— Bine, şi ruşii n-au reacționat în nici un fel? E greu de crezut asta, chiar dacă în ’89 aveau problemele lor…

— Nu cunoşti tot adevărul. Acolo, eu nu fac parte nici măcar formal din guvern. Nu sunt academician, dar conduc Institutul de Fizică Atomică. Şi nu-l conduc în calitate de soție de preşedinte. N-o voi spune niciodată în fața lui, dar cred că a rezistat atâta vreme ca preşedinte doar fiindcă este soțul meu!

La figura mea nedumerită, a completat:

— Aşa cum prietenul dumitale spune că vede tensori, probabil că am şi eu vreun defect de cablare în creier. Aşa m-am născut, n-am fost lovită în cap, dar am o predilecție pentru fizica atomică. Am confecționat cele mai mici şi mai eficiente arme nucleare din lume. Şi, ce este mai important, am condus în aşa fel reacția, încât compuşii radioactivi rezultați au perioada de înjumătățire de ordinul orelor. După douăzeci şi patru de ore, la locul exploziei găseşti tot atâtea radiații cât într-o radiografie dentară. Atât în lumea voastră, cât şi în lumea noastră,

cea mai mare bombă detonată vreodată a fost aşa-numita Bombă Țar, care a explodat la 31 octombrie 1961, undeva în insula Novaia Zemlia. Ca să obțină o putere de cincizeci de megatone echivalent TNT, au avut nevoie să asambleze un adevărat monstru de douăzeci şi şapte de tone. Abia au găsit un avion să ducă bomba până pe insulă. Bineînțeles că o asemenea bombă nu avea nici un rol practic, fiind prea mare ca să fie utilizată într-un război. Urmărea doar să dovedească supremația tehnologiilor militare ale URSS. Cam la fel am făcut şi eu: am confecționat o bombă în trei stadii, care avea ceva peste zece megatone şi cântărea mai puțin de o tonă. Între timp, am reuşit să le fac şi mai mici, dar atunci produsesem numai una. Problema adevărată a fost că noi nu aveam unde le experimenta, aşa că am încărcat bomba într-un mic vas de pescuit şi am scufundat-o în Marea Neagră cu o antenă cu geamandură lăsată discret la suprafață. Locația exactă a fost undeva în apropierea Georgiei, cam la egală distanță între Soci şi Trabzon. În 17 decembrie 1989, odată cu afişarea spionilor pe panouri, prin radiocomandă a fost declanşată şi bomba. S-au spart toate geamurile pe o rază de vreo sută de kilometri, câteva vase aflate prin apropiere s-au scufundat şi România şi-a cerut scuze şi s-a oferit să plătească toate daunele. Motivul pentru care racheta purtătoare a ajuns acolo – asta a fost versiunea oferită, că România voia să testeze o rachetă – este acela că, odată scăpată de sub control, a fost detonată pentru a nu ajunge pe teritoriul Uniunii Sovietice. Deşi nu mai aveam nici o bombă pregătită atunci, s-a înaintat o notă diplomatică Uniunii Sovietice prin care se solicita

aprobarea pentru a experimenta explozia unei bombe de cincizeci de megatone, undeva dincolo de Novaia Zemlia, în apele internaționale. Se menționa că transportul până la locul exploziei se va face cu o rachetă balistică producție proprie. Se pare că asta a liniştit pe toată lumea…

A tăcut obosită de atâtea explicații, privind la broaştele țestoase care se zbenguiau fără nicio grijă printre frunzele de nufăr.

— Din păcate, va trebui să aştept până va ajunge preşedinte, înainte să încep să-i fabric din nou jucării. Chiar dacă nu sunt greu de fabricat, necesită totuşi unele substanțe pe care un simplu particular nu are posibilitatea să le procure. Mă deranjează teribil faptul că depind de prietenul dumitale pentru a aduce materiale de dincolo, din lumea mea. Mai ales că tocmai pusesem la punct nişte arme teribile, dintre care încă nu ştiu cum, dar va trebui să aducem câteva și aici. Din cel puțin două motive: primul – nimeni de pe Pământ nu are aşa ceva şi în viitorii o sută de ani nici nu le va putea fabrica, şi al doilea – dacă nu inspiri frică, nu inspiri respect. Punct!

Am privit şi eu lung la țestoasele din lac şi mi-am dat seama că în sinea mea le invidiam zbenguiala şi lipsa de griji. Punct!

Capitolul 18
ÎNAPOI LA HOTEL

Băile Felix, marți, 21 august 2012, ora 18

Am ajuns destul de târziu la hotel şi, după ce am intrat în cameră, imediat în urma mea a intrat şi Crivăț, despre care nu ştiam ce mai era acum, maior sau colonel.

A tăcut încurcat câteva clipe şi apoi a spus:

— Nu-i frumos ce-ați făcut! Domnul Ceauşescu s-a întors tocmai din Tibet să ajute țara şi dumneavoastră îl pocniți…

— Da, l-am pocnit peste fălcile prezidențiale şi, dacă mai face ce-a făcut, o să-l pocnesc iar. Cum se mai simte?

— Şi-a pus gheață şi nu cred că vor rămâne semne vizibile. A fost mai mult o lovitură simbolică, drept urmare a spus că nu e cazul să mai amintim de ea.

— Scuze, promit să iau ceva lecții de box pe viitor, în cazul în care mi se mai iveşte vreo ocazie!

A clătinat din cap, categoric.

— Nu-i cazul, credeți-mă. Le-am dat indicații la băieți să fie cu ochii pe dumneavoastră. Nu putem risca să risipiți singura şansă a României de a-şi ocupa locul ce i se cuvine în lume. Pe de altă parte, ține destul de mult la dumneavoastră şi ne-a dat indicații să vă păzim ca pe ochii din cap. Nu ştiu de ce, dar acestea au fost fix cuvintele dumnealui!

Abia a ieşit din cameră şi am apucat să stau liniştit vreo câteva minute, că a intrat Virgil.

M-am ridicat în capul oaselor şi i-am zis:

— Dă-mi un singur motiv pentru care să nu-ți aplic şi ție tratamentul prezidențial, acum, că tot mi-am intrat în mână!

A surâs larg.

— Ştiu că nu ştii, dar încă ai nevoie de mine.

— De ce-aş mai avea nevoie de tine? Fiecare minut trăit în plus, de tine, pe acest pământ, nu face decât să mai adauge încă o nouă problemă carului de probleme pe care le-ai adus în viața mea. De ce te-aş mai vrea în preajmă?

Văzându-l că tace, am crezut că l-am încolțit, aşa că l-am supus în continuare tirului de întrebări care se adunaseră de când nu-l mai văzusem.

— Lui Ildiko ce naiba i-ai spus? În ce fel de lume ar trebui s-o duc?

De data asta, i-a sărit lui muştarul.

— Tu te-ai văzut cum arăți? Zbârcit ca o stafidă, iar dacă bate vântul un pic mai tare, te ia cu totul. Trebuia să-i dau un motiv să se ataşeze de tine!

— Parcă spuneai ceva de nişte câmpuri telurice de origine necunoscută…

— Ei, poate-or fi şi dintr-alea, dar nu mai crede şi tu toate prostiile pe care ți le spun ca să scap de gura ta!

Eram năucit şi în acelaşi timp mă întrebam – pentru a câta oară – cât anume era adevăr din tot ce îmi spusese până acum şi cât anume minciună şi manipulare.

— Păi, şi unde ar trebui s-o duc? Unde se trăieşte două sute de ani şi nu se îmbătrâneşte niciodată?

— Să ştii că am găsit şi o astfel de lume pentru tine. În cazul în care nu reuşesc să rezolv altfel, am de gând să

te duc acolo, împreună cu unguroaica ta cu tot. Te plasez pe o insulă în mijlocul Pacificului, cu o colibă şi cinci bananieri. Şi-o să-ți trimit și toate cărțile, numai să taci şi să nu mă mai bați la cap, că uite unde am ajuns din cauza ta…

— De ce din cauza mea? Cine te-a pus să-i aduci pe nebunii ăştia pe capul bietei României? Ăştia mai lipseau, că în rest avea de toate biata țară! Ia să faci bine să-i duci înapoi şi să te astâmperi cu prostiile tale. În curând, ai să te crezi Mefistofel…

— Nu pot să-i mai duc, a mormăit el.

— De ce să nu poți? Aştepți încă o zi, două, să-ți încarci bateriile, cum spuneai tu, apoi îi apuci de mână şi-i duci unde şi-a înțărcat dracu' copchiii…

— Nu-i vorba de baterii acum. Acum pot să transport ceva oricât de greu, oricând şi – mai ales – de oriunde, nu mai am nevoie de camera 404 sau de alta. Pot să fac asta şi la Braşov sau în Bucureşti.

— Păi, atunci, du-i şi gata!

— Nu-i aşa de simplu. Ca să-i pot transfera, trebuie să-i duc pe amândoi odată. Adică trebuie să-l apuc pe unul cu o mână, iar pe celălalt cu cealaltă mână.

— Păi, şi ce-i aşa de greu, atunci?

— Cred că Ceauşescu a simțit cum stă treaba, pentru că nu se mai apropie de Elena, doamne fereşte, la mai puțin de trei metri. Poate doar dacă mă ajuți, s-o împingi cândva spre mine…

Am stat de vorbă până seara târziu şi am întors problema pe toate părțile. Spre neliniştea lui Virgil, nu am exclus nici ipoteza ca, la limită, Ceauşescu să-l elimine numai pentru a fi sigur că rămâne aici ca să-şi

ducă la capăt misiunea. Oricum, am adormit greu şi am avut un somn neliniştit, deşi nu mi-am mai adus aminte nimic din ce-am visat.

Capitolul 19
ÎNCĂ O DIMINEAȚĂ DE VIS

Băile Felix, miercuri, 22 august 2012, ora 8

Când am simțit dimineața mirosul de cafea inundându-mi nările, am fost sigur că Ildiko era prin apropiere. Am deschis ochii, iar ea era deja aplecată peste mine, cu genele lungi bătându-i ademenitor peste ochi.

— Am încuiat uşa, mi-a şoptit cu buzele roşii ca focul şi o clipă m-am întrebat dacă totul nu era doar un vis. Domnul inginer a plecat iarăși la Oradea, cu Ceauşescu, şi a zis că nu vin prea curând...

De data asta parcă a fost mai bine, pentru că a lipsit nerăbdarea începutului, prezentă cu o zi în urmă, şi tocmai încercam să-mi revin ca s-o întreb mai multe despre cât anume îi spusese Virgil, când am auzit o bătaie scurtă în uşă. Am privit la Ildiko şi ea la mine, dar, cum nu găseam o explicație – mă gândeam să nu fie cineva din administrația hotelului, care o caută —, am deschis uşa dulapului de haine, am împins-o înăuntru, i-am aruncat hainele după ea, mi-am luat ca la armată o pereche de pantaloni scurți pe mine, apoi am deschis uşa.

Spre surpriza mea, în uşă aştepta Elena.

— Pot să intru? a întrebat ea, văzând că stau proptit în uşă şi că nu am de gând să mă dau la o parte; de fapt, eram pur şi simplu surprins. Băieții au plecat iarăși la

Oradea, sper să nu-i bată cineva cu tot cu ofițerii ăia după ei, pentru că erau foarte porniți din nu ştiu ce motiv pe tineretul patriei care fumează, bea şi se droghează – în loc să lucreze!

S-a aşezat pe patul meu, fără să observe cât era de deranjat. A potrivit perna, s-a întins şi m-a poftit să iau loc alături. M-am aşezat şi am privit spre dulapul de haine, a cărui uşă mi se părea că se mişcă uşor.

— Să ştii că dumneata eşti o prezență foarte liniştitoare. Mă gândesc că pot să-ți cer sfatul într-o privință…

Am privit din nou spre dulap; de data asta, am fost sigur că uşa se mişca uşor şi se întredeschisese un pic.

— Sigur ca da, nicio problemă. Spuneți şi, dacă vă pot ajuta, am s-o fac cu plăcere!

Elena a oftat adânc şi s-a aşezat mai bine, apoi a zis:

— Am impresia că prietenul dumneavoastră Virgil nu mai are încredere în noi. Adică… noi am discutat cu el înainte de a veni aici şi am fost de acord să-l ajutăm în felul în care ştim noi. Acum ar vrea să dăm înapoi, dar asta este o absurditate: trebuie să înarmăm România, pentru că altfel n-o va respecta nimeni!

Am prins-o de picior, încercând cumva să-i transmit un semnal că nu era momentul potrivit să purtăm această discuție, dar ea a interpretat în felul său strânsoarea, pentru că a chicotit surprinsă.

— Nebunaticule, tu chiar că ascunzi multe surprize sub mutra asta blajină! Nu zic că mi-ar displăcea să am şi eu o aventură, față de sutele pe care le are Nicul, dar ți-am spus că este gelos ca naiba şi, dacă ne prinde, primul lucru pe care-o să-l facă atunci când va ajunge

preşedinte va fi să mai înceapă un canal şi să te trimită acolo să lucrezi. Sau te împuşcă direct!

Chicotind în continuare, s-a ridicat în capul oaselor, apropiindu-se de mine, şi atunci uşa dulapului s-a deschis ca o explozie şi m-am trezit acoperit de hainele pe care Ildiko mi le arunca în cap.

— Eşti un nesuferit, aşa să ştii! Cum poți să te dai la ea, cu mine aici, închisă în dulap? Nu ți-e aşa, puțin, ruşine? Om bătrân, ai putea să ai mai multă minte…

Ceauşeasca rămăsese câteva clipe blocată, apoi a început să râdă în hohote pe care nu şi le mai putea opri.

Într-un târziu, a arătat spre mine şi a exclamat, între două hohote:

— *Macho man*… Uite unde era ascuns idolul femeilor şi eu habar n-am avut!

S-a trezit cu un prosop aruncat în cap de Ildiko.

— Ar trebui să-ți fie ruşine, curvă bătrână ce eşti! Toată țara te admiră şi te crede o doamnă şi o sfântă, şi tu vrei să ți-o tragi cu… cu iubitul meu! Ruşine să-ți fie… Ruşine, de trei ori ruşine!

Ceauşeasca s-a ridicat din pat, încă chicotind, şi am văzut că privea cu o oarecare admirație detaşată rotunjimile pe care le etala Ildiko.

— Dați-mi voie să mă retrag… Situația începe să mă depăşească.

În uşă s-a oprit și s-a întors spre mine, cu ochii încă sclipind de veselie.

— Țineți minte, domnule profesor… Când se va sfârşi, pentru că se va sfârşi în cele din urmă, să nu vă pară rău că s-a sfârşit, ci să vă pară bine că s-a întâmplat!

A plecat înainte să apuc să spun ceva, aşa că m-am dus să încui uşa şi m-am întors la Ildiko pentru explicații şi pentru cuvenita consolare.

După ce-a plecat fata, i-am dat telefon Piratului să-mi facă rost de o cutie de Viagra fără rețetă, prin relațiile lui. Asta în cazul în care mai era nevoie de vreo consolare pe ziua aceea… să fie acolo, de rezervă.

Capitolul 20
A TREIA CONFERINȚĂ DE PRESĂ

Băile Felix, joi, 23 august 2012, ora 14

Nu ştiu ce-a văzut sau a întâlnit Ceauşescu la Oradea, dar era într-o dispoziție mai proastă ca de obicei. Când ne-am întâlnit, mi-a făcut un semn amical cu mâna; nu părea să fie supărat pe mine pentru cei doi pumni din ziua precedentă, dar adevărul este că nici nu avea semne prea vizibile, aşa că poate hotărâse să treacă totul cu vederea. Cel puțin până când ajungea preşedinte, dar mai era o grămadă de vreme în care să iau o decizie.

Spre deosebire de ieri, când stăteau destul de aproape unul de altul, astăzi cei doi Ceauşeşti se aflau la o distanță respectabilă unul de altul, iar între ei era o măsuță, astfel că, şi să se fi întins, Virgil nu ar fi ajuns la cei doi în acelaşi timp. Şi nici nu ştiu dacă ar fi fost indicat să-i facă să dispară aici, în plină conferință de presă, sub lumina vie a reflectoarelor.

După ce s-a aşezat şi a fost prezentat de Virgil, Ceauşescu a început să vorbească abrupt:

— Ştiu că a fi țepos cu cei mici este o înțelepciune demnă de un arici, aşa că astăzi am să vă las în pace cu partea de vină pe care-o are mass-media față de starea de lucruri deplorabilă în care se găseşte țara în prezent. Nu uit asta, doar împing subiectul pentru mai încolo, pentru când vom avea timp de așa ceva. Deocamdată am nevoie

de dumneavoastră să transmiteți mesajul meu către țară şi către popor, mai ales că astăzi este o zi cu totul specială: este 23 august, deşi după vârsta dumneavoastră îmi dau seama că puțini ați apucat s-o sărbătoriți vreodată cu adevărat. Cu cât mai nealterat şi mai fidel veți transmite mesajul meu, cu atât va fi mai bine pentru toți. Ar fi perfect dacă serviciul dumneavoastră s-ar rezuma la a transmite vorbele mele aşa cum le spun şi ar fi lipsit de zorzoanele şi de înfloriturile analiştilor politici. Oricum, vorbele mele nu li se adresează lor, ci oamenilor simpli, cei care au dat tot ce-au avut ei mai bun lumii, societății din care fac parte, iar această societate – prin reprezentanții săi – şi-a bătut joc de ei. Poate intenția acestor conducători şi politicieni, intenția lor primară, nu a fost să-şi bată joc de cineva: pentru ei, aceste mulțimi cotizante prin tot felul de biruri şi impozite la bunăstarea celor puțini, votanți fideli din patru în patru ani, nu sunt altceva decât pierderi colaterale în timpul operațiunii de a-şi umple buzunarele, dar este cazul ca cineva să transforme aceste pierderi colaterale în câştigători şi câştigătorii de până acum în pierderi. Va trebui să schimbăm legile şi să schimbăm mentalitatea!

A făcut o pauză şi şi-a pus un pahar de apă, din care a sorbit însetat, apoi a continuat:

— Azi am fost… era să spun, furat de vorbe, că am fost în vizită de lucru în Oradea, dar am fost de fapt în vizită ca simplă persoană particulară şi poate că a fost mai bine, pentru că am văzut lucruri care acum sunt conştient că unui preşedinte în exercițiu i se ascund. Am văzut cerşetori – fiecare intersecție sau biserică păreau a avea cerşetorii lor —, am văzut elevi în parcuri şi sunt

sigur că nu aveau în mână numai sticle de bere, ci şi droguri, am văzut tineri în plină putere de muncă tăind pur şi simplu frunze la câini… că trebuie să mănânce ceva şi câinii vagabonzi ai doamnei de ieri, nu?

A căutat-o cu privirea şi a găsit-o ascunsă pe jumătate, strategic, în spatele unei coloane, dar tot nu a scăpat privirii prezidențiale.

— Domnule Ceauşescu, vă rog! s-a ițit ea revoltată de după coloană.

— Nu trebuie să mă rugați, doamnă. Chiar îmi face plăcere să mai fac câte o glumă ca să mai destind atmosfera, că doar nu vreți acum să vorbesc ore în şir ca la congrese…

Câteva zâmbete furişe, apărute pe buzele unor participanți mai în vârstă, dovedeau că nu uitaseră cu totul interminabilele cuvântări.

— Să revenim deci la aceşti tăietori de frunze: păreau bine îmbrăcați şi bine hrăniți. După cum ştiți, în vremurile de odioasă amintire, cum le numesc unii, dar nu toți, din când în când se făceau controale în locurile mai aglomerate din marile oraşe, iar cei găsiți fără ocupație erau duşi la miliție şi li se găsea foarte repede un loc de muncă. Nu se prezentau la locul de muncă unde erau repartizați? Erau condamnați la închisoare şi ajungeau tot la acelaşi loc de muncă, doar că luau numai treizeci la sută din salariul pe care l-ar fi câştigat în libertate…

A făcut ochii roată prin sală şi a zâmbit.

— Văd că unii dintre dumneavoastră se scutură de parcă l-ar fi văzut în fața lor pe ucigă-l-toaca, dar răspundeți-mi sincer la o întrebare: dacă mâine ar fi un

referendum pe această temă, cu ce procent credeți că ar fi aprobat? Nu-mi spuneți mie, doar gândiți-vă în sinea dumneavoastră şi dați-vă singuri răspunsul. De ce este necesar ca trei, patru milioane de salariați să ducă în spate o populație de aproape douăzeci de milioane de oameni? N-am o mare admirație față de George Bernard Shaw, dar este oricum câştigătorul Premiului Nobel din anul 1926. A trăit aproape o sută de ani şi printre altele, la un moment dat, a spus următoarele despre astfel de persoane: „Să-i luăm şi să-i aşezăm în fața noastră şi să-i întrebăm: „Domnule, doamnă, fiți, vă rog, drăguți şi justificați-vă existența, pentru că dacă nu produci mai mult decât consumi nu poți face parte din organizarea societății noastre şi eu nu mai văd niciun motiv să vă mai ținem în viață prin alocarea de resurse de la alți oameni, care produc ca să vă întrețină și pe dumneavoastră!”. Nu spune nimeni să-i exterminăm fizic, nu vă speriați, ci pur şi simplu să fie obligați să-şi câştige existența. Din nefericire, actuala Constituție prevede dreptul la muncă, nu obligația la muncă. Se presupune, şi pe bună dreptate, că munca l-a transformat pe animal în om. Se poate spune şi că lipsa muncii va transforma cât de curând omul înapoi în animal, şi este suficient să priviți în jur ca să vedeți dezumanizarea celor lipsiți de orice preocupare benefică pentru societate. Spuneți-mi cu mâna pe inimă ce este greşit în Legea 10 din 1972, dați-mi voie să citez, dar ar fi bine să citiți toată legea când ajungeți acasă: „În condițiile societății socialiste, în care dreptul la muncă este garantat fără niciun fel de discriminare şi în care se îndeplineşte vechiul deziderat al clasei muncitoare – «Nici muncă fără pâine, nici pâine

fără muncă» – fiecare cetățean apt de muncă are, potrivit Constituției, îndatorirea de onoare de a munci. Nimănui nu-i este îngăduit să realizeze venituri ca urmare a însuşirii muncii altora, fiind interzisă obținerea de venituri pe altă cale decât prin muncă proprie, cinstită, în interesul societății. Munca reprezintă o necesitate pentru existența şi progresul societății, pentru formarea şi dezvoltarea multilaterală a personalității umane”.

A mai băut o înghițitură de apă, apoi a adăugat:

— Ia gândiți-vă puțin, dacă această lege ar mai fi fost în vigoare, câți dintre aşa-zişii miliardari de carton fabricați peste noapte ar mai fi în Top 300? Vă spun eu: niciunul! Jumătate dintre ei ar fi fost probabil prinşi în timpul însuşirii muncii celorlalți şi ar fi înfundat puşcăria, iar cealaltă jumătate ar fi încercat să lucreze ceva cinstit, ca să-şi ducă în continuare viața. V-ați gândit vreodată că această îndobitocire şi cretinizare a poporului este intenționată, pentru a-l transforma într-o masă docilă de manevră? Încă acum o sută şi ceva de ani, Gustave Flaubert, un titan al literaturii universale față de care am toată stima, spunea: „Visul democrației noastre se rezumă la a ridica proletariatul la nivelul de idioțenie atins de burghezie”. E adevărat că s-au făcut şi greşeli. Între legi şi aplicarea lor a fost o mare prăpastie şi îmi asum întreaga răspundere că m-am lăsat înşelat şi n-am ştiut să-mi aleg colaboratori de încredere, în stare să urmărească aplicarea legilor. Iar referitor la drepturilor omului şi la încălcarea lor, să nu uităm că, până când fiecare om din România va pricepe că libertatea lui încetează acolo unde este atinsă libertatea altuia, va trebui să avem grijă ca libertatea tuturor să fie respectată

fără nicio urmă de discriminare. De multe ori, măsuri mărunte la prima vedere au o eficacitate enormă. De pildă, credeți că elevii pe care i-am văzut azi în parc ar mai fi stat să bea bere şi să fumeze droguri dacă ar fi fost îmbrăcați în uniforme şcolare şi cu un număr matricol care să-i identifice? Ca să nu mai vorbesc de securitatea sporită din şcoli, pentru că astfel intruşii care ar pătrunde în şcoli ar fi mult mai uşor de identificat…

A făcut o pauză, apoi a încercat să se destindă şi a spus:

— Gata, nu mai spun nimic, că altfel ajung iarăși să mă lungesc ca la plenare… Aştept întrebările dumneavoastră.

Din primul rând, a ridicat mâna Adriana Deta.

— Întrebați, vă rog, o îndemnă Ceauşescu, care se pare că avea o simpatie pentru ea, în ciuda faptului că se aştepta la întrebări incomode.

— Înțelegem că aveți de gând ca după câştigarea funcției de preşedinte să impuneți o seamă de legi pentru asanarea vieții sociale. Dar aceasta nu este treaba Parlamentului? Sau aveți de gând să modificați ceva şi în această problemă?

Ceauşescu a zâmbit încântat şi a spus:

— De admirat mica dumneavoastră capcană, dar de data asta n-am să cad în ea. Nu, stimată doamnă, în calitate de preşedinte nu voi impune legi, ci doar le voi promulga şi eventual voi da câte o mică idee aici sau câte o indicație prețioasă dincolo, şi sunt sigur că se vor găsi destui care să priceapă apropourile prezidențiale. Fără îndoială, vom transforma România într-o republică prezidențială şi, tot fără îndoială, voi avea o strânsă

colaborare cu Parlamentul, pe care sper să-l transformăm cât de curând într-unul unicameral, sensibil la dorințele mele, care – după cum observați – sunt unele de bun-simț. Iar referitor la asanarea vieții sociale, dați-mi voie să mai citez dintr-un distins istoric, Ovidiu Drâmba, şi a lui carte „Istoria culturii şi a civilizației" – şi promit să fie ultimul citat pe seara asta. Spunea domnul Drâmba pe undeva, prin volumul unu, când descria civilizația şi cultura persană, că justiția la persani era foarte dură şi eficientă şi de o cruzime pe care numai asirienii o egalaseră. Majoritatea pedepselor aplicate atunci ar fi astăzi blamate de organizațiile pentru protecția drepturilor omului, dar există câteva care se pot aplica şi acum cu succes. Pe de altă parte, cu numai un paragraf mai încolo, istoricul se miră: „Asemenea barbarii şi cruzimi autorizate de dreptul persan contrastau cu frumoasele calități ale poporului. Persanii erau cunoscuți ca oameni blajini, generoşi, ospitalieri, politicoşi şi chiar ceremonioşi." Am citit mult în aceşti douăzeci de ani de exil şi am memorat multe citate, dar ăsta mi-a reținut în mod deosebit atenția pentru că m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva calitățile personale ale persanilor antici erau date tocmai de asprimea pedepselor. Ia imaginați-vă că un şofer recalcitrant care scoate pistolul în trafic ca să-şi rezolve o imaginară problemă de prioritate sau de parcare ar primi zece ani de puşcărie şi că – în loc să se uite la televizor – ar fi scos să construiască diguri contra inundațiilor sau să pietruiască ecologic drumuri de țară. Prin ecologic înțeleg cu lopata, roaba şi târnăcopul, deci niciun gram de combustibil risipit. Ia imaginați-vă că un băiat de bani gata, care se urcă pe trotuar cu bolidul lui

primit cu ocazia majoratului şi ucide cu nonşalanță un om sau mai mulți, va fi condamnat la zece sau douăzeci de ani de puşcărie cu regim de muncă grea, iar viața lui ar fi arătată pe larg de mass-media, prin reportaje edificatoare. În câți ani credeți că ar dispărea specia asta, care văd că proliferează de la o zi la alta? Nu contează cum, dar ceva trebuie schimbat. România chiar nu merită soarta asta şi este păcat că ați aşteptat să revin eu, ca să vă dați seama că trebuie schimbat ceva…

— Ați spus că în mandatul trecut ați greşit prin alegerea inadecvată a colaboratorilor, a intervenit iarăși Adriana Deta. Cum aveți de gând să remediați această problemă, dacă veți fi ales?

— Nu există nicio urmă de îndoială că voi fi ales, a ricanat Ceauşescu. Poate că nu cu o majoritate de nouăzeci şi şapte la sută, ca data trecută, dar sunt gata să fac pariu că va fi mai mult de optzeci şi cinci la sută, dacă vor fi alegeri libere. Şi o să am grijă să fie!

— Totuşi, cum puteți fi atât de sigur? a insistat reportera.

— Acolo unde am fost, nu am avut acces la televiziunea din țară, dar am avut acces la internet, aşa că am putut să urmăresc în bună parte evoluția – atât economică, dar şi politică – din țară. Am rămas uimit de faptul că acte evidente de corupție sau de încălcare a legii, demascate de presă, documentate cu acte şi susținute de martori şi cunoscute de opinia publică, după câtva timp de pierd aşa, într-un fel de mlaştină vâscoasă. Ce se întâmplă? Oare toți ziariştii sunt coruptibili? Nu se găseşte niciunul care să aibă coloană vertebrală şi să meargă până la capăt. Să vă dau un exemplu concret, pe

care l-am văzut zilele trecute în arhiva lui Mihai Barcea, pe care-l cunoaşteți probabil cu toții. Într-un prim episod, ne prezintă cazul unei judecătoare care este oprită în trafic de polițişti din cauză că izbise o maşină. Este filmată şi arătată pe Youtube, astfel că o vede o țară – ce zic eu țară? o lume întreagă – cum se face de râs, fiind beată că abia se ținea pe picioare. Trec peste comportamentul de țață care-o descalifică pentru orice funcție publică. Acum, fiecare dintre noi, în afară de cazul în care am crescut la mănăstire, ştie să recunoască un bărbat sau o femeie care a băut, mai ales când este în halul acesta de beție. Dar justiția este justiție şi nu poate judeca după impresii, ci după probe. Care probe dispar sau sunt viciate, adică oricum nu mai pot fi folosite în proces, astfel că judecătoarea este repusă în funcție, i se plătesc drepturile băneşti din urmă pentru perioada cât a fost suspendată şi probabil că i se cer până la urmă şi scuze. Țineți-mă, vă rog, să nu cad sub masă de stupoare: o judecătoare beată mangă, văzută de o țară întreagă, îşi aranjează prin metode specifice vicierea sau pierderea probelor şi nimeni nu are nimic de spus? Mor încet… Mor aici, încet, pentru că mă pun în locul unui biet justițiabil care are a se judeca cu un vecin băut care l-a agresat şi urmează a fi judecat de această stimată judecătoare. Nu mai continuu pe această idee, dar vreau să mai spun că nici procurorul de caz şi nici cei care au viciat probele de sânge, toți plătiți din banul public, nu au fost dați afară, nu şi-au făcut harachiri, nu s-au spânzurat şi nici nu s-au aruncat în Dunăre spre a-şi spăla onoarea. Sunt bine acolo în posturile lor călduțe şi aşteaptă la cotitură un nou caz ca să-şi poată arăta

disponibilitatea. Le transmit un mesaj scurt: să dispară! Până ajung preşedinte, să facă bine să dispară atât ei, cât şi toți cei de teapa lor. În gaură de şarpe să se ascundă, ca să nu-i găsească mânia mea! Justiția trebuie să-şi recapete demnitatea prin promovarea unor oameni demni şi oneşti. Tot în Persia veche, judecătorii aveau de o sută de ori salariul unui săpător de şanțuri, dar dacă un judecător condamna un om pe nedrept, când se afla nedreptatea era pus să-l despăgubească şi să ispăşească în locul celui condamnat pe nedrept. Iar dacă făcea scăpat vreun vinovat, la descoperirea faptei erau închişi amândoi acelaşi număr de ani. Poate că ar trebui să mai citim, din când în când, istoria veche…

— Domnule Ceauşescu – a intervenit cineva, un reporter care nu-mi era cunoscut —, nu vă este teamă că vorbind atât de direct, o să vă faceți o mulțime de duşmani, duşmani care au poate şi posibilitatea să încerce să vă elimine? Mă refer inclusiv la eliminarea fizică…

Ceauşescu a dat din mână a lehamite, ca şi cum subiectul l-ar fi plictisit.

— Sunt sigur că se vor găsi o mulțime de amatori care să-mi vrea dispariția, dar voi fi apărat de dragostea oamenilor simpli. Şi, credeți-mă, merită să-mi risc viața pentru a face să renască România din cenuşa şi mocirla în care este cufundată acum!

— Pare simplu, aşa cum descrieți dumneavoastră situația acum. Dar, în momentul în care veți prelua puterea, cum veți proceda practic? a întrebat acelaşi bărbat.

Ceauşescu a rămas câteva clipe pe gânduri, apoi a răspuns:

— Simplu: voi încredința formarea guvernului unui om care să fie în stare să schimbe această stare de lucruri.

— Aveți în vedere pe cineva? a venit imediat întrebarea.

— Vremurile pe care le trăim nu necesită deocamdată implicarea unui specialist, ci a unui om forte. Chiar a acestui Mihai Barcea, de exemplu…

Din sală s-au auzit exclamații neîncrezătoare.

— De ce vă mirați? În ultimii ani i-au trecut prin mână toate mizeriile societății româneşti, pe care le-a criticat acerb. I-aş da mână liberă în alegerea cabinetului, dar i-aş pune o singură condiție…

Din sală n-a venit nicio întrebare, dar se vedea că toată lumea aştepta continuarea. Şi Ceauşescu a continuat:

— După un an, i-aş pune pe primul-ministru, ministrul de justiție şi ministrul de interne să meargă noaptea incognito prin cele mai rău famate cartiere din Bucureşti, cu ceasuri de lux şi câte trei ghiuluri de aur la ei. Am mai avut prim-miniştri care aveau pasiunea asta, nu? Dacă trec de testul acesta şi ajung cu bine dimineață la Palatul Victoria, ne putem apuca şi de partea economică, fiindcă ştim că cetățeanul este apărat şi este în siguranță, deci poate munci pentru propăşirea patriei. Ca o practică – să-i zicem – curentă, aş pune apoi în fiecare noapte, prin tragere la sorți, şefii poliției, procuraturii şi câte un judecător să repete drumul pentru verificarea stării de normalitate a țării.

— Bine, să zicem că ați realizat partea asta cu siguranța cetățeanului. Cum vedeți ieşirea din marasmul economic? a întrebat cineva. Asta nu cred că o mai poate rezolva un prezentator de ştiri…

Ceauşescu a clătinat din cap.

— Văd că nu aveți foarte mare încredere în cei care practică meseria dumneavoastră. Eu, dimpotrivă, consider că un prezentator de ştiri este cel mai implicat în problemele țării. Fiți sinceri, de câte ori n-ați prezentat o ştire şi în sinea dumneavoastră ați spus: eu aş fi făcut altfel? De altfel, dacă nu mi-ar fi fost frică de faptul că-mi fac soția geloasă, poate că i-aş fi propus postul doamnei Adriana Deta, dar, sincer să fiu, nu e din cauză că nu aş avea încredere în ea, ci pentru că românii nu prea au încredere în promovarea femeilor în politică. Și-apoi, nu ştiu dacă aş putea să-i dau un salariu mai mare decât are dumneaei acum…

Din sală s-au auzit mai multe râsete zgomotoase, semn că subiectul mai fusese discutat.

După care Ceauşescu i-a zâmbit larg Adrianei şi i-a spus:

— Totuşi, vă rog să țineți aproape, pentru că am de gând să vă păstrez ca rezervă, după ce va obosi Mihăiță…

Din nou au răsunat râsete.

— Şi acum, referitor la partea economică, vreau să precizez că, după ce în țara asta nu se va mai fura, jumătate dintre problemele economice se vor rezolva de la sine. Țara este încă plină de resurse, dar cel mai mult vor trebui exploatate resursele umane, de care toate guvernările de până acum şi-au bătut joc. Vreau să creăm un asemenea climat economic, încât românii să

revină cu drag acasă. Îmi pare rău că poate vă dezamăgesc, dar, dacă priviți în jur, sărăcimea planetei şi-a scos de la naftalină cărțile cu Marx şi le răsfoieşte cu speranță, privind în acest timp cu atenție la China…

Cineva a ridicat iar mâna, dar Ceauşescu l-a oprit:

— Şi mâine mai e o zi, aşa că dați-mi voie să mă retrag!

Şi, fără să mai aştepte alte întrebări, şi-a făcut loc spre ieşire.

Am fost înclinat să-i dau dreptate lui Virgil când am plecat, pentru că Ceauşescu a urcat cu Virgil, iar Elena a rămas cu mine. În mod sigur, pentru a evita să se găsească toți trei într-un spațiu atât de restrâns cum este un lift. Şi totuşi, trebuia să găsim o modalitate de a scăpa de ei, pentru că ultimele discursuri începeau să semene tot mai mult cu discursurile lui Ceauşescu al nostru.

Capitolul 21
DIN NOU PRIN STAŢIUNE

Băile Felix, joi, 23 august 2012, ora 16.00

Abia m-am aşezat pe pat să mă relaxez puțin – la urma urmei, eram într-o stațiune de odihnă —, când a ciocănit la uşă Elena, care m-a invitat să facem câțiva paşi prin stațiune. Toți patru, ca să mai vedem lumea, după cum a precizat ea.

— Aş bea o cafea mai întâi, am spus şi chiar simțeam nevoia de una.

— Aş bea şi eu, a fost ea de acord, dar cred că va trebui să mergem la bar pentru asta. Am impresia că tânăra dumneavoastră prietenă şi-a terminat serviciul şi a plecat acasă. Şi nu sunt singură că mi-ar fi adus şi mie… Poate doar ca să mi-o toarne în cap, a rostit ea zâmbind, lucru care m-a convins că avea mai mult simț al umorului decât Ceauşescu.

Am coborât la bar unde am constatat, cum ceasul arăta abia cinci după-amiază, că nu era deloc aglomerat. Am ales o masă mai ferită şi, după ce au sosit cafelele, Elena s-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

— Prietenul acesta al dumitale este cam secretos… Nici acum n-a vrut să ne spună ce tehnică foloseşte pentru a ne translata între cele două lumi.

Am luat o gură de cafea şi, tot în şoaptă, i-am răspuns satisfăcut:

— Se pare că nici măcar o fiziciană de calibrul dumneavoastră nu va reuşi să-i fure rețeta, pentru că nu este vorba de un dispozitiv fizic, ci îşi foloseşte doar mintea. Ba, mai mult, talentul acesta i-a apărut după ce a primit o lovitură zdravănă în cap, aşa că va fi cam greu de reprodus…

Am vrut să-mi dau una peste gură când i-am văzut zâmbetul şi privirea concentrată: cred că deja se gândea la viitori condamnați la moarte care vor fi loviți scurt în tâmple, înainte de a fi împuşcați! Vor fi păstrați probabil numai cei ce vor dezvolta aptitudinile necesare sporirii PIB-ului…

M-am îngrozit şi mi-am propus să-l ajut pe Virgil să găsească urgent o cale de a le face vânt dincolo, în lumea lor. N-am mai apucat să întorc problema pe toate fețele, pentru că dinspre lift s-au apropiat Virgil şi cu Ceauşescu. Păreau destul de veseli, aşa că i-am întrebat plin de speranță:

— S-a rezolvat ceva?

— Da, a răspuns Ceauşescu privindu-mă chiorâş, semn că tot nu uitase de pumnii mei în falcă. Ne-am gândit că ar fi bine să plecăm poimâine, adică sâmbătă, din Oradea, astfel încât să fim în Bucureşti duminică. Lumea este liberă, aşa că va avea timp să vină să-şi întâmpine conducătorul.

„Megalomanule”, mi-am spus în gând, dar el mi-a surprins privirea.

— Glumeam doar, domnule profesor! – dar ochii lui reci demonstrau contrariul.

Am încercat să prind privirea lui Virgil, însă acesta se uita mereu în altă parte. Speram să fi găsit o cale să ne

scoată din încurcătură. Şi mai speram doar ca eu, cu informațiile pe care i le furnizasem Elenei, să nu-i fi dat vreo idee, pentru că şi ea părea foarte concentrată, ca şi cum ar fi făcut în minte unele calcule foarte complicate. Sau ca şi cum ar vedea tensori, m-am gândit – amintindu-mi de câteva ocazii când şi Virgil avea privirea aceea, în acelaşi timp preocupată şi pierdută.

Pe drum, m-a interceptat Piratu', care, cu gesturi furişe de parcă mi-ar fi livrat droguri de mare risc, mi-a strecurat în mână o cutie cu Viagra.

— Pentru orice eventualitate, dom' profesor. Aveți perfectă dreptate: aici, în stațiune, sunt o mulțime de tentații!

L-am plătit şi eu tot pe furiş cu una dintre bancnotele lui Virgil şi m-am grăbit să-i prind din urmă pe ceilalți.

Am ajuns cu toții în acelaşi timp pe Strada Primăverii, fără niciun fel de probleme; se pare că tonul de la ultimele conferințe de presă îşi făcuse efectul, pentru că lumea nu se mai grăbea chiar aşa de tare să ajungă în preajma lui Ceauşescu. Era urmărit de zeci de priviri, dar de la o distanță sigură. Din câte puteam să-mi dau seama, nu erau deloc priviri ostile, ci mai curând pline de teamă şi respect. Poate că asta şi urmărise prin escaladarea problemelor şi a tonului de la o conferință de presă la alta.

Ceauşescu mergea în față, împreună cu Virgil, îl urmam eu cu Elena, iar ofițerii SRI erau plasați în față şi în lateral, când am observat că, la un moment dat, se produce un blocaj. În fața noastră se opriseră, împiedicând trecerea, vreo trei țigani. Unul dintre ei, mai mustăcios şi mai mare decât ceilalți, privea amenințător

spre Ceauşescu. Deşi nu-mi stă în fire, m-am apropiat de ei, mai degrabă din curiozitate decât animat de alte sentimente. Țiganii ăştia aveau mereu la ei cuțite şi săbii ninja şi mă gândeam ce simplu s-ar rezolva problema noastră printr-o scurtă altercație – o sabie ninja bine mânuită, crestând jugulara prezidențială…

Ceauşescu, se pare, nu era preocupat de astfel de probleme mărunte, pentru că s-a apropiat până la un pas de țigan şi l-a întrebat cu o voce scăzută, dar destul de clară cât să-l aud şi eu:

— Ce vrei, țigane? Dă-te la o parte din drumul meu!

Țiganul a rămas o clipă paralizat de furie, apoi, gesticulând dezlănțuit, a început să reverse o grămadă de invective.

— Da' cine crezi că eşti tu să ne pui dinamită la căşile noastre? Te reclamăm de nu te vezi, aşa să ştii… Că nu mai e ca pă vremuri!

Ceauşescu s-a întors calm spre unul dintre ofițeri şi a spus:

— Scoate telefonul şi fă-i o poză! Precis are şi ăsta castel cu turnulețe… În trei zile, îl vreau dărâmat!

Cu un gest brusc, a apucat pălăria țiganului din fața lui şi a spus:

— Şi tu să faci bine să-ți scoți plăcinta asta din cap, în fața preşedintelui tău!

S-a întors spre unul dintre ofițeri:

— Mi se pare că minoritatea asta e cam încinsă azi. În apă cu ei – şi a arătat cu un gest scurt spre micul râu care curgea pe lângă stradă.

N-am apucat să văd prea bine ce şi cum, dar – în mai puțin timp decât mi-ar lua ca să descriu scena – cei trei

țigani au ajuns în albia destul de abruptă a râului. Nu a aplaudat nimeni, dar în mod sigur momentul părea a fi pe placul tuturor celor prezenți.

— Ia şi plăcinta asta, a aruncat el pălăria după țigan, şi aveți grijă cum vă purtați de-acum încolo! M-am întors acasă să am grijă de poporul meu! a strigat Ceauşescu şi m-a înfiorat acel „aveți”, pentru că nu părea să li se adreseze doar celor de pe fundul râului, iar de data asta aplauzele nu au mai întârziat.

Am profitat de momentul creat şi m-am făcut pierdut prin parc, pe care l-am traversat şi am urcat apoi pe lângă nişte vile lăsate în paragină. M-am plimbat îndelung, de unul singur, pentru prima dată cu adevărat singur, căutând o rezolvare la toată această istorie care parcă devenea tot mai nebunească şi mai necontrolabilă, de la un minut la altul. Apoi, după un timp, odihnit şi parcă puțin mai relaxat, m-am întors la hotel. Am cumpărat ceva pe drum, să mănânc în cameră; nu mă simțeam în stare să înfrunt iarăși marea de ochi care se îndreptau spre mine ori de câte ori eram în sala de mese. Voiam să fiu din nou singur, aşa cum mă obişnuisem în ultimul timp, şi, pentru numele lui Dumnezeu, voiam să citesc o carte. Mi se părea că nu mai citisem de ani întregi, deşi eram în stațiune de numai patru zile. Spre surpriza mea, în cameră mă aştepta Ildiko, care, printre lacrimi, mi-a spus că şeful ei de tură a amenințat că o concediază dacă mai pierde timpul cu clienții, în loc să-şi facă treaba. Mă rog, în sinea mea nici nu puteam să nu-i dau dreptate omului… Am liniştit-o cum am putut şi, când mi-a spus că a doua zi îşi lua liber pentru duminica

lucrată, i-am promis că dac-o să am timp o să vin s-o caut în Oradea, pentru că ea acolo locuia.

— Vai, ce bine, a bătut ea din palme încântată, abia aştept să ne plimbăm de mână prin Oradea.

Nu prea mă vedeam eu, cu sutele de ani în spate, plimbându-mă cu ea de mână, dar n-am vrut s-o dezamăgesc, aşa că i-am făcut vânt din cameră cât am putut de repede.

După ce-a plecat, am scos programul loto din buzunarul sacoului şi am copiat numerele care-aveau să iasă câştigătoare duminică, apoi l-am pus înapoi în buzunar, pentru că nu voiam să-l consult în văzul lumii. Dacă aveam să găsesc vreo agenție loto mâine, intenționam să joc varianta câştigătoare, să văd cât de mult avea dreptate Virgil în privința asta. Între timp, ca să-mi umplu timpul, am dat drumul la televizor, dar toate canalele erau pline de ştiri aiurea şi de supoziții. În scurtele interviuri luate oamenilor de pe stradă, majoritatea era de acord cu cele spuse de Ceauşescu în conferințele de presă şi se pare că se bucura de sosirea lui ca de venirea lui Mesia.

Am închis plictisit televizorul şi am ieşit în balcon să iau o gură de aer proaspăt. Pe mâna mea stângă, cea cu cele şapte pete maronii de la ficat, s-a aşezat o buburuză şi sosirea ei m-a bucurat ca şi cum aş fi reîntâlnit o veche cunoştință sau ca şi cum ar fi fost un semn de normalitate, în tot haosul din jurul meu. Apoi, aparența de normalitate s-a prăbuşit brusc când privirea mi-a căzut sub buburuză, unde erau acum numai patru pete maronii, şi acelea mult mai palid colorate! „E de la efectul benefic al stațiunii”, mi-am spus, apoi mi-am adus

aminte că nicio apă termală nu trecuse peste epiderma mea obosită. Am privit în lumina de afară la mâna mea, răsucind-o în toate părțile, s-o văd mai bine. Micuța Coccinella, deranjată de mişcările mele, a plecat probabil supărată, dar eu eram sigur că pielea arăta mai întinsă şi mai lipsită de riduri decât acum trei zile.

Când a venit în cameră, Virgil m-a surprins în baie tocmai când îmi studiam pielea de pe obraz.

— Ce faci? a întrebat el, râzând. Te pregăteşti pentru vreo întâlnire cu Ildiko?

Nu l-am băgat în seamă; am făcut câteva mişcări stânga-dreapta şi de aplecare şi, cum nu mai simțeam niciuna dintre vechile mele dureri, l-am întrebat:

— Auzi, tu ai aplicat pe mine vreo tehnică de-a ta paranormală? Mă simt mai bine în ultimul timp…

— Stai, Făt-Frumos, nu ți-o lua în cap aşa de tare! O fi efectul aerului şi al radiațiilor de-aici, că eu, ocupat cu nebunii ăia doi de dincolo, numai de tine n-am avut timp. Oricum, mă jur că nu ți-am făcut nimic, dacă asta te preocupă. Ai renăscut ca Pasărea Phoenix din cenuşă când ai văzut-o pe Ildiko. Dar nu te aprinde prea tare… nu se ştie cât ține!

Ştiam şi eu definiția omului sănătos: un om este sănătos dacă-l doare în fiecare zi în altă parte, dar se pare că pe mine nu mă mai durea chiar nimic, în ultimul timp.

— Ascultă, l-am întrebat înainte să adoarmă. Oare toate întâmplările astea, din ultimul timp, nu fac parte dintr-un plan mai amplu?

— Ce fel de plan? a îngăimat el, pe jumătate adormit.

Nu eram nici eu foarte sigur ce voiam să spun, aşa că am luat-o pe ocolite.

— Păi, era vorba că în anul 2012 vine sfârşitul lumii. Poate Creatorul s-a săturat să tot folosească asteroizi, aşa cum a făcut în cazul dinozaurilor. Poate s-a folosit de tine ca să aduci perechea asta de nebuni, care precis va...

Am văzut că Virgil adormise între timp, aşa că nu mi-am mai răcit gura de pomană, deşi gândul încă mă frământa. M-am convins că doarme adânc, i-am tras uşor bastonul din mână, apoi am dormit toată noaptea cu măciulia bastonului strânsă în pumni.

Capitolul 22
CÂTEVA ORE DE NORMALITATE

Băile Felix, vineri, 24 august 2012, ora 8.00

A doua zi dimineață, am înfruntat senin țipetele lui Virgil, în timp ce-şi recupera bastonul din mâinile mele. Măciulia din argint era acum mică şi cu totul aplatizată. După ce i-a trecut primul acces de furie, mi-a luat palmele să le cerceteze, dar acestea erau curate. Le-a întors pe toate părțile, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească acid pe ele, şi – când s-a lămurit că nu am nimic – a deşurubat măciulia bastonului sau, mă rog, cât mai rămăsese din ea, şi mi-a aruncat-o în poală.

— Ia-o tu şi ronțăi-o, că eu nu mai am ce face cu ea. Uită-te cum arată acum: parcă-i o plătică. Am să-mi comand o măciulie din cel mai dur oțel inox pe care o să-l găsesc, să văd dacă şi pe aia poți s-o distrugi!

A băgat bastonul în dulap şi a plecat fără să mai zică nimic, iar eu m-am dus la geam şi, în lumina vie a soarelui, mi-am privit mâinile: nicio pată, nici maro şi nici de altă culoare. Ceva se întâmpla cu mine şi, cu toate că la prima vedere părea că lucrul ăsta ar fi trebuit să mă bucure, faptul că nu-mi puteam explica motivul mă scotea din minți.

Am coborât la masă şi am luat micul dejun, pentru prima dată de când eram în stațiune. Mâncarea era destul de bună, chiar dacă unui om mai bine făcut

trebuie să-i fi părut cam puţină. Unul dintre băieţii de la SRI – dar mai erau oare la SRI, sau îşi dăduseră cu toţii demisia şi se ocupau numai de paza Ceauşeştilor? uite că eram ţinut în afara acestor amănunte şi chiar îmi părea bine! – mi-a cerut voie să se aşeze şi, după ce a început să mănânce, m-a întrebat:

— Plecaţi şi dumneavoastră, mâine, la Bucureşti? Am auzit că au închiriat vechiul tren prezidenţial al lui Ceauşescu…

Am clătinat din cap şi am întrebat:

— Oare am de ales?

— Eu ştiu? a întrebat el şi a mai cerut o porţie.

După cum am spus, mâncarea era bună, dar porţiile erau parcă pentru vrăbii. Noroc că dacă plăteai îţi dădeau câte porţii cereai…

A terminat de mâncat, apoi a spus:

— Am auzit cu totul întâmplător că au mare nevoie de dumneavoastră. Altfel, nu vă mai ţineau alături, după ce l-aţi pocnit pe şefu'…

A privit precaut în jur, după care s-a aplecă spre mine şi a întrebat:

— Dar chiar l-aţi pocnit?

— Şi încă bine de tot, am spus eu, mestecând încet. Dar tot mi-a rămas un singur regret…

— Care? a făcut el ochii mari.

— Că nu am avut pumnii dumitale când l-am pocnit… eu am pumnii cam mici!

Aproape că s-a înecat de râs:

— Doamne, că distractiv mai sunteţi! Acum ştiu de ce vă ţin ei în preajmă… ca să le mai descreţiţi frunţile.

Şi a plecat, nu înainte de a-mi şopti conspirativ:

— Să aveți totuşi grijă, noi chiar vă simpatizăm, dar aveți grijă – şi a ieşit din restaurant cu paşi mari.

Am terminat de mâncat încet, am cerut o cafea şi am observat fără să vreau că nu era chiar aşa de bună precum cea pe care mi-o aducea Ildiko, apoi am început să mă gândesc. La ce naiba să am grijă? Oare maniacul ăsta de Ceauşescu să nu fi uitat cei doi pumni proptiți în falca lui şi să-i pună pe băieții de la SRI să mă facă pierdut prin vreun lac cu nuferi? Sau se referea la altceva?

Am coborât în hol, unde, deşi era încă devreme, începeau să se adune reporterii pentru drogul lor zilnic de la ora 14.00. Eu nu aveam de gând să mai asist la mascarada asta. Ildiko era astăzi liberă pentru duminica lucrată în ziua când veniserăm noi, aşa că am hotărât să o sun mai târziu, să-i spun dacă mă duc sau nu la Oradea. Mă oripila ideea unei fetişcane de douăzeci de ani plimbându-se de mână cu un moş senil ca mine…

Am umblat singur, fără țintă, prin parcul plin cu specii de pomi ciudate, m-am uitat la părinții care se plimbau de mână cu copiii lor şi am încercat să-mi imaginez că sunt un simplu pensionar venit la băi. Mi-am cumpărat un slip şi am intrat la ştrandul termal – de fapt, cam toate ştrandurile erau termale acolo —, care avea o apă atât de caldă, încât dacă aveai un plic de ceai la tine puteai să-l infuzezi direct în bazin. Am intrat în ştrandul cu valuri, unde – din jumătate în jumătate de oră – te scutura o mică furtună, am privit cast şi rece la sânii care se zbenguiau în valuri, apoi m-am îmbrăcat şi am pornit-o în sus pe deal, până am ajuns la o gară mică, ascunsă în pădure, de unde din oră în oră pornea câte un

tren spre Oradea. Cum tocmai atunci pleca unul, am fost tentat să mă urc în el ca să mă întâlnesc cu Ildiko, să vedem dacă în afara stațiunii mai simțim ceva unul pentru altul. Am renunțat în ultima clipă şi am rămas pe peron, făcându-le cu mâna unor copii care-şi scuturau încântați mânuțele la geamuri.

După ce-a plecat trenul, am traversat linia ferată şi am început să culeg mecanic mure, numai aşa, ca să fac ceva. Erau puține şi imediat ce le culegeam le băgam la fel de mecanic în gură, aproape fără să le simt gustul. În vreo câteva ore, probabil că abia aş fi adunat cât să mă satur.

— Mergeți mai încolo, a strigat după mine un impiegat de pe peronul gării, că aici, lângă linie, le culeg călătorii cât aşteaptă trenul şi nu prea mai sunt!

— Mulțumesc, am spus eu şi m-am afundat în hățişurile pădurii, nu atât pentru a găsi mai multe mure, cât pentru a mă pierde de lume, pentru a fi iarăși puțin singur cu mine însumi. Și pentru a mă lămuri ce se întâmpla.

M-am plimbat mult. Mi-am umplut de vreo două-trei ori pumnii cu mure, pe care le-am mâncat, apoi am căutat în buzunar un şervețel cu care m-am şters ca să nu ajung în gară vânăt la gură. Când, în cele din urmă, m-am hotărât să mă întorc la civilizație, am descoperit că nu mai ştiam în ce direcție s-o apuc. Ar fi fost culmea să mă rătăcesc în pădurea asta care nu avea niciun kilometru lățime, din câte văzusem pe hartă, dar uite că se putea, pentru că mă învârteam de colo-colo şi de peste tot veneau doar zgomotele pădurii. După un timp, am

auzit şuierând un tren, şi astfel, aflând direcția, în cinci minute am ajuns în gară.

Am pierdut apoi timpul prin mica stațiune, până la prânz, şi am luat masa într-o bodegă oarecare, care se numea chiar „La împinge tava”, unde-am mâncat bine şi aproape c-am uitat de problemele mele, când am auzit telefonul sunându-mi în buzunar.

L-am scos şi l-am privit cu scârbă, pentru că mă trăgea iarăși în mlaştina realității din care nu reuşisem să evadez decât câteva ore.

— Ce naiba faci? aproape a explodat Virgil la telefon. Începe imediat conferința de presă, nu vii?

Am fost tentat să arunc telefonul undeva sub o masă sau într-un coş de gunoi, dar ştiam că nu aşa aveam să scap de probleme.

— Nu vin azi la nicio conferință şi nici mâine nu vin cu voi în Bucureşti. Am să cobor din tren la Braşov şi am să-mi văd de viața mea ca şi până acum. Nu vreau să mai aud nici de tine şi nici de Ceauşeşti!

O clipă, s-a făcut tăcere, apoi s-a auzit din nou vocea îngrijorată a lui Virgil.

— Ce-i cu tine? Te simți bine? Ți s-a întâmplat ceva? Şi unde mama naibii eşti, că băiatul de la SRI te-a pierdut în pădure…

Am amuțit brusc. Mi se păruse mie la un moment dat că se auzeau trosnete în pădure, dar le pusesem pe seama vântului.

— De ce trebuia să se țină un băiat de la SRI după mine? Nu trebuie să-i protejeze pe Ceauşeşti?

O pauză, apoi s-a auzit cum Virgil respira precipitat.

— Nu pot să-ți spun acum… dar ai şi tu un rol foarte important.

Am privit în sus şi am întrebat cu spaimă:

— Ce-ai mai făcut, Virgile?

Dar n-am auzit decât declicul telefonului care s-a închis.

Şi atunci, uitând de toate, am sunat-o pe Ildiko s-o întreb ce face. Făcea bine şi, la ideea mea de-a ne întâlni în Oradea peste o jumătate de oră, a părut extrem de bucuroasă. Cum locuia în centru, mi-a propus să ne întâlnim lângă primăria din Oradea, iar eu n-am avut nimic împotrivă, aşa că l-am sunat pe Piratu' să vină să mă ia.

Capitolul 23
DE MÂNĂ PRIN ORADEA

Oradea, vineri, 24 august 2012, ora 15.00

Piratu' a venit în mai puțin de zece minute şi pe drum m-a întrebat dacă mi-au folosit pastilele pe care mi le adusese.

— N-a fost nevoie de ele, am spus şi am încercat să-i dau de înțeles că m-aş bucura dacă am considera închis subiectul respectiv.

A priceput cu greu, dar în cele din urmă am putut să-i spun locul unde urma să mă întâlnesc cu Ildiko.

— Pe undeva chiar lângă primărie, dar aş dori să oprim mai întâi la o florărie...

Piratu' m-a privit circumspect şi şi-a mângâiat barba stufoasă.

— Dom' profesor, nu cumva vă căsătoriți?

Cred că am roşit puțin, pentru că Piratu' a izbucnit într-un hohot vesel.

— Vai, vai, dom' profesor, v-a şi furat inima cineva... Doamne, da' ce rapid s-a mişcat doamna noastră din Oradea, că doar n-ați ajuns aici nici de trei zile!

A oprit în cele din urmă în fața unei florării, de unde m-am întors repede cu un buchet discret de violete şi Piratu' a dat admirativ din cap.

— Aveți clasă, ce mai! Bănuiam eu, da' acum m-ați convins. Altcineva s-ar fi întors de la florărie cu hălci

întregi de trandafiri graşi şi indecenți, dar dumneavoastră… Clasă, ce mai!

Și a ținut-o aşa până am ajuns lângă primărie, unde Ildiko mă aştepta sprijinită de clădire. Când a văzut taxiul Piratului l-a recunoscut, cred, pentru că s-a desprins şi s-a apropiat de noi şi-abia atunci am putut vedea cât de norocos eram. Mi se părea că până şi aerul se dă cu regret la o parte din calea ei, încercând să-şi mai prelungească o clipă îmbrățişarea, moment în care mi-am dat seama că, în ciuda vârstei şi a problemelor mele, eram pe cale să mă îndrăgostesc iremediabil şi total, dacă nu cumva eram gata îndrăgostit. Când să ies din taxi, Piratu', cu ochii la Ildiko, mi-a mai strecurat o cutie de Viagra în mână.

— Asta aşa, din partea firmei, pentru orice eventualitate, deşi nu prea cred că o să fie cazul!

A închis portiera în urma mea şi – prin geamul deschis – l-am auzit cum îşi trage o palmă peste frunte şi exclamă admirativ:

— Doamne, pe ce bucățică a pus mâna! Cea mai frumoasă bucățică din Oradea!

Poate, puțin altfel exprimat, eram şi eu de aceeaşi părere, privind-o pe Ildiko cum se apropia de mine cu o mişcare naturală şi mlădioasă, de fostă voleibalistă, parcă aşa zicea. Aş fi vrut să privesc în jur să văd dacă nu se afla vreun cunoscut prin apropiere, dar cine să mă cunoască pe mine în Oradea? Oricum, indiferentă la astfel de probleme, Ildiko m-a luat în brațe şi m-a sărutat îndelung pe gură. Am ezitat un timp, apoi nepăsător la cei din jur, amețit de parfumul ei, i-am răspuns. Pe lângă noi treceau oameni, unii probabil comentau ceva, alții

priveau doar şi îşi vedeau mai departe de ale lor, dar în jurul nostru timpul părea că se oprise-n loc. Într-un târziu, ne-am revenit şi i-am dat bucheţelul de violete, aşa strivit cum era de îmbrăţişarea noastră.

L-a luat şi l-a dus la buze, apoi m-a privit zâmbind şi cu ochii strălucitori.

— Nu-i aşa că tu chiar mă iubeşti pe mine? Pot să strig tare că tu mă iubeşti pe mine?

— Nu striga încă, am spus şi i-am pus mâna pe gură, mai aşteaptă o zi, două, apoi poţi să strigi.

— Bine, a acceptat ea. Atunci, pot să strig cât te iubesc eu pe tine?

— Nici asta, Ildiko, mai aşteaptă niţel şi atunci poţi să strigi şi asta…

S-a bosumflat puţin, dar mie îmi răsunau în urechi cuvintele Elenei: „Când se va sfârşi, pentru că se va sfârşi în cele din urmă, să nu-ţi pară rău că s-a sfârşit, ci să-ţi pară bine că s-a întâmplat”, aşa că am hotărât să profit din plin de prezenţa ei lângă mine.

Am plecat într-un târziu şi, spre groaza mea, Ildiko chiar m-a apucat de mână, în timp ce mă întrebam cine eram eu să am un asemenea noroc, pentru că abia acum puteam să-mi dau seama cât era de deosebită. Şi, spre uimirea mea, am înţeles în cele din urmă că nu era vorba numai de înfăţişare, pentru că eram conştient că, indiferent cât de bine ar arăta cineva, nu mă poate cuceri numai cu atât, aşa cum nu mă cucerise nimeni până atunci. Era vorba de ceva ce aparţinea de fiinţa ei interioară, de felul de a fi şi de parfumul său, care nu era niciun parfum. M-am prostit acum, la bătrâneţe, mi-am spus în sinea mea, deşi îmi venea să zburd asemenea

unui ied, cu Ildiko de mână. Țap bătrân sunt, nu un ied, m-am gândit şi am tras-o spre o agenție loto.

În timp ce completam biletul, Ildiko m-a întrebat curioasă:

— De ce pui bilet la loto? Crezi că o să câştigi?

— Păi, sigur că vreau să câştig. Nu trebuie să-ți fac zestre?

A făcut ochii mari.

— Înseamnă că tu mă iei pe mine de nevastă?

Am auzit cum cele două fete din spatele ghişeului au chicotit, dar am completat serios:

— Te iau, dar numai în cazul în care câştig la loto!

A luat şi ea un bilet şi a început să-l completeze.

— Atunci, vreau să pun şi eu un bilet, ca să fim siguri că o să câştigăm.

După agenția loto, am trecut din nou pe la bijuteria unde-şi verificase Virgil măciulia de la baston şi l-am găsit pe acelaşi bătrân bijutier. După ce l-am salutat, am pus fără nicio vorbă măciulia de la bastonul lui Virgil, acum mult micşorată, pe tejghea, iar el, tot fără nicio vorbă, a aşezat-o pe cântarul electronic, după care mi-a arătat rezultatul: 788 de grame.

Am oftat adânc, apoi l-am întrebat în şoaptă, în timp ce Ildiko privea la vitrina cu bijuterii din fundul magazinului:

— Ați mai întâlnit vreodată un asemenea fenomen?

A privit spre Ildiko, dar fata nu ne băga în seamă, aşa că mi-a spus:

— Eu n-am întâlnit niciodată, dar printre bijutierii bătrâni circulă o legendă referitoare la aşa ceva…

S-a întors cu spatele la mine, căutând în micul seif încastrat în zid. Într-un târziu, s-a întors şi am văzut că ținea în mână o bucată strălucitoare de argint. Era pusă într-o cutie transparentă din plastic, dar el a scos obiectul şi mi l-a pus în mână.

— Acesta este un lingou din argint pur, care nu se foloseşte la confecționarea de bijuterii, ci numai în scop de tezaurizare. Strângeți-l, vă rog, cu putere în palme!

Am ezitat şi am întrebat:

— Dar n-o să se deterioreze la fel ca măciulia de la baston?

— Probabil, a admis el, dar măcar ne lămurim cu o treabă… Apoi mi-a presat mâinile pe bucata rece de argint.

A privit spre fundul magazinului, unde Ildiko, parcă presimțind că avem de vorbit, admira mai departe zorzoanele atârnate pe suporturi. După câteva minute, bijutierul mi-a îndepărtat mâinile şi a privit lingoul în lumină: strălucirea de oglindă a argintului se mătuise şi parcă se vedeau ici-acolo urmele liniilor din palmele mele. Pe o parte, unde erau înscrise gramajul şi marca fabricantului, se vedea clar că literele erau erodate şi în unele locuri abia se mai puteau citi.

A luat lingoul şi l-a pus sub o lupă puternică, apoi a aprins lampa de deasupra şi m-a privit îndelung.

— Am să vă rog să mă scuzați o clipă, a spus el şi a intrat într-o cămăruță mai mică, unde – prin uşa deschisă – l-am văzut dând un telefon.

M-am dus lângă Ildiko şi am întrebat-o dacă găsise ceva să-i cumpăr, pentru că mai aveam puțină treabă. Nu

găsise încă, dar a promis să mai caute, cât timp discutam cu bijutierul.

Între timp, terminase şi bijutierul de vorbit la telefon şi revenise în faţă, dar stătea oarecum defensiv în spatele tejghelei.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat eu cu o uşoară nelinişte, parcă mai mult transmisă de el.

A clătinat din cap şi a spus:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, numai că, ştiţi, atâta vreme cât crezi că o legendă este doar o legendă şi nimic mai mult, totul este în regulă, nu? Adică o legendă este doar un pic mai mult decât o poveste şi trăieşti toată viaţa cu impresia că Lupul şi Scufiţa Roşie sunt doar nişte personaje de basm menite să ne încânte copilăria, dar atât...

A clătinat iarăși din cap, apoi a completat coborând vocea:

— Poate fi destul de bulversant să te trezeşti dintr-odată în micul tău magazin atât cu Lupul, cât şi cu Scufiţa Roşie.

Am încercat să zâmbesc, apoi am întrebat, arătând spre Ildiko:

— Şi care din noi doi ar fi Lupul şi care Scufiţa Roşie?

— Niciunul, bineînţeles, s-a apărat el. Am dat un exemplu şi poate că nu este cel mai bine ales. Poporul nostru are multe legende, dar, aşa cum nu ne aşteptăm ca într-o bună zi să apară Golemul din Praga şi să apere comunitatea evreiască din Oradea, atâta câtă mai este, tot aşa nu m-aş fi aşteptat ca dumneavoastră în carne şi oase să existaţi cu adevărat!

Apoi a adăugat, puţin dezamăgit:

— Sau, dacă tot existați, măcar să faceți parte din comunitatea noastră, ceea ce presupun că nu este cazul…

Am negat scuturând din cap şi el a adăugat:

— De fapt, dacă dăm crezare profețiilor lui Sundar Singh, în România se vor întâmpla multe în viitor.

— Cine sau ce este Golemul din Praga? a întrebat curioasă Ildiko, care între timp se apropiase de noi.

— O ființă uriaşă, total necooperantă şi care bântuie străzile înarmată cu un topor!

Fata a chicotit amuzată.

— Atunci, sigur nu este Adam al meu. A fost el o vreme necooperant, dar pe urmă s-a dat în brazdă.

— Pe brazdă, am corectat-o eu involuntar.

— Bine, a spus ea concesiv, fie ca tine, pe brazdă. Dar topor n-a avut şi nici nu este uriaş, iar de acum, dacă va bântui străzile, sper s-o facă numai cu mine alături!

Mi-a arătat un inel vechi din argint.

— Inelul ăsta putem să-l cumpărăm acum, sau trebuie mai întâi să aşteptăm să câştigăm la loto?

Bijutierul a luat cu grijă inelul din mâna ei, apoi, după ce l-a privit în lumină, ni l-a arătat şi nouă: o pereche de aripi stilizate păreau că încearcă să-şi ia zborul de pe el.

— Acest inel este foarte vechi şi foarte prețios, a spus el privindu-l pe toate părțile. Aproape neprețuit, a adăugat. Dar îmi face o bucurie deosebită să vi-l pot dărui…

Şi i l-a pus pe deget fetei, de parcă ar fi oficiat o ciudată ceremonie.

Ildiko l-a sărutat bucuroasă pe amândoi obrajii, apoi, după o scurtă ezitare, şi pe mine, ca şi cum ar fi ştiut – într-un fel ascuns – că obținerea acelui inel mi se datora până la urmă tot mie, după care a spus că mă aşteaptă afară, dar să nu întârzii prea mult.

Bijutierul a mai căutat ceva în seif, apoi a pus în fața mea alte cinci lingouri de argint.

— I-am telefonat rabinului şi a fost de acord să vă dăruim din partea comunității aceste lingouri în greutate de zece uncii fiecare. O să aveți nevoie de argint în zilele următoare, de foarte mult argint, dacă legenda este adevărată, şi se pare că este. Dacă nu vă ajunge şi veți simți nevoia de mai mult, intrați în orice bijuterie din lume care are acest semn – şi mi-a arătat o mică monogramă pe firmă – şi cereți oricâte alte lingouri de argint pur sunt necesare!

— Şi oricine se va afla acolo o să-mi dea aşa, pur şi simplu, argint cu kilogramele…?

Bijutierul a încuviințat solemn, dând din capul lui cărunt.

— Aşa va face. Dacă nu vă dă suficient, să cereți o monedă din argint, să o strângeți un minut în mână, apoi să i-o arătați bijutierului. Toți cunoaştem legenda şi toți am sperat să nu fie adevărată, dar dacă tot este, va trebui să ne facem cu toții datoria.

— Nu puteți să-mi spuneți şi mie despre ce-i vorba în legendă? am întrebat, cu toate că bănuiam răspunsul pe care avea să mi-l dea.

— Mai bine nu, a spus el. Mi-e teamă ca nu cumva, dacă o cunoaşteți, să simțiți nevoia să vă comportați în

aşa fel încât să vă încadrați în tiparul ei, și nu cum v-ați comporta în chip firesc…

Am rămas pe gânduri, privind prin geamul vitrinei la Ildiko, cum se juca cu inelul în razele soarelui.

— Şi cine îmi garantează că, pentru a pune capăt legendei sau pentru a face economie de un kilogram de argint, unul dintre conaționalii dumneavoastră n-o să aranjeze cu cineva să-mi facă felul? În fond, puținii evrei pe care i-am cunoscut păreau a fi destul de zgârciți…

A avut un surâs amar şi oarecum resemnat.

— Se vede că într-adevăr nu cunoaşteți legenda: oricare dintre cei care-o ştiu şi-ar da bucuros nu numai argintul, dar şi viața, pentru a o proteja pe a dumneavoastră!

De data asta, chiar că am rămas uimit.

— Asta-i bună! Dar, bine, de ce-ar face cineva aşa ceva pentru mine?

— Pentru că, dacă legenda se adevereşte, în 21 decembrie 2012 numai dumneavoastră veți mai sta între lume şi… nimic!

— Nimic? am întrebat eu. Adică sfârşit?

Bijutierul s-a apărat cu amândouă mâinile ridicate.

— Nu vă spun niciun cuvânt mai mult. Şi aşa cred că am spus prea multe… Am să vă rog să plecați acum. Şi să aveți mare grijă de tânăra domnişoară. O să aveți mare nevoie de ea… în decembrie!

Am ieşit afară din micuța bijuterie şi, în urma mea, bijutierul a tras obloanele, ca şi cum cele aflate i-ar fi fost suficiente pentru restul zilei.

Am recuperat-o pe Ildiko şi am pornit fără țintă prin Oradea. Din când în când, traversam un râu murdar, îl

bănuiam a fi unul dintre Crişuri, în care împătimiții aruncau la nesfârșit undițe cu fire care aveau la capete cârlige cu viermişori roşii în ele, fără să prindă nimic.

Mi-am adus aminte de un banc şi, arătând spre unul dintre pescari, am spus:

— Într-o zi, unul dintre pescarii ăştia a fost întrebat de un gardian: „Ai prins ceva pe-aici?“ „N-am prins“, a spus pescarul. „Dar de ce? Ar fi asta o infracțiune?“ „Nu, n-ar fi o infracțiune“, a precizat gardianul, „ar fi o minune!”

Ildiko m-a privit dintr-o parte.

— Asta era o glumă, a spus ea. Dar să ştii că eu chiar am văzut odată un pescar prinzând aici un peşte. Când eram în clasa a treia…

Am dat din cap înțelegător.

— Aşa se explică… Pe atunci, râurile nu erau atât de poluate.

M-a prins de mână şi am mers aşa mai departe, fără să-mi mai fac niciun fel de griji pentru cum arătam în fața lumii, simțind că aveau să se apropie alte griji, cu mult mai mari, şi că bancul meu nu îmbunătățise nici măcar cu un strop situația. Cândva, dar nu azi, va trebui să am o discuție cu Ildiko. Azi nu mă simțeam în stare, şi-apoi nu ştiu câte aveam să pot lămuri nici azi şi nici altă dată…

Am auzit sunându-mi în buzunar telefonul, dar l-am lăsat să sune. Nu putea fi decât Virgil, iar problemele lui începeau să fie mărunte şi ridicole, în comparație cu ale mele.

Un timp, Ildiko a mers tăcută alături de mine, apoi m-a întrebat:

— Şi acum ce facem?

Am luat-o în brațe, ascunzându-i capul lângă tâmpla mea, ca să nu-i mai văd ochii şi să pot judeca fără să fiu influențat de strălucirea lor verde ca smaraldul. Parfumul fetei, care nu era parfum, mi-a invadat nările şi m-a făcut să mă întreb cum am putut trăi până acum fără el. Poate pentru că nu ştiam că există... O clipă, mi-am imaginat că nu suntem decât altfel de buburuze condamnate să emită feromoni toată viața, cu speranța că nu sunt singure într-o lume plină de gândaci de Colorado, astfel încât să se întâlnească până la urmă şi să trăiască fericite tot restul vieții.

— Buburuza mea mică, am întrebat-o într-un final, ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva?

Deşi nu ar fi trebuit să-mi fie deloc foame, cred că voiam să stau undeva la umbră, într-un loc liniştit, să ascult sporovăiala veselă a fetei şi să mă gândesc. Sau poate să nu mă gândesc la nimic...

Fericită că ieşisem din starea de melancolie în care mă aflam de la plecarea din cămăruța bijutierului, a bătut bucuroasă din palme.

— Ştiu chiar în drumul nostru un bistrou micuț, drăguț şi cu mâncare bună, bună...

S-a dovedit că mâncarea bună, bună era formată din vreo trei feluri de gulaş, grătar, salată la alegere şi, drept desert, specialitatea casei: înghețată flambată...

Mi-am privit pe furiş dosul palmei, care avea pielea întinsă şi nicio urmă de pată, aşa că am comandat cu încredere grătar, salată şi îngheţată flambată.

Am mâncat încet şi am încercat să alungăm grijile care oricum aveau să vină, până la urmă, dar în ciuda

faptului că bistroul era liniştit, iar noi eram singurii lui clienți, nu am putut găsi nicio explicație la cele ce mi se întâmplau. Aşa că am petrecut o oră liniştită şi minunată.

Mi-am luat la revedere, într-un târziu, de la Ildiko şi m-am întors cu trenul în stațiune, iar la hotel am ajuns pe înserate. Virgil mă aştepta în hol, pesemne ca să fie sigur că nu mă ratează. Se vedea pe fața lui că avea să-mi spună ceva, numai că probabil că era o prostie atât de mare, încât nu-i venea prea uşor să vorbească.

Am ajuns în cameră, ne-am aşezat în fotolii şi am spus:

— Hai, zi, ce prostie ai mai făcut?

— În lumea lor, după ce se vor retrage, peste vreo zece ani, vor lăsa în locul lor un profesor de istorie, pe care-l cheamă – bănuiesc că-ți dai seama că nu e o simplă coincidență – Adam Adam, ca şi pe tine. Sunt convins că treaba cu votul va fi o simplă formalitate. Dacă, într-adevăr, face pentru România atât cât a promis, persoana indicată de el va fi aleasă drept viitorul preşedinte, fără îndoială…

M-am uitat după scrumiera grea, din sticlă, de pe noptieră, dar cred că din precauție o băgase în vreun dulap. Altceva nu mai aveam să-i arunc în cap şi ştiam din experiență că pumnii mei nu sunt nici pe departe atât de periculoşi pe cât mi-aş fi dorit. Atunci, rămânea pentru la noapte, chestia cu perna. Sau să-l chem în balcon pentru o discuție şi să-i fac vânt peste balustradă? Nu ştiam cum, dar trebuia să scap pământul de molima asta numită Virgil…

Ca să nu-mi ghicească planurile perverse, am respirat adânc şi am încercat să-mi revin, apoi i-am dat câteva argumente de bun simț:

— Virgile, peste zece ani, eu voi avea şaptezeci şi cinci de ani. Abia o să-mi mai târâi picioarele de colo-colo, cum crezi tu că voi fi în stare să conduc o țară?

— Aici îți dai seama cât de isteț pot să fiu eu... I-am explicat Elenei problema, şi asta e deşteaptă foc, nu ca a noastră. A spus că va face tot posibilul să-ți mai câştige câteva zeci de ani de viață, nu numai zece, cum voiai tu. Ea crede că totul vine de la alimentele de acolo. Uite, am fost în lumea lor şi ți-am adus trei kilograme de piersici. Ea crede că în ele sunt cele mai multe principii vitale din universul lor. Dacă-ți mai aduci aminte de legenda „Călătorie spre soare-apune”, în care o maimuță a mâncat piersici spre a deveni nemuritoare...

Am ridicat o mână ca să-l opresc. Am promis să mă port frumos cu el, dar nu eram în stare să-i ascult elucubrațiile şi nici cum amesteca realitatea cu legendele, tocmai acum, când o altă legendă aiurită se cocoțase atât de abrupt în viața mea!

Am privit sacoşa din hârtie în care-mi adusese piersicile, am şi gustat una, abținându-mă să-i spun că erau identice – şi la formă, şi la gust – cu cele vândute în piața din stațiune.

Am băut apoi două pahare de gin – poate-ar fi fost nevoie de trei, dar nu mai erau decât două – şi am dormit buştean până dimineață.

Capitolul 24
DE LA ORADEA LA BRAŞOV

Oradea, sâmbătă, 25 august 2012, ora 8.00

A doua zi, de dimineață, mi-am băut cafeaua pe fugă şi, cum trenul prezidențial pleca tocmai la ora 10.00, cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o cu Ildiko, lămurind-o atât cât am putut că drumul era prea periculos acum, dar că plecam numai până la Braşov şi că – în cel mult câteva zile – aveam să vin s-o iau cu mine.

— Asta numai dacă nu cumva n-ai să mă uiți până atunci, am făcut eu prostia să adaug spre final şi a trebuit să mai pierd încă o oră să-i explic că de fapt spusesem o prostie şi că nu, nici vorbă ca eu să fi gândit cu adevărat aşa ceva.

M-am bucurat că n-a venit cu noi la gară şi că mi-a făcut doar un semn discret cu mâna, când am urcat în maşina Piratului. Chiar și de la distanță, se putea vedea că avea ochii în lacrimi.

Când am ajuns în gară, trenul prezidențial aştepta tras la linia întâi, aşa cum se cuvenea. Am sperat să găsesc loc în alt vagon, pentru că am văzut că avea vreo şapte. Nu fuseseră închiriate toate paisprezece, câte mi se spusese că avea trenul, dar chiar şi aşa mi se păreau prea multe. Însă uite că nu am avut noroc, prin urmare a trebuit să mă urc în vagon cu ei. La plecare, care a avut

loc fix la ora 10.00, au asistat şi au filmat o mulțime de televiziuni şi de oameni simpli. Abia după ce am plecat, mi-am dat seama ce înseamnă diferența de clasă dintre un tren obişnuit şi unul prezidențial. Chiar dacă pe alocuri trebuia să încetinească din cauza restricțiilor de viteză, am ajuns la Cluj mult mai repede decât ar fi făcut-o un tren rapid. Ar fi putut să treacă şi prin Cluj fără să staționeze, dar Ceauşescu a simțit nevoia să ia pulsul Ardealului, după cum spunea el, aşa că a făcut o scurtă oprire. Pe peroane venise o mulțime de oameni, iar alții, care se aflau acolo întâmplător, s-au adunat ciorchine în jurul trenului. S-a păstrat o tăcere politicoasă, până când Ceauşescu a ieşit la geam şi a început să facă semne cu mâinile. Nu ştiu dacă a fost o admirație sinceră sau doar un reflex condiționat, dar o mare de urale s-a auzit atunci. Iar Ceauşescu a pornit să dea şi mai tare din mâini, astfel că ovațiile s-au întețit şi mai mult, încât Elena s-a aplecat spre Crivăț şi i-a şoptit la ureche:

— Spune-i mecanicului să pornească trenul, altfel gloata asta o să-i zboare mâinile soțului meu!

Crivăț a zâmbit complice, a vorbit ceva la un radiotelefon şi, după câteva minute, trenul s-a pus încet în mişcare.

Elena era cu mine şi cu Virgil la o masă şi, până să vină Ceauşescu, ne-a spus:

— E adevărat că este iubit şi că a fost ovaționat şi dincolo, dar niciodată ca aici. Oamenii ăştia chiar îi simt lipsa şi au nevoie de el!

N-am spus nimic, pentru că nu voiam să pornesc o nouă discuție, iar adevărul este că mă simțeam puțin

cam ruşinat după episodul în care mă bănuise – fie și pentru o clipă – de pulsiuni erotice.

Ceauşescu rămăsese la geam, pentru că, trecând prin mici localități unde se aflase de traseul trenului, lumea se adunase în gări, cu steaguri tricolore pe care le scutura voios, iar Ceauşescu răspundea făcând cu mâna fiecărui grup de oameni în parte.

— Se vede că i-a lipsit asta, a arătat Elena spre el, apoi s-a întors spre mine: Am auzit că vrei să ne părăseşti la Braşov, domnule profesor… Am înțeles că ai nişte probleme urgente de rezolvat, apoi ai să ni te alături la Bucureşti?

Am privit spre Virgil, care a făcut doar un uşor semn de încuviințare.

— Aşa este, am răspuns.

După care, până când ne-am apropiat de Braşov, a vorbit numai Ceauşescu, căruia se pare că-i lipsea conferința de presă de la ora două după-amiază. Deşi un tren obişnuit făcea cam opt ore de la Oradea la Braşov, noi am făcut abia cu un pic mai mult de şase ore, cu tot cu oprirea din Cluj. Avantaje prezidențiale, de!

Când trenul a început să frâneze pentru a se apropia de Braşov, Ceauşescu s-a oprit din vorbărie şi s-a apropiat de mine, cu un zâmbet larg pe față.

— Hai să trecem peste micile fleacuri care-ar putea să ne dezbine şi să ne gândim la câte lucruri mărețe am putea realiza în viitor…

Şi, înainte de a apuca să spun ceva, m-a luat în brațe şi m-a pupat zgomotos pe amândoi obrajii.

I-am zâmbit şi eu amabil, am încercat să fug de Elena, dar m-a pupat şi ea şi, profitând de zarva făcută cu oprirea, mi-a şoptit la ureche:

— Poate că ai bănuit deja, dar în lumea mea noi doi eram amanți!

Mi-am apucat pe bâjbâite mica valiză şi m-am prins de mânerul uşii, încercând s-o deschid cu o clipă mai repede.

— Aşteptați încă puțin să oprească trenul, mi-a spus unul dintre băieții din gardă. Din construcție, la aceste vagoane nu se poate deschide uşa până nu se opreşte trenul de tot!

Au mai trecut câteva zeci de secunde lungi cât veacurile, apoi băiatul a apucat cu vigoare mânerul şi iată-mă liber pe peronul gării! Am coborât fără să privesc înapoi şi m-am hotărât să fac tot ce se putea ca să nu mă mai întâlnesc vreodată cu ei.

Capitolul 25
FINAL DE CĂLĂTORIE

Braşov, sâmbătă, 25 august 2012, ora 17.00

Deşi eram singur pe peron, Ceauşescu făcea semne largi cu mâinile, de la geamul deschis al trenului prezidențial, de parcă mulțimi mari de oameni s-ar fi aflat în fața lui şi l-ar fi aclamat. Nu ştiu dacă ați mai fost prin gara din Braşov, dar între peronul unu şi clădirea gării sunt vreo treizeci, patruzeci de metri, parcă anume lăsați acolo pentru ca largi colective de oameni ai muncii, îmbrăcați în salopete, să-şi salute conducătorul iubit. Astăzi însă, în locul lor, eram numai eu: un profesor pensionar searbăd, cu o valiză sărăcăcioasă la picioare şi ofilit ca o căpățână de salată uitată trei zile la soare. E drept că în stânga şi în dreapta mea, la capetele peronului, şiruri duble de jandarmi opreau mulțimea care încerca să ajungă pe peron. Dar nu păreau a fi deloc acei oameni ai muncii pe care-i aştepta Ceauşescu, ci mai degrabă reporteri, paparazzi şi inşi complet necunoscuți care se aflaseră întâmplător în gară şi în jurul ei.

Lângă el, de la geam, Elena privea serioasă la betonul peronului, fără să ridice nici măcar o clipă ochii.

„Nebunatică mică şi obraznică“, i-am zis eu în gând, „acum trei zile era cât pe ce să te urci pe mine, iar acum te dai mare mironosiță?”

Ca şi cum ar fi ghicit ce gândeam, a ridicat şi ea ochii spre mine – în sfârşit – şi mi-a făcut un mic semn cu mâna, zâmbind uşor într-o parte, ca o amantă vinovată.

În aer plutea o tensiune aproape palpabilă, exact ca înainte de izbucnirea unei furtuni. Ca să întrerup această stare, mi-am luat de jos valiza şi le-am răspuns şi eu la zâmbet şi la gesturi, făcându-le cu mâna ceva mai discret și ferindu-mi, în acelaşi timp, ochii de soarele puternic al după-amiezii.

De parcă atâta ar fi aşteptat, un impiegat apărut de nu se știe unde a ridicat fanionul spre locomotivă şi, cu un fluier prelung, trenul prezidențial s-a pus lin în mişcare. În mai puțin de un minut, ultimul vagon al trenului s-a pierdut printre clădirile din jurul gării, iar eu am oftat adânc şi m-am pregătit să plec spre casă. După cum am spus, peronul unu al gării din Braşov parcă era făcut pentru astfel de evenimente şi-ar fi putut găzdui sute, dacă nu mii de oameni care să-l ovaționeze pe conducătorul iubit. În ciuda acestui fapt, eram doar eu şi impiegatul pe peronul pustiu, aşa că am fost destul de surprins când m-am simțit prins uşor de cot.

— Romantică despărțire, domnule profesor! Şi, în acelaşi timp, plină de înțelepciune! a susurat o voce la urechea mea, iar strânsoarea s-a accentuat puțin. Dacă nu aş fi sigur că cel puțin zece binocluri şi tot atâtea camere de luat vederi sunt ațintite asupra noastră, cred că aş aplauda, a adăugat glasul.

Tonul vocii a coborât şi mai mult, de parcă ar fi suspectat şi câteva microfoane direcționate spre noi.

— Nu-mi acordați onoarea să bem o cafea împreună?

Deşi se părea că întrebarea îmi oferea orice alternativă aş fi dorit, strânsoarea uşoară, fără să pară nicio clipă amenințătoare, mă făcea să cred că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Am încercat să mă întorc şi să-mi privesc interlocutorul, dar – atât din cauza poziției, cât şi a pălăriei albe, cu boruri largi – nu am văzut mare lucru: doar un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un costum alb de vară și cu fața acoperită pe jumătate de borurile pălăriei. Doar ochii am apucat să-i văd bine: erau duri, cenuşii şi reci ca oțelul bine lustruit, uitat afară într-o iarnă geroasă.

Am ridicat din umeri a resemnare.

— De ce nu? am spus şi m-am întors cu fața la gară, pornind încet spre restaurant.

— Să vă ajut cu geamantanul? m-a întrebat politicos.

De data asta, m-am întors spre el şi l-am privit drept în față: era un chip complet necunoscut, dar nici nu mă aşteptam la altceva. Avea în jur de patruzeci de ani, poate puțin peste, un trup atletic – se vedea că iubea sportul —, iar de sub borurile largi ale pălăriei din fetru mă priveau doi ochi atenți, care, în ciuda faptului că erau zâmbitori, păreau aşa cum am mai spus: reci ca oțelul.

— Nu-i aşa de grea şi, în afară de cazul că ați dori să verificați ce este în ea, aş prefera s-o duc singur, am răspuns şi l-am privit în ochi nerăbdător să-i văd reacția.

— Cum doriți, domnule profesor, mi-a răspuns el îndatoritor şi, după zâmbetul ambiguu, mi-am dat seama că ştia încă de la Oradea tot conținutul micii mele valize.

Nu prea am talente de lingvist, dar mi s-a părut că recunosc un uşor accent străin. Poate că după ce discutam mai mult, aveam să-mi dau seama mai bine,

deşi nu eram convins că vreau neapărat să aflu. Nu am nici vocație de detectiv, dar un profesor din ziua de azi este pierdut dacă nu face dovada unui spirit de observație dezvoltat peste măsură, aşa că în cei patruzeci de ani de învățământ mi l-am perfecționat cât am putut de mult, ca să fac față inventivității noilor generații de elevi. Aşadar, când am intrat în restaurant, am observat aproape fără să vreau că omul de serviciu care-şi sprijinise mătura de perete şi mânca preocupat un sendviş avea pantofi prea scumpi şi prea bine lustruiți pentru meseria lui. Lângă el, un client dezlega exagerat de preocupat un careu de integrame şi probabil că nici ceilalți trei clienți nu erau ceea ce păreau – ca urmare, am tras concluzia că plecarea trenului nu încheia povestea, aşa cum speram, ci poate doar un capitol.

Noua mea cunoştință a ales o masă chiar lângă tejghea, sub televizorul la care o solistă durdulie încerca să arate cât mai mult din ceea ce natura îi dăruise cu generozitate.

— Două cafele, te rog, şi telecomanda de la televizor, i-a spus el băiatului de la bar şi o clipă am crezut că acesta îi va răspunde ceva obraznic, dar întâlnindu-i privirea i-a spus morocănos:

— Da, domnule, imediat – şi i-a întins telecomanda, după care s-a apucat de făcut cafelele.

După ce ne-am aşezat, m-a privit drept în față.

— Mă scuzați că nu m-am prezentat până acum: puteți să-mi spuneți Paul. Un nume de conveniență, desigur, pentru că vreau doar să schimbăm câteva vorbe. Pe urmă, vă promit că nu ne vom mai vedea niciodată!

După ce-au sosit cafelele, a sorbit mai întâi tacticos, apoi a luat telecomanda şi a căutat un post care transmitea în direct, dintr-un elicopter, călătoria trenului prezidenţial spre Bucureşti. Din studio, câţiva analişti politici îşi dădeau ca de obicei cu părerea, aşa că a oprit sonorul.

Am gustat din cafea, apoi l-am privit şi eu drept în faţă.

— De ce spuneţi că am făcut o mişcare înţeleaptă? Sau era doar o vorbă aruncată aşa, ca să-mi stârniţi curiozitatea?

A zâmbit uşor şi a arătat spre televizor, unde trenul prinsese viteză şi părea că se apropie acum de Timişul de Jos.

— Pariez pe un leu contra a trei kilograme de piersici pe cale să se strice din geamantanul dumneavoastră sau – dacă doriţi – pe programul loto din buzunarul sacoului, că trenul ăsta nu ajunge întreg la Bucureşti. Şi nici călătorii din el!

Mi-am strâns puternic genunchii în mâini, pe sub masă, şi am respirat adânc: se vede treaba că ştia ce am şi în sacou, nu numai în geamantan. Or, sacoul fusese tot timpul pe mine în ultima vreme. Am respirat încă o dată adânc, am mai sorbit puţină cafea şi abia apoi i-am răspuns:

— Riscant pariu, domnule Paul. Ce vă face să fiţi atât de sigur?

— Dacă una dintre marile puteri ar fi înregistrat numai jumătate din discuţia Elenei cu dumneavoastră, de lângă bazinul cu nuferi… Cred că vă daţi seama de ce. Ceauşescu este lipsit de importanţă, în acest caz, pentru

ei. Dar Elena şi cunoştinţele ei? Nu prea o văd ajungând întreagă la Bucureşti... Ceauşescu şi prietenul dumneavoastră Virgil vor fi simple victime colaterale în acest caz!

Nu am spus nimic şi am băut mai departe din cafea. Poate că în sinea mea eram conştient de un asemenea lucru şi cred că ăsta era motivul ascuns pentru care-am coborât la Braşov, cu toată împotrivirea lor. Au trecut câteva minute în tăcere, apoi am privit iarăși în sus, spre televizor, unde se vedea trenul urcând în plină viteză panta uşoară care urma după Timişul de Sus. Elicopterul de unde se filma lua înălţime, aşa că acum se zăreau munţii în perspectivă, până aproape de Predeal. Din Tunelul Mare se vedea cum tocmai iese un tren cu vagoane-cisternă. Am privit în tăcere, sorbind din când în când din cafea, şi la un moment dat am tresărit: deşi cele două linii ferate păreau destul de apropiate, de la înălţimea de la care se filma, aveam impresia că trenurile care se apropiau în viteză unul de altul erau pe aceeaşi linie! Se vede treaba că ceva i s-a părut suspect şi pilotului de pe elicopter, deoarece s-a lansat într-un picaj periculos pentru a se putea filma mai bine. Observase pericolul şi mecanicul de pe trenul cu vagoane-cisternă, care a frânat atât de puternic, încât roţile locomotivei păreau înconjurate de scântei chiar și de la înălţimea de la care se filma.

Am privit spre Paul, care a ridicat din umeri, apoi a spus:

— Patruzeci şi opt de vagoane cu câte zece tone de kerosen fiecare. Bănuiesc că frânele vagoanelor au fost

decuplate şi au fost lăsate numai cele de la locomotivă, ca să amorseze incendiul cu scânteile de la roți…

Ca într-un film cu încetinitorul, cele două locomotive s-au izbit, apoi cisternele cu kerosen au început să se rostogolească peste trenul prezidențial. De la scânteile locomotivei sau din altă parte, una dintre cisterne s-a aprins, apoi focul s-a transmis şi la celelalte. Am început să tremur, dar Paul m-a privit şi mi-a spus cu o voce aparent liniştită:

— Foarte profesionist lucrat! Deşi, dacă aş fi fost în locul lor, mi-aş fi luat nişte măsuri de precauție…

Se pare că îşi luase totuşi cineva şi asemenea măsuri, pentru că dinspre Predeal au apărut două elicoptere. La început, m-am gândit că erau de la vreo televiziune concurentă, şi aşa a crezut şi camermanul care filma din elicopter, pentru că a încercat să focalizeze pe unul dintre ele, pentru a-i vedea indicativul. Deşi focalizase la maximum, se observa clar că nu aveau niciun indicativ pe ele, doar culori militare de camuflaj. În schimb, dedesubt aveau o mulțime de rachete, dacă vedeam eu bine. Şi văzusem bine, pentru că una după alta au început să se desprindă de elicopter; lăsând în urmă câte o dâră albă, s-au îndreptat cu viteză spre locul incendiului. Cameramanul a mutat aparatul de filmat spre cele două trenuri contorsionate şi am putut vedea cum rachetele izbeau nemiloase, una după alta, vagonul în care-ar fi trebuit să fie Ceauşeştii.

— Eu, să fiu în locul piloților, aş fi avut mai întâi grijă să nu existe martori. Dar poate nici de-acum încolo nu este prea târziu…

Ca şi cum l-ar fi auzit, camermanul a focalizat încă o dată pe unul dintre elicoptere şi s-a văzut clar cum ultima rachetă se îndreaptă direct spre cameră. Apoi, la televizor au rămas numai puncte cenuşii. Paul a schimbat din nou canalul pe postul cu doamna trupeşă, care părea puțin mai obosită şi mai transpirată, dar altfel nepăsătoare la problemele lumii. I-a dat telecomanda tânărului de la bar, apoi m-a invitat să ieşim. După noi, au plecat încă trei clienți, printre care şi măturătorul, dar, observând că mă uit la ei, Paul a dat din umeri.

— Nu din cauza lor ar trebui să ne facem griji, domnule profesor! Sunt alte lucruri – mult mai grave – care-au fost pornite de acțiunea nesăbuită a prietenului dumneavoastră. Şi nu ştiu când se vor opri, așa cum nu ştiu nici cum se vor sfârşi. Ca să vă dați seama cât de gravă este situația, ar fi bine să vă spun că s-a discutat şi că s-a avut în vedere, pentru distrugerea trenului, inclusiv varianta nucleară, pentru a se asigura că totul s-a terminat definitiv!

Aproape fără să observ, mă luase iarăși de cot şi mă condusese spre ieşire, printre grupurile de oameni care stăteau în holul mare al gării şi priveau – la televizoarele instalate în colțuri – scenele de apocalipsă ale accidentului de tren, reluate iar şi iar…

Ne-am oprit lângă unul dintre ecrane, apoi Paul a adăugat:

— Există grupuri de oameni, sau hai să le zic guverne, pentru care distrugerea Braşovului ar fi fost trecută doar la pierderi colaterale, dac-ar fi avut siguranța că prietenul dumneavoastră este astfel definitiv înlăturat…

Am oftat adânc, şi am spus:

— Ei, bine, măcar acum s-a terminat.

— Credeți? a întrebat omul de lângă mine. Chiar credeți aşa ceva, după cât de bine îl cunoaşteți pe Virgil?

Am ieşit afară din clădirea gării şi am mai respirat o dată profund, ca şi cum până acum aş fi trăit un coşmar, iar odată ajuns la aer şi la lumină ar urma să mă trezesc din el.

Aici, în Braşov, a început totul – cu exact şapte zile în urmă. Din fața gării, se poate vedea geamul apartamentului meu. Oare, dacă aş fi bănuit cum avea să se termine, aş fi putut să-l împiedic pe Virgil să ajungă aici?

De parc-ar fi bănuit la ce mă gândeam, Paul s-a aşezat în fața mea şi mi-a prins mâna liberă, spunându-mi:

— N-are rost să ne gândim la ce-a fost, domnule profesor! Mai bine să privim spre viitor. Deşi nu-mi permit să vă dau sfaturi, poate c-ar fi mai bine ca – după ce încasați premiul de la loto – să vă duceți să vă vizitați fiul din Canada. Soția lui este gravidă în luna a patra, mi se pare, şi – spre bucuria lor – aşteaptă gemeni. Sunt sigur că o să vă facă o bucurie nespusă să vă jucați cu nepoții. De fapt, poate ar fi mai bine pentru toată lumea să rămâneți acolo… Dacă vă hotărâți, vă promit că aranjăm noi să ajungă la dumneavoastră cele o mie de cărți necitite. Şi, dacă doriți cu adevărat, o trimitem şi pe Ildiko!

A privit spre geamului apartamentului meu, după care a adăugat:

— Presimt că România va deveni un loc foarte fierbinte în următorul an. E doar o presimțire, dar până acum presimțirile mele nu m-au înşelat niciodată…

Apoi vocea i-a devenit aproape disperată, lucru cu adevărat neaşteptat, ținând seama de cine îl bănuiam a fi.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă vă mai întâlniți vreodată cu Virgil, spuneți-i să se astâmpere! Doar atât: să se astâmpere, pentru că a deranjat prea multe lucruri, a deteriorat iremediabil prea multe echilibre care oricum erau destul de fragile…

M-am cutremurat, dându-mi seama de implicații, şi am vrut să-i răspund, dar el mi-a strâns mâna puternic, m-a privit drept în ochi, ca şi cum ar fi dorit să fie convins că am înțeles mesajul, apoi s-a pierdut în mulțime, înainte să apuc să-i răspund ceva…

SFÂRŞIT

Sergiu Someşan (n. 8 decembrie 1954, Reghin, județul Mureş, România) este un scriitor român de science-fiction şi fantasy contemporan.

A urmat şcoala primară în Teaca, județul Bistrița-Năsăud, şi în Codlea, județul Braşov. Liceul l-a început în Codlea şi l-a terminat la Petroşani, unde a urmat apoi trei ani cursurile Institutului de Mine din Petroşani.

Între 1972 şi 1990, a încercat mai multe meserii, în cele mai diverse domenii: topograf la Mina Dalja din Petroşani, merceolog, tehnician, armurier, electronist, instructor la un club de radioamatori, profesor suplinitor de limba şi literatura română, director la Casa de cultură a sindicatelor din Codlea. Sergiu Someşan afirmă despre această perioadă a vieții sale ca fiind una foarte importantă în formarea lui ca scriitor şi că în proza sa se regăseşte experiența acumulată în aceşti ani „de căutare”.

Din 1990 până în anul 2000, a ocupat mai multe funcții în administrația publică locală, în cadrul Primăriei municipiului Codlea. După 2000, a avut mai multe perioade în care a lucrat în străinătate.

Cariera sa literară — care continuă şi în prezent —, este la fel de interesantă. Publică poezii începând din 1971, în revistele *Orizont* (Timişoara), *Convorbiri literare* (Iaşi) şi *Tomis* (Constanța).

Din 1972, publică proze în *Vatra*, *Revista Magazin*, *Viața Militară*, *Pentru patrie*, dar şi în *Helion*-ul timişorean, precum şi în multe alte fanzine şi almanahuri (de pildă *Anticipația 1987*). În plus, un volum de versuri la Editura Litera, **Cuvinte de vânzare**.

În 1987, ia premiul I la concursul Helion organizat de Casa Universitarilor din Timişoara, cu povestirile *„Să n-o săruți pe Isabel”* şi *„O casca albă şi un copil în ploaie”*.

După 1990, devine redactorul a trei reviste (*Alfa*, *Comando* şi *Vampirii*) dintre care cea mai longevivă a fost *Alfa* (doi ani!), apoi lucrează ca ziarist la *Gândul Liber* şi la *Transilvania Expres*.

În 2000, publică volumul de povestiri SF **Să n-o săruţi pe Isabel** (Editura Arania, Braşov).

În 2001, apare a doua sa carte, **Radiestezia — realitate şi mister** (Editura Arania, Braşov) — aceasta dorindu-se un eseu asupra paranormalului. Pe 8 decembrie 2001, îi apare al doilea volum de proză scurtă fantastică, **Carte de magie** (Editura Arania, Braşov).

În mai 2003, la Timişoara, în cadrul celei de-a doua săptămâni internaționale a SF-ului, lansează încă un volum de proză scurtă, intitulat **Cadouri de Crăciun** (Editura Karmat Press, Ploieşti), iar în 2004 volumul de

proză scurtă fantastică **Aproape îngeri** (Editura Cartea Românească).

Urmează, tot în 2004, un nou volum de proză fantastică, **Numărul fiarei** (Editura Vremea XXI) şi o carte cu o prezentare grafică deosebită (coperta îmbrăcată în catifea!), cu titlul **Poiana îngerilor** (Editura Aldus).

A mai publicat volumele de povestiri **Şapte flori erotice** (Editura Vremea, 2006) şi o antologie în limba engleză din propriile sale scrieri, **Do Not Kiss Isabel** (Editura Infarom Publishing, 2008).

Postat inițial integral pe internet, **Apocalisa după Ceauşescu** (Editura Vremea, 2012) este primul său roman, debutul unei proiectate trilogii din care vor mai face parte *Apocalipsa după Virgil* şi *Apocalipsa Omului-oglindă*.

